

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/46 ● 9 Aralık 2000 ● 5 DM.

1 Aralık başlangıç, mücadele sürececek!

Emperyalist yıkım programlarını

Soygun, vurgun, talan, katliam bütçesini

Hücre tipi zindan, hücreleştirilmiş yaşam saldırısını

alanlarda parçalamak için...

Gücümüzü birleştirelim, mücadeleyi yükseltelim!

İÇİNDEKİLER

Emekçi hareketinin güçlü çıkışı	3
Onbinlerce emekçinin coşkulu eylemi ..	4
Ankara'da 1 Aralık	5
25 bin kişilik coşkulu katılım	6
Emekçiden kitlesel uyarı	7
Krizin katlanan faturası	
işçi ve emekçilere kesiliyor!	8
Kıbrıs'ta süresiz genel grev	9
Toplumun gündemine oturan	
Ölüm Orucu direnişi	10-11
"Ölüm hücreleri"ne geçit yok!	12
F tipi cezaevi ölümdür!	13
Ölüm Orucu'na destek eylemleri	
güçlenerek sürüyor	14
Ulucanlar'ın katliamcılar	
bir kez daha yargılandı!	15
26 Eylül tarihe bir faşist katliam günü	
olarak geçecek (Orta)	16-18
Öleceğiz	
ama hücrelere girmeyeceğiz!	19
İçeride-dışarıda	
ölümüne direniş sürüyor	20
Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz!	21
Ölüm Orucu direnişinin sesini	
duyurmaya devam edecek,	
eylemlerimizi sürdüreceğiz	22
Ölüm Orucu direnişi devrimci öğrenci	
hareketini toparlayıp saflaştırıyor	23
Direnin sesini	
Avrupa Parlamentosu'na da taşıdık ...	24
Zaferi bir kez daha	
biz kazanacağız!	25
Kadın sorununa yönelik	
bir anket çalışması	26
İşçilerle işçi sağlığı ve	
iş güvenliği üzerine	27
Direnç (öykü)	28
Vardiya (şiir)	29
Direnin yoldaşlarıma mektup	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/46 ● 9 Aralık 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Oruçları'nın etkisi hızla toplumu sarmaya, hücre karşıtı mücadele çıkış gibi büyümeye başlayınca, hükümette alev bacayı sardı ve aylardır üzerinde bir türlü anlaşma sağlanamayan "af yasası" üzerinde çarçabuk mutabakata varılarak, yasa meclise gönderildi.

Ancak, sonuç öylesine yuvarlak ifadelerle açıklandı ki, yasa üzerindeki tartışmaları sonlandırmak bir yana daha da alevlendirdi. Haber medyada birbirini tutmayan yorumlarla veriliyordu. Özellikle, genel merak konusu olduğu düşünülen, "Haluk Kırıcı ve Apo'nun yararlanıp yararlanmayacağı" konularında, kimi "yararlanacak", kimi de "yararlanamayacak" haberleri geçiyor, hükümetse suskunluğunu sürdürüyordu. Sonunda suskunluğun nedeni ortaya çıktı. Üzerinde mutabakata varılıp meclise gönderildiği müjdelenen yasa taslağının işkencecileri de kapsaması için çabanın devam ettiği, Adalet Bakanı'nın "baskı sürerse istifa ederim" sızlanmasıyla ortaya çıktı. Özetle, affa ilişkin acelenin zindan direnişleriyle bağlantılı olduğu, tartışmalarına halen sürdüğü meydanda. Yani, tam da bataklık düzenine yarasız kirli bir af: Bir yandan "kader mahkumları"nın ve yakınlarının umutlarını paspas edecek, siyasi mahkumları zayıflatmaya, Kürt hareketindeki teslimiyeti derinleştirmeye çalışacak, diğer yandan ve asıl olarak da tetikçi, işkenceci ve depresyon müteahhidi katillerini, hırsızlarını, vurguncu ve soyguncularını ödüllendirecek.

Devlet cephesinde bu kirli hesaplar çarpışa dursun, devrimci tutsakların Ölüm Orucu direnişi zindan duvarlarını çoktan parçaladı. Yalnızlaştırma-yalıtma yoluyla teslim alma girişimine karşı başlatılan direniş, bu günden,

duvarları eritti, içeridekilerle dışarıdakileri birleştirdi, kaynaştırdı. Devrimci direniş, zindan mücadeleleri tarihimize görülmemiş bir öncülük düzeyini yakaladı.

Zafer ufukta. Zafer, devrimci tutsakların haklı, inançlı ve kararlı tutumu kadar aydınlık, kuşkusuz, güven verici. Şimdi tek mesele, onu hiç bir leke düşürmeden kucaklamakta. Dışarıdan yüklenmeyi daha da güçlendirmekte yani. Her gün, her yerde bir eylem var. Gitmek değil, her kesi çağırarak, götürmek gerek. İnsan olan herkesi, bu haksız, adaletsiz, vicdansız düzenin karşısına dikilme hakkını kullanmaya teşvik etmek gerek...

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN-975-7271-29-2

Fiyatı: 2.250.000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Emekçi hareketinin güçlü çıkışı

1 Aralık günü emekçiler yurt çapında iş bıraktılar. Ülkedeki hemen tüm işçi ve memur sendikaları konfederasyonlarının altında imzası bulunan Emek Platformu tarafından alınan karar, ağırlıklı olarak memur sendikaları (daha ağırlıklı olarak KESK) tarafından hayata geçirildi.

Türk-İş ve DİSK kendilerinden bekleneni yaptılar, memur sendikaları tabanlarına sürekli çağrıda bulunurken, onlar ölü sessizliğine büründüler. Buna rağmen, özellikle Türk-İş tabanında, metropollerde ve Zonguldak, Muğla, Yatağan gibi kimi yerelliklerde eyleme katılım sağlandı. DİSK'e bağlı sendikalardan da benzer katılımlar söz konusuydu. Her iki konfederasyon tabanında da, özellikle metropollerdeki bazı sendika ve şubelerinin, geçmiş platform etkinliklerinin bir devamı niteliğinde, hemen her önemli eyleme katılma geleneği gözönüne alındığında, son eylemde altı çizilmeye değer gelişmelerin daha ziyade taşrada ve İzmir'de yaşandığı söylenebilir. Buralarda, özelleştirme kapsamındaki KİT'lerden ve madenlerden katılımın yoğunluğu dikkat çekiyordu.

Taşrada eylemlere katılım yoğunluğu, sokak eylemlerine katılımda olduğu kadar, iş bırakma oranında da kendini göstermiştir. Örneğin Antalya'da düzenlenen gösteride kitlesellik kadar, polis barikatının aşılması da, bu il için şaşırtıcı ve ileri bir gelişmedir. Aynı şekilde, Konya, Trabzon, Samsun, Çorum, Balıkesir, Afyon'daki eylemlere katılım sayısı da yine şaşırtıcı boyutlardadır.

Taşra için çeşitli illerdeki kitlesellik kadar, sokak eylemlerinin yaygınlığı da anlamlıdır. Yüzlerce ilçe, il merkezlerindeki mitinge katılmaktansa ilçede sokağa çıkmayı tercih etmiş görünüyor. Basına yansıyan mitinglere katılım sayılarına bakıldığında, pek çok küçük ilçede eyleme katılımın %100'lere yaklaştığı gözlemleniyor.

Eyleme katılımda ağırlık kamu çalışanlarında idi, ama katılım bu alanda örgütlü sendikaların üye sayısı ile sınırlı değildi. Yıllar sonra bir kez daha KESK, kendi örgütlü gücünün çok üstünde bir kitleyi harekete geçirmeyi başardı. Tabii ki bu başarı aktif bir ön çalışmanın ürünü değildi. KESK'in eylem öncesi yaptığı en etkin faaliyet, denilebilir ki, basında eylemi ve taleplerini duyurmak oldu. Türk-İş ve DİSK'in ölü suskunluğuyla karşılaştırıldığında, bunun bile oldukça büyük bir iş olduğu söylenebilir. Ancak eylemin önemli sayıda örgütsüz kitleyi harekete geçirmiş olmasının nedenini, doğrudan bu kitlede aramak gerekiyor.

Eylemin en dikkat çekici yanlarından biri de, Kürt illerindeki uygulamasıdır. Uzun süren bir savaşın yorgunluğu üstüne bir de teslimiyetin ağırlığıyla ezilen Kürt işçi ve emekçisi için, 1 Aralık eylemi, adeta bir deşarj aracına dönüşmüş görünmektedir. Ya da, baskın ulusal

kimliğin bizzat teslimiyetçi önderlik tarafından parçalanmasıyla, özdeki emekçi kimliği açığa çıkmaya başlamış bulunmaktadır. Her halükarda, eylem kararına onbinlerce Kürt işçi ve emekçinin katılımı, Kürdistan'da, ne sömürgeci savaşla ne de ulusalcılığın teslimiyet ve çöküşüyle tüketilemeyen bir mücadele istek ve birikiminin varlığını ortaya çıkarmıştır. Bu ise, Kürdistan devriminin bundan böyle çağdaş sınıfsal normlarda yeniden yükseleceğinin göstergesidir. Daha doğrusu, partili mücadele ile büyüyecek proleter devrimin Kürt damarından giderek daha fazla besleneceğinin...

Eyleme ilişkin bu notlardan sonra, 1 Aralık gününe dönebiliriz. Bir tek çağrıyla, ciddiye alınabilecek bir örgütlenme çalışması olmadan, hatta ortak talepler konusunda bile elle tutulur bir propaganda yürütülmeden, yüzbinlerce işçi ve emekçinin iş bırakarak alanlara çıkması, sınıf kitlelerinde biriken mücadele potansiyelinin en açık göstergesidir. Sadece KESK tarafından afişe edilen ve üç başlık altında dile getirilen, ancak eylem öncesi kitlelere maletmek için fazla çaba gösterilmeyen talepler dizisi dışında, kitlelerin kendiliğinden ortaklaştığı konu, İMF ve İMF bütçesine karşıtlık olmuştur. Tüm musibetlerin, yani düşük ücretler, özelleştirmeler, işten çıkarmalar vb.'nin hep İMF'nin istikrar programı tarafından alenen dayatıldığı koşullarda, bu doğaldır. Ne var ki, ayağa kalkan kitlelerin elinde, daha somut, koparılp alınacak şekilde şiarlaştırılmış talepler olmalıdır.

Kamu emekçileri için bunun üç başlık altında formüle edildiğini söylemiştik. %10'luk zamma karşı toplu sözleşme hakkı, zorunlu tasarrufların geri ödenmesi ve iş güvenliği tarzında ifade edilen bu üç talepten, kitle tarafından eylemde en fazla öne çıkarılan, kitlenin genellikle birlikte İMF ve bütçe konuları oldu. Kamu emekçi sendikalarında uzun zamandır dillendirilen ve duruma göre biçim değiştiren "eğitime ve sağlığa bütçe" şiarı, bir kez daha güne uyarlanarak, "soyguncuya değil, eğitime-sağlığa" şeklinde haykırıldı. KESK'in iş güvenliği talebiyle dile getirdiği memur tasfiye yasasına ve zorunlu tasarruflara ilişkin talepler ise ikinci planda kalmış görünüyordu.

Buna bir de, özellikle metropollerdeki sokak eylemlerine güçlü biçimlerde taşınan cezaevleri gündemi eklendiğinde, eylemin, somut taleplere sahip bir hak alma eyleminden ziyade, uygulanan iktisadi ve siyasi politikalara karşı biriken tepkinin dışavurulduğu bir protesto eylemi özelliği taşıdığını söyleyebiliriz. Ama kitlelerdeki mücadele istek ve birikimini açığa vuran büyük bir protesto eylemi...

Bu nedenle, kendi içinde önemli bir gücü ifade etmekle birlikte, eğer yeni bir

eylemlilik sürecinin dayanağı haline getirilemez ise, bir iç boşaltma aracına dönüşme riski taşıdığı da kabul edilmelidir. KESK bunun farkındadır ve eylem öncesi ve sonrası tüm açıklamalarında, 1 Aralık bir uyarı eylemi olarak tanımlanmakta, eğer talepleri dikkate alınmazsa, yeni eylem kararlarıyla gelecekleri ifade edilmektedir.

Sendika bürokratlarının söylemleri bir yana, eylemin açığa çıkardığı güç ve özgüven zayıflamadan, hele hele hükümet eylemin değerlendirmesi üzerinden gelişmekte olan hareketi dizginlemeye dönük önlemleri gündeme getirilmeden, eylemlere başlanmalıdır. 1 Aralık gibi güçlü bir protesto eyleminin ardından gerçekleştirilecek hak talepli eylemlerin, kendi gücünün yanı sıra, 1 Aralık'ın gücünü de arkasına alacağı, dolayısıyla hakların koparılp alınması için ortamın düne göre daha elverişli hale geldiği açıktır. Zaman geçirilmeden talepler somutlaştırılmalı, eylem programları haklar alınuncaya kadar mantığına uygun şekilde hazırlanmalı ve kitle çalışması ciddiyetle yürütülmelidir. Kitleler, mücadelenin kazanımları ve bedelleri konusunda tam bir bilinç açıklığına kavuşturulmadığı takdirde, eylemlerin sonuç alınuncaya kadar sürdürülmesi kolay ve mümkün değildir.

Gerek taleplerin tespiti ve şiarlaştırılması, gerek eylem kararlarının alınması ve gerekse de kitle çalışmasının yürütülmesi, sınıf içindeki uğursuz misyonu bilinen sendika bürokratizmine havale edilebilecek konular değildir. Devrimci-öncü işçi ve emekçiler, bu sürecin her aşamasına aktif bir katılım, müdahale ve yönlendirme içinde olmak zorundadırlar. Bu misyon yerine getirilemezse eğer, yeni mücadele sürecini hakkıyla göğüslemek ve kazanmaktan söz edilemeyeceği görülebilmelidir. Özellikle öncünün örgütlenmesi sorunuyla karşı karşıyayız. Tüm ilerici, devrimci, öncü işçi ve emekçileri bünyesinde toplaması gereken işyeri komitelerinin derhal kurulması, var olanların işletilmesi zorunludur. Kitleyi eylemler için derleyip toparlayacak olan

da, sendikaları eylem kararlarına zorlayacak olan da, tabandaki bu örgütlü güç olacaktır.

Yeni sürecin talepleri, yerel-sektörel sorunlara ek olarak ve onların üstünde, sınıfı ve emekçi kitleleri genelde kesen, dolayısıyla eylem birliğini güvenceleyen ortak sorunlar üzerinden belirlenmek durumundadır. 1 Aralık eyleminde kitlelerin kendiliğinden öne çıkardığı İMF'ye ve İMF bütçesine hayır şiarı bu konuda yeterli bir fikir vermektedir. Sermaye hükümetinin uyguladığı İMF-TÜSİAD programı, bu programla yıkımın eşliğine getirilmiş bulunan işçi-emekçi kitlelerin doğal ve ana hedefidir. Temel talepler, bu program ve temel ayakları üzerinden belirlenmeli, genel ve sektörel bazda somutlanmalıdır. Örneğin; genel talep özelleştirmelerin durdurulması iken, bu, sektörel bazda eğitim ve sağlık, yerelerde Telekom, Tekel, sağlık sigortasının vb. özelleştirilmesine son biçiminde somutlanmalı ve bu alanlardaki özelleştirme çalışmaları durduruluncaya kadar ciddi ve hak alıcı eylemlere konu edilebilmelidir. Yine, düşük ücret politikası bu yıkım programının tüm işçi ve emekçileri kesen temel ayaklarından biridir. Düşük ücret politikası kamu hizmet sektörlerinde uzun zamandır sendikal hak talebiyle birlikte formüle edilmiş olan "yüzdelik zam değil, toplu sözleşme" şiarında yeterli ifadesini bulmakla birlikte, oldukça genel bir tanımlamadır bu. Bu genel tanımın altında, "grevli-toplusözleşmeli sendika yasası" çıkıncaya ve "ücretlere gerçek enflasyon oranında zam" yapılıncaya kadar somutluğunda şiarlar belirlenmeli ve yükseltilmelidir.

Bu örnekler, krize çözüm adı altında ek saldırı kararlarının dayatıldığı günümüz koşullarında, saldırının tüm temel ayakları üzerinden çoğaltılmalı, şiarlaştırılmalı ve kitlelere maledilmelidir. Yükselmekte olan sınıf ve kitle hareketinin kazanımlarla ilerlemesinin güvencesi, önüne konulacak net bir hareket planı, yolunu gösterecek somut talepler dizgesi ve sevk ve idare edecek bir örgütlenme ile mümkündür.

İstanbul'da 1 Aralık:

Emekçiler İMF'ye ve İMF uşağı hükümete karşı öfkelerini haykırdılar ve direnme kararlılıklarını ortaya koydular...

Onbinlerce emekçinin çoşkulu eylemi

Konuşmacılar kürsüden F Tipi'ne karşıtlıklarını dile getirdiler ve "Ölüm hücrelerini istemiyoruz" dediler...

Tutsak yakınları eylemde seslerini güçlü bir biçimde duyurdular...

İşçi ve emekçiler Türkiye çapında bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirerek hükümetin İMF programına, 2001 yılı bütçesine karşı alanlara çıktılar. Eylem İstanbul'da, onbinlerin katılımıyla gerçekleşti.

"1 Aralık iş bırakma eylemi"nin kararı Emek Platformu tarafından alınmasına rağmen, kitlesel katılım gerçekleştiren sendikalar esas olarak KESK'e bağlı sendikalar oldular. Türk-İş ve DİSK yönetimlerinin tüm edilgen ve suskun tutumlarına rağmen bunlara bağlı bazı sendika şubelerinden hatırı sayılır bir katılım gerçekleşti. DİSK'ten Genel-İş, Türk-İş'ten Yol-İş, Deri-İş Tuzla ve Çorlu şubeleri, Tüm-Tis, Tez Koop-İş, Tek Gıda-İş, Haber-İş, Basın-İş, Türk Metal, Belediye-İş katılan belli başlı sendikalar arasındaydı.

Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen sembolik bir katılım gerçekleştirirken, Hak-İş sembolik olarak dahi eyleme katılmadı.

Sabah 10:30'dan itibaren Beyazıt Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitle, 11:00'e kadar otobüs ve tramvay duraklarını, İstanbul Üniversitesi'nin önünü doldurdu. Önceden alana konumlandırılmış polis güçleri ve otoları, bu hızlı toplanma nedeniyle kitle tarafından adeta kuşatmaya alınınca, hemen kitlenin dışına doğru çekilmek zorunda kaldı. Sultanahmet'e doğru yürüyüşe geçilerek alana girilmeye başlandığında Aksaray yönünden hala kortejler gelmeye devam ediyordu.

Yürüyüş boyunca süren coşku ve kararlılık alanda da devam etti. KESK kortejlerinden yükselen sloganlar ağırlıklı olarak grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ve genel grev taleptiydi. Sektör olarak eğitim ve sağlık emekçileri (Eğitim-Sen ve SES başta olmak üzere) parasız sağlık ve eğitim talebi içeren sloganlarını yükselttiler. Türk-İş ve DİSK'e bağlı işçi sendikaları kortejleri ise özelleştirmeye, sendikasılaştırılmaya ve sosyal hakların gaspına karşı tepkilerini dile getiren sloganlarını ve

taleplerini haykırdılar.

Tüm bunların yanında İMF'ye ve İMF bütçesine karşı yoğun tepki, eylem boyunca hem sloganlara, hem pankartlara, hem de dövizlere yansdı. İMF programlarının uygulayıcısı hükümete karşı da yoğun bir tepki vardı. Bu tepki; "Kurt, kuş, arı, kahrolsun İMF iktidarı!", "İMF uşağı hükümet istifa!", "İMF için değil halk için bütçe!" şeklinde sloganlara yansdı.

İşçi ve emekçiler haklarını kazanmanın, saldırıları püskürtmenin tek yolunun direnmekten ve kazanana kadar mücadele etmekten geçtiğini; "Kazanana kadar grevdeyiz!", "Genel grev, genel direniş!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla dile getirdiler.

Sendikalar dışında eyleme siyasi partilerden EMEP, ÖDP, HADEP, SİP; DKÖ'lerden Halkevleri, TMMOB, İHD, Atatürk gençliği, TUYAB destek sundular. Üniversite gençliği ise cezaevlerinde süren "Ölüm Orucu"nun 43. günü, hücrelere izin verme" pankartı ve F tipi cezaevine karşı tepkilerini dile getiren "İMF'ye, hücrelere değil eğitime bütçe!" yazılı pankartlarıyla eyleme katıldılar.

Ölüm Orucu Direnişi'nin 43. gününde katılan tutsak ve hükümlü yakınları, TUYAB pankartı arkasında Ulucanlar katliamı fotoğraflarının bulunduğu dövizler ve Ölüm Orucu direnişinin taleplerinin yer aldığı pankart ile eyleme katıldılar. Kitlesel bir şekilde katılan tutsak yakınları "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizi!", "Hücrelere değil emekçiye bütçe!", "Hücreler yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Susma haykır hücre ölümdür!", "Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" dövizleri ve sloganlarıyla kararlılıklarını dile getirdiler. Bu sloganlar yürüyüş sırasında kitle tarafından, alanda kamu emekçileri tarafından sahiplenildi. Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - Sultanhmet Meydanı'na henüz tüm

kortejler girmemişken konuşmalar ve program başladı. Kürsüden ilk sözü alan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem 2001 yılı bütçesine değinerek, hükümetin; İMF'nin programına uygun bir şekilde, tamamen sermayenin hizmetinde bir bütçe oluşturduğunu, bunun halktan, emekçiden yana bir bütçe olmadığını söyledi. İşçilerin emekçilerin bundan sonra seslerini daha ileri eylemlerle duyuracağını, bu tabloyu kabul etmeyeceklerini belirtti. Siyami Erdem ayrıca F tipi cezaevlerine değinerek, yapılan F tipi cezaevlerinin içine çeteler, hortumcular, vurguncular

değil siyasi mahkumlar konulacaktır. Ölüm hücrelerini istemiyoruz, dedi.

Daha sonra söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi aynı şekilde batık bankalara, İMF soygun paketine, 2001 yılı bütçesine değinerek işçilerin emekçilerin yararına çalışan bir hükümetin iş başında olmadığını, kendilerinin buna artık izin vermeyeceklerini söyledi. Ayrıca kendilerinin de F tipi hücrelere karşı olduğunu söyledi. Daha sonra Emek Platformu'nun basın metninin okunmasının ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

1 Aralık'ta Gebze:

3 bini aşkın emekçi alanlardaydı..

Zafer direnen emekçinin olacak!

Emek Platformu bileşenlerine bağlı işçi ve emekçilerin 1 Aralık'taki toplu iş bırakma eyleminde, Gebzeli işçi ve emekçiler de üretimden gelen güçlerini kullanarak alana çıktılar.

Eyleme katılan kitlenin büyük bir bölümü Gebze Öğretmenevi önünde toplanarak burada kortejler oluşturdu. Ardından pankart ve dövizleri ile yürüyüşe geçerek sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na girdi. Yürüyüşteki kitleye sokaktaki halk alkışlarla destek verdi.

Cumhuriyet Meydanı'nda buluşan işçi ve emekçiler; "Hükümet zammını al başına çal!", "Oy verdik kurda, kuşa, arıya ekmek düştü yarıya!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Söz bitti sıra eylemde!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldılar.

Alanda bir basın açıklaması okuyan Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı İsmet Güven, Türkiye'de çalışanların her geçen gün daha kötü bir duruma doğru sürüklendiğini belirterek şunları söyledi: "*Başta hükümeti oluşturan siyasi partiler olmak üzere meclisteki siyasi partilere soruyoruz? Halkın bu denli yoksullaşmasının, adaletsizliğin, haksızlığın bu kadar artmasının nedeni siz değil misiniz? Sadece seçim zamanı meydanlarda fakir-fukara edebiyatı yapanlar, iktidar olduklarında 'fedakarlıktan' bahsediyorlar. Hükümet ortakları da seçim öncesinde yoksullara, çalışanlara, esnafa, çiftçiye söz verdi, ama ne oldu? Kiblelerini döndüler İMF'ye, yüklendikçe yüklendiler emekçiye, esnafa, çiftçiye... Sadece kendimizin değil, hepimizin geleceğine sahip çıkmak için alanlardayız. Biz kamu emekçileri, tüm emekçi dostlarımızla birlikte, yan yana, omuz omuza bir kez daha en haklı taleplerimizi kamuoyuna açıklıyoruz. Yaşasın demokratik, bilimsel, parasız, laik eğitim mücadelemiz. Yaşasın toplu-sözleşmeli, grevli sendikal mücadelemiz. Yaşasın 1 Aralık direnişimiz."*

Eyleme Eğitim-Sen, SES, BES, Emekli-Sen, Genel-İş, Hizmet-İş, Bem Bir-Sen, Tüm Bel-Sen, Kamu-Sen'e üye işçi-emekçiler önemli bir katılım sağlarken, işçi sendikalarından Birleşik Metal-İş, Kristal-İş, Petrol-İş ve Öz Çelik-İş temsilci düzeyinde katıldılar. Devrimci çevreler ve öğrenciler de eyleme destek verdiler.

Devrimci çevrelerin eyleme ilgisi sınırlı olmasına rağmen, "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" şiarları devrimciler tarafından bir kez daha alana yansdı ve kitle tarafından olumlu destek gördü.

Yaklaşık 3000/3500 kişinin katıldığı iş bırakma eylemi okunan basın açıklamasının ardından alanda davul, zurna eşliğinde halaylar çekilerek sona erdi.

Toplu iş bırakma eylemi dolayısıyla ilçede başta eğitim olmak üzere, sağlık, ulaşım, belediye hizmetleri, haberleşme ile kamu işletmelerinde hizmet durdu.

Kızıl Bayrak/Gebze

Ankara'da 1 Aralık:

30 bin emekçi Kızılay Meydanı'nı doldurdu “Genel grev genel direniş!”

1 Aralık genel iş bırakma eyleminde Ankaralı emekçiler, 30 bin kişilik bir kitleyle Kızılay Meydanı'nı doldurdular. Emekçilerin irili ufaklı pek çok ilde ve ilçede alanlara çıktığı, polis güçleriyle karşı karşıya geldiği ve militan bir tutum sergilediği genel eylemin Ankara cephesinde de emekçiler oldukça coşkuluydular. Sendikalar Sıhhiye, Ziya Gökalp ve Tandoğan yönlerinden yürüyerek meydana geldiler. Saat 9:30'da emekçiler Kızılay Meydanı'nı doldurmaya başladılar. Eylem saat 14:00 dolaylarında sona erdi.

Eyleme; KESK'li kamu emekçileri kitlesel katılımıyla damgasını vururken, Emek Platformu'nun diğer bileşenleri cılız bir kitleyle katıldılar. Eylemde Kamu-Sen, Hak-İş, Türk-İş, Türk-İş'ten TES-İş, Belediye-İş, Türk Metal, Tez Koop-İş, Haber-İş, Petrol-İş (POAŞ işçileri, “Hükümet sözünü tut, işimizi geri ver!” pankartıyla eyleme katıldılar), TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Şeker-İş, DISK'ten Genel-İş, Oleyis, Nakliyat-İş ve Eczacılar Birliği, EMEP, SİP, Aİnterimiz, Özgür Genç, Kızıl Bayrak, Ankara Liseli Gençlik Platformu (ALGP), “Formasyon hakkımızı istiyoruz!” yazan pankartlarıyla DTCF öğrencileri ve Tutsak Yakınları imzalı pankartlar açıldı.

Kamu emekçileri arasında Eğitim-Sen ve Enerji-Yapı Yol Sen en kitlesel katılan sendikalar. SES F tipi cezaeviyle ilgili pankart açarken, “Hücreleştirilen yaşamımızdır! İçerde dışarda hücreleri parçala! Ölüm Orucu'nda 42. gün! Zafer direnen emekçinin olacak!” sözlerini içeren tutsaklarla dayanışma için emekçi inisiyatif pankartı da bir süre açıldı.

Emekçiler eyleme Ulus, Dikimevi, TCDD, ODTÜ, Hacettepe'den yürüyerek katıldılar. ODTÜ'den bini aşkın emekçi rektörlüğün önünde toplanarak öğrencilerle birlikte Eskişehir yolundan Kızılay'a doğru sloganlarla yürüdüler. Eskişehir yolunda Hacettepe çalışanlarıyla buluşan emekçiler, coşkulu bir şekilde “Genel grev genel direniş” sloganıyla alanda karşılandılar.

Kızıl Bayrak “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” pankartıyla mitinge katıldı. Eylemde ekonomik-sosyal talepler ile hücrelerle ilgili Kızıl Bayrak kuşları ve ölüm orucu bildirileri yaygın olarak dağıtıldı.

Tutsak Yakınları, “Ölüm Orucu direnişi ruhuyla emekçilerle omuz omuzayız!” pankartıyla, Emek Platformu kürsüsünün önünde, 500 civarı bir kitleyle oldukça coşkuluydu. Ailelerin pankartının yakınındaki emekçiler sık sık tutsak yakınlarının sloganlarına katılırken, emekçiler içinde provokatif davranışlarda

bulunan bazı kişiler de oldu. (Ankara'daki tutsak yakınlarının 2 haftadır süren eylemliliklerinde emekçilerin eylemlerine desteğe gidildiğinde, benzer bir provokatif durumla iki kez daha karşılaşmıştı). Tutsak yakınları önlükleri ve kızıl bantlarıyla Ölüm Orucu direnişini güçlü bir şekilde 1 Aralık'a taşıdılar. “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!” “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları sık sık atıldı.

6 saate yakın süren eylem boyunca coşkuda bir azalma olmaması dikkat çekiciydi. Hava boşaltma eyleminden öteye gidemeyen 11 Kasım eyleminin ardından emekçiler tüm öfkelerini 1 Aralık'ta gösterdiler. Sendika bürokrasisi her zamanki misyonunu oynayarak, tabandaki yoğun tepkiyi iş bırakma eylemiyle dizginlemek zorunda kaldı. Ankara'da Emek Platformu Başkanlar Kurulu Meclis'e yürüyerek talepleri dile getiren dilekçeleri verdiler. Aldıkları cevap ise taleplerinin Plan ve Bütçe Komisyonu'nda değerlendirileceği oldu. Sermayenin ekonomik-sosyal saldırı programını uygulama kararlığında hiçbir değişiklik söz konusu değil.

Ancak yüzbinlerin eylemi ve öfkesi de, mücadelenin burada bitmeyeceğini gösteriyor. Emekçiler, hakları kazanmanın yolunun bir kez daha mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini daha açık görebiliyor.

Kızıl Bayrak/Ankara

DTCF:

1 Aralık eylemine kitlesel katılım

DTCF'li öğrenciler olarak, 1 Aralık'taki genel grev eylemine katıldık. Eyleme iyi bir katılım sağlamak için bir hazırlık planı çıkarıldı. İlk önce okul toplantısı yaparak görev dağılımı yapıldı. “Formasyon hakkımızı istiyoruz!” sloganının yazılı olduğu bir pankartla, eyleme bu eksende katılmaya karar verildi. Hemen ertesi gün okula afişleme yapıldı. Eylem günü -sabah- çağrı niteliğindeki bildirilerimizi dağıtılıp, pankartımız yüksek bir yere asıldı.

Ortabahçe'de tolandıktan sonra pankartımızla kitlesel bir biçimde okul katları dolaşıldı. Ortabahçede bir forum yapılarak ve diğer öğrenciler de eyleme çağrıldı. Okul personeli de iş bıraktı (ÖGB'lerde dahil).

Forumdan sonra sloganlarla okuldan çıkarak kortejimizi oluşturduğumuzda, kitlemiz 100-120 kişi arasındaydı. Yolu trafiğe kapatarak sloganlarımızla eylem alanına doğru yürüyüş geçtik. Eylem alanında işçi-emekçilerle sloganlarımızı ortaklaştırdık. “İşçi-memur-geçlik alanlarda birleştik!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Hücrelere değil eğitime bütçe!”, “Formasyon hakkımız engellenemez!”, “Hücrelere değil emekçiye bütçe!” vb. sloganlar atıldı.

Eylem bittikten sonra yine yolu kapatarak okula doğru yürüdük. Okula gelindiğinde yine bir forum yapıldı ve pankartımız yüksek bir yere asıldıktan sonra eylem bitirildi.

Ücretsiz PDF kitapları için: <https://rante.org>

Antalya'da 1 Aralık:

Son yılların en kitlesel ve coşkulu eylemi

Antalya'da iş bırakmaya yönelik hazırlıklar günler öncesinden başlamıştı. İşçi ve emekçilerin taleplerini dile getiren Emek Platformu imzalı afişler kentin birçok yerine asıldı.

Afişleme ve işyerlerinde yürütülen çalışma meyvesini verdi. 1 Aralık sabah saatlerinde kamu emekçilerinin buluşma yeri olan Güllük-TRT Caddesi kavşağında binlerce emekçi toplandı. Kitlenin coşkusu daha toplanma anından itibaren hissediliyordu. İşçi sendikaları ve diğer kamu emekçileri sendikalarıyla Cumhuriyet Meydanı'nda buluşmak üzere Şarampol Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. En önde KESK pankartı, arkasında ise Eğitim-Sen, ÖES, SES, Kültür-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, BES, Or-Kam Sen kortejleri sıralanmıştı.

Hücre Karşıtı Platform'un pankart açma isteği bütün tartışmalara rağmen kabul edilmedi. KESK görevlileri buna gerekçe olarak her zaman olduğu gibi kitlenin geriliğini gösterdi. Fakat buna rağmen alan terkedilmemeliydi. Öyle de oldu. Yürüyüş boyunca emekçilerin taleplerini içeren sloganlarla ve onların arasında yürümekle birlikte, F tipi karşıtı sloganlarımızı da attık.

Yürüyüşün ilk anlarında “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!” ve “İMF defol, bu memleket bizim!” sloganları yükseldi. Tonguç Caddesi boyunca alkışlı protestolarla evlerinin balkonlarına çıkan halk büyük ilgi gösterdi. Az ilerde ise ortaokul ve lise öğrencilerinin, “Biz bu durumda geleceğin öğretmenleri olmak istemiyoruz!” yazılı döviz açmaları ilgiyle karşılandı.

Şarampol Caddesi'ne çıkıldığında, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganı patladı büyük bir coşkuyla. Arkasından “Özelleştirmeye, sefalet ücretine, sendikasızaştırmaya HAYIR!”, “Sistem çürüyor emekçiler yürüyor!”, “Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!”, “Hücrelere değil emekçiye bütçe!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarını sıraladık. Kapalı Yol'a doğru inildiğinde ve eylemin çeşitli noktalarında en sık atılan slogan ise, “Hükümet zammını al başına çal!” oldu. Kapalı Yol'da Yol-İş Sendikası'nın pankartını gördüğümüzde, büyük bir coşkuyla “İşçi-memur elele, genel greve!” şiarını yükselttik. Atılan sloganlara kortej görevlilerinin coşkuyu artırmaya yönelik hiçbir gayreti olmamasına rağmen emekçilerin katılımı oldukça iyiydi.

Kortej Cumhuriyet Meydanı'na yaklaştığında polis barikatıyla karşılaşıldı. Fakat hiç zaman kaybetmeden kararlı bir biçimde barikata yüklenildi. Polis barikatının dağılması ve kaskların yerde yuvarlanması fazla zaman almadı da. Kısa süren çatışmadan sonra polis çekilmek zorunda kaldı. Ve tüm kortejler alana girdi. Alanda KESK, Yol-İş, Kamu-Sen ve Memur Sen pankartları vardı. F tipi ile ilgili açılan dövizlerden dolayı Kamu-Sen'li memurlarla kısa süren bir gerilim ve itişme yaşandı. Kamu-Sen kendine düşen rolü yine oynamıştı.

Meydanda çekilen halayların ardından, Emek Platformu sözcüsü ücret talebi ağırlıklı bir konuşma yaptı. Daha sonra ise bütçeden emekçilere ayrılan pay, nemaların ödenmesi, iş güvencesi ve sendikal hakları içeren dilekçeler toplanıp TBMM'ye gönderilmek üzere Vali'ye verildi.

Yaklaşık onbin emekçinin coşkulu katılımıyla son yılların en kitlesel eylemi yaşandı Antalya'da. Eğitim-Sen en kitlesel katılan sendikaydı. Katılımın yüksekliği okullarda da kendisini gösterdi, hemen hiçbir okulda eğitim yapılmadı. Ayrıca öğrencilerin desteği de sağlanmıştı. Eyleme halkın desteği de önemli bir yer tuttu. “Öğretmenim açken ben tok olamam!” dövizleriyle kortejlerin hepsini karşılayan Ali Baba, eyleme küçük esnaf desteğinin simgesi oldu. İşçilerin katılımı Yol-İş'le sınırlı kalırken, eyleme ücret talebi damgasını vurdu.

En önemlisi ise, yıllardır işçi-emekçilere eylem alanı olarak kapatılmış Cumhuriyet Meydanı'nın polis barikadı aşarak tekrar ele geçirilmesiydi. Hem de bir gün önce İçişleri Bakanlığı'nın eylemlerin kanunsuz olduğunu açıklayıp müdahale emri vermesine rağmen.

Bu, eylemin çizgisinde başarı elde etmek için meşruiyete güvenmenin belirleyici önemini bir kez daha göstermiştir.

Kızıl Bayrak okurları/Antalya

Adana'da 1 Aralık:**Coşkulu ve
kitlesele, fakat
politik açıdan
zayıf...**

Tüm Türkiye'de olduğu gibi Adana'da da, kamu emekçilerinin bir günlük iş bırakma eylemi oldukça coşkulu geçti. Katılım da beklenenin üzerindeydi. 7 bine yakın kamu emekçisi Uğur Mumcu Meydanı'nı doldurdu. Adana Emek Platformu'nun aldığı karar gereği hiçbir siyasi parti ve DKÖ pankart açmadı.

Eylemde %104'lük maaş zammına karşı hükümetin uyguladığı IMF politikaları protesto edildi.

Eyleme katılmak isteyen tutsak yakınları, daha önceden eyleme destek vermek istediklerini bildirmelerine rağmen, KESK dönem sözcüsü Eğitim-Sen Başkanı Kamuran Karaca, tutsak yakınlarını ve anaları alana almayacaklarını bildirdi. Buna rağmen analar ve tutsak yakınları alanda hücre karşıtı önlüklerini giyerek sloganlarla yerini aldı. Kamu emekçilerinin sloganlarına da katılan tutsak yakınları, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Hücrelere değil eğitime bütçe!" sloganlarını da attı. Polis, anaları alandan çıkarmaya çalıştı ancak kararlı tutum karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

DİSK bölge temsilcisi Yusuf Yürekli kürsüden anons edildiğinde, Çukobirlik'te işten atılan işçiler tarafından yuhalanarak ve sloganlarla protesto edildi. İşçiler "Yönetim istifa!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla konuşmacıları bir süre susturdular.

Emek Platformu dönem sözcüsü Memur-Sen'li Adana il temsilcisi, KESK dönem sözcüsü ve Türk Kamu-Sen yöneticisinin yaptığı konuşmaların ardından basın açıklaması okunarak eylem bitirildi. Genel grev provası olarak nitelendirilen mitinge, Türk-İş'e bağlı sendikalar sembolik katıldılar. Emek Platformu dönem sözcüsünün Memur-Sen olmasından kaynaklı kürsü hakimiyeti Memur-Sen ve Kamu-Sen'de idi. KESK kürsüde görüntüden ibaretti.

Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de 1 Aralık:**Ölüm Orucu direnişçileri kürsüden selamlandı...
4 bin İzelman işçisi eylemden sonra da yürüdü...
25 bin kişilik coşkulu katılım**

Emek Platformu'nun yurt çapında almış olduğu karar uyarınca 1 Aralık'taki iş bırakma eylemi İzmir'de de hayata geçirildi. Emek Platformu içinde yeralan birçok sendika olmasına rağmen, eylemin alana yansıyan tarafına ve iş bırakan işletmelere KESK damgasını vurmaktaydı. KESK'in içinde de Eğitim-Sen... İş bırakan yerlerin başında okullar, hastaneler (acil durumlar dışında), Türkiye Elektrik Kurumu'na bağlı işletmeler, vergi daireleri, PTT gelmekteydi. Dolayısıyla Eğitim-Sen'i, BES ve SES izlemekteydi. Eyleme Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'in katılımı oldukça cılızdı. Yine de Türk Haber-Sen kortejiyle Türk Kamu-Sen'de bir ölçüde dikkat çekiyordu.

DİSK'e bağlı Genel-İş 3 No'lu Şube'de örgütlü olan ve ulaşım da dahil tam gün iş bırakan İzelman işçileri dışında, eyleme işçi katılımı çok zayıftı. Eyleme Petrol-İş bünyesinde katılan işten atılan Petrol Ofisi çalışanları, "Hükümet sözünü tut, işimizi geri ver" pankartı taşıdılar. Belediye-İş ve Tes-İş ise eyleme temsili düzeyde katılmıştı. Tes-İş "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" pankartıyla dikkat çekiyordu.

Ayrıca TÜMTİS, TMMOB, Eğitim-Der, BASS, Üniversite Öğrencileri, Halkevleri, Tez Koop-İş'le birlikte işten atılan TANSAS işçileri, Genel-İş 5 No'lu Şube'de örgütlü olan Karşıyaka Kent AŞ'de işten atılan Kent AŞ işçileri pankartıyla ve Çiğli Organize Sanayii'den işçiler ve işten atılan Tarih işçileri de eyleme katılmışlardı.

İşçi sendikalarından hem iş bırakma eylemine, hem de meydandaki mitinge

en yoğun katılımı sağlayan İzelman işçilerinin sayısı 4 bini aşıyordu. Ulaşım'da örgütlü olan Genel-İş 3 No'lu Şube'nin dışında, Belediye-İş Sendikası ESHOT'ta iş bırakma eylemine katılmadı.

Sabah saatlerinde İzmir'in çeşitli bölgelerinde biraraya gelen kamu emekçileri 10:30'da Konak Sümerbank önünde toplanmaya başladılar. Buradan düzenli kortejler oluşturarak Konak Meydanı metro girişine kadar sloganlarla yürüdüler. Son dönemde İzmir'in en kitlesele gösterilerinden biri olan 1 Aralık iş bırakma eylemine yaklaşık 25 bin emekçi katıldı.

Eylemden notlar:

* Eylemde kürsüden yapılan konuşmalar arasında Ölüm Oruçları'na da değinilerek "...Ancak insani talepleri için eylem yapan, açlık grevi yapan mahkumların bugün 43. günü. Ölüm oruçları devam ediyor. Buradan ölüm oruçlarını selamlıyoruz. Hükümetin en kısa zamanda bu insani taleplere kulak vermesini diliyoruz." denildi.

* Coşkunun fazla olduğu eylemde, lise öğrencileri de katılımlarıyla dikkat çekiyordu.

* Tutsak aileleri ve üniversite öğrencileri alanda yan yana durarak ölüm oruçları ve hücre saldırısına yönelik sloganları ortaklaşa attılar.

* Eylemde atılan sloganlar şunlardı:

"Baskılar, sürgünler bizleri yıldırılmaz!", "Hükümet zammını al başına çal!", "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" vb.

* Saat 13:00'e doğru eylemin bitmesiyle dağılmayan İzelman işçileri, kortej oluşturarak tekrar Konak'taki Büyükşehir Belediyesi önüne geldiler. Saat 15:00'e kadar oturma eylemi yapan İzelman işçileri, sürmekte olan TİS görüşmeleri hakkında bilgi verdi. Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Zeki Olgun, belediye yönetiminin işçilere ortalama 5 milyon zam verdiğini açıklayarak, bu şartları kabul etmeyeceklerini belirtti.

* Konak'taki eylemde, İHD Yönetim Kurulu üyesi Orhan Saygınar, bildiri dağıttığı iddiasıyla polis tarafından gözaltına alındı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Samsun'da 1 Aralık:**Emekçiden kitlesel uyarı**

Kamu çalışanları 2001 yılı bütçesine karşı tepkilerini tüm yurttaki gibi Samsun'da da bir günlük iş bırakma eylemiyle dile getirdiler. Samsun'da hizmet üretiminin hemen hemen durduğu eylem adeta miting havasına dönüştü. TEDAŞ, DSİ, Tapu Kadastro, İller Bankası, Bayındırlık İl Müdürlüğü, TEAŞ, okullar ve hastanelerden topluca iş bırakan kamu emekçileri, sabahın erken saatlerinden itibaren işyerlerinde toplanıp topluca Samsun Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Meydana gelindiğinde 5 binin üzerinde bir kitleye ulaşan emekçiler, 2001 yılı bütçesine olan tepkilerini attıkları sloganlarla dile getiriyordu.

Emek Platformu adına ilk konuşmayı Türk Enerji-Sen Başkanı İsmet Çiftçi yaptı. Ardından Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı ve KESK dönem sözcüsü Mahmut Konuksever kürsüye geldiğinde, Emniyet Müdürü Mustafa Aydın, eylemin izinsiz olduğunu belirterek dağılmasını söyledi.

Bunun üzerine kitlenin kürsünün önüne yığılması ve direniş göstermesiyle, Konuksever konuşmasını yapmaya devam etti. Konuksever'in konuşması sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Gemileri yaktık geri dönüş yok!" sloganlarıyla kesilerek, kararlılık bir kez daha gösterildi. Bu esnada ses tesisatını kesen polisin tavrına karşı kitle kısa süreli oturma eylemine geçti. Ardından yapılan görüşmeler sonuç vermeyince, kamu emekçileri olaysız bir şekilde dağıldı.

Vatandaşların yanısıra esnafın ve

öğrencilerin yoğun katılımı ilgi gösterdiği eylemde coşku sevindiriciydi. Eylem esnasında kamu emekçileri valiliğe iletilmek üzere 2001 yılı bütçesi, zorunlu tasarruflar, iş güvencesi yasası ve toplu sözleşmeli sendika hakkı ile ilgili imzalı dilekçe topladılar.

Ülkedeki siyasi gelişmelere ve cezaevlerine değinilmeyen eylemde, gençler "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!" sloganlarını atarak, hücrelere girilmeyeceğini her yerde olduğu gibi burada da bir kez daha dile getirdiler.

Samsun Valisi Muammer Güler; işbırakma eylemi yapan memurlar hakkında soruşturma açılacağını kaydetti. Eylemci memurların tek tek tespit edileceğini belirten Güler, "gerekirse polis kamerayla tespit ettiği görüntüler kanıt olarak kullanılacak" dedi.

Eylemden sonra Samsun'da üç öğretmenin gözaltına alındığı daha sonra serbest bırakıldığı öğrenildi.

Kızıl Bayrak okurları/Samsun

Kırşehir'de 1 Aralık:**Eğitim emekçilerinden güçlü katılım**

Örgütlü mücadelemizi yükseltmek, istemlerimizi sermayeye dayatmak ve saldırıları püskürtmek için "Genel grev, genel direniş!" şiarıyla eylemi örgütleyerek 1 Aralık'ta alanlara çıktık. Eğitim-Sen cephesinde iş bırakma eylemine katılım yüksekti.

Kitleler, hakların mücadeleye alınabileceği fikriyle toplu eylem kararında birleşti. Eylem kiteller tarafından heyecan ve coşkuyla karşılanmıştı. Kırşehir Eğitim-Sen olarak katılımımız yüksekti. Eğitim-Sen kortejinde yürüyen yaklaşık 800 eğitim emekçisi "Direne, direne kazanacağız!", "İMF defol, bu memleket bizim!", "Çetelere değil, emekçiye bütçe!", "Kahrolsun İMF, yaşınsın bağımsız Türkiye!", "Sadaka değil toplu sözleşme!" ve "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını attı.

Alanda, "Hücrelere değil, emekçiye bütçe!" sloganını atan bir grup eğitim emekçisi ve öğrenci arkadaşlarımıza; ekonomizm ve reformizm batağına saplanmış olan yerel KESK yönetimi tepki gösterdi. Anlaşılan; F tipi hücre saldırısının sınıfsal bir saldırı olduğunu, yani sermayenin emeğe saldırısı olduğunu, sadece devrimci tutsakların değil asıl olarak yaşamın hücreleştirilmesinin hedeflendiğini görmeyen ya da görmek istemeyen sendika bürokrasisi, sınıf hareketini ve mücadeleyi baltalamak amacıyla. Hücre tipi saldırısının, bize yönelen ekonomik-sosyal saldırıların bir parçası olduğunu inkar edebilecekler mi bu baylar?

F tipinden bizim payımıza düşenin hücreleştirilmiş bir yaşam olduğunu tüm kamu emekçileri görmelidir ve giderek görmektedirler de! Kamu emekçileri olarak biz de hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir eğitim emekçisi/Kırşehir

Kayseri'de 1 Aralık:**Kamu-Sen ve Memur-Sen'in ağırlığı eylemi zayıflattı**

Tüm Türkiye'de olduğu gibi kamu sektöründe çalışan işçi ve memurlar, Kayseri'de de iş bıraktılar. Saat 10:00 olduğunda alana yaklaşık 5 bin civarında işçi ve memur toplanmıştı. İş bırakan memur ve işçiler Mimar Sinan Parkı'nda saat 14:00'e kadar oturma eylemi yaptılar. Coşkulu kalabalık "Hükümet zammını al başına çal!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını atıyorlardı.

Kamu-Sen ve Memur-Sen'in iş bırakma eylemine katılım bakımından gözle görülür bir üstünlüğü vardı. Bu alana da yansdı. Memur ve işçi sendikaları başkanları Emek Platformu bildirisi okunduktan sonra birer konuşma yaptılar. Saatler 12:00'ye gelirken Cuma namazına gitmek isteyen arkadaşların namazdan sonra tekrar eyleme katılacağını duyurusu Memur-Sen bBaşkanı tarafından yapıldı.

Eylem sırasında slogan atmak isteyenlere müdahale edildi. Belirlenen sloganlar dışında slogan atılmaması istendi. F tiplerine karşı başlatılan imza kampanyası için imza toplayanlara da müdahale edildi. İmzanın sendikalarda toplanması istendi. Daha ilginç olan tutum ise; türkü söyleyerek halay çeken gençlere katılan KESK'li emekçilerin halaydan çıkartılması, gençlerden ise kibarca halayın sona erdirilmesinin istenmesi oldu. Çünkü bu halay Kamu-Sen ve Memur-Sen'lileri ürkütüyordu.

Öğleden sonra kitle toplandı. Kitlede büyük ölçüde eksilme görüldü. Yapılan konuşmalarda toplanan imzaları valiliğe verecek sendika başkanlarının valiliğe kadar uğurlanması istendi. Daha sonra eylem biterken bu istekten vazgeçildi. Memur ve işçilerden dağılması istendi. Kitle dağılırken bir kısmı sendika başkanlarıyla beraber valiliğe doğru yürüdüler. Burada barikat kuran polis gelen kitleyi dağıttı. Üç sendika yöneticisi gözaltına alındı. Kısa süre sonra sendika başkanları serbest bırakıldı. Tüm olumsuzluklara rağmen birçok kamu kurum ve kuruluşlarında iş bırakılmış olması, eylemin etkisini gösteren bir olumluluktadır.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Borsalardan yükselen kriz yeni bir İMF paketi doğurdu...

Krizin katlanan faturası işçi ve emekçilere kesiliyor!

Geçen hafta borsada başlayan hızlı çöküş giderek kapsamı genişleyen bir ekonomik krize yol açtı. Kriz şimdilik ABD'nin devreye girmesiyle ve İMF'nin 10 milyar dolarlık kredi açmasıyla beraber soğutulmuş gibi görünüyor. Yapısal bir kriz içerisinde depelenen düzen için bunun kısa süreli bir nefes alma dışında bir anlamı bulunmuyor. Yaşanan kriz sermaye devletinin istikrar programının bir iflası olmuştur. Kriz, yıkım programı daha da ağırlaştırılarak atlatılmaya çalışılıyor. Yani bir kez daha düzenin yaşadığı krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesi hedefleniyor.

Kriz: İMF programının iflası

Yaşanan kriz, borsalardan başlayarak genel bir çöküntü seyri kazandı. Borsalarda yaşanan çöküntü, Ecevit hükümeti tarafından, birkaç bankacının vurgun yapmak amacıyla çıkardıkları söylentiye bağlandı. Ecevit hükümetinin sözcüleri ve mali bürokratlar; bunun geçici olduğu, kimsenin paniğe kapılmaması gerektiği, sorunun birkaç gün içerisinde çözüleceği doğrultusunda beyanatlar verdiler. Böylelikle sözde borsada yaşanan panik engellenmeye, spekülative sermayeye güvence verilerek kaçı durdurulmaya çalışıldı. Ancak borsa tepe üstü düşüşünü sürdürdü. Birkaç gün içerisinde milyarlarca dolarlık sermaye yurtdışına çıktı. Durumun gittikçe içinden çıkılmaz bir hale gelmesiyle beraber İMF ipleri eline alarak, Türkiye'ye acil yardım kredisi açılacağı şeklinde beyanlar verdi. İMF başkanının bizzat devreye girdiği bu sürece Clinton'da dahil oldu.

Yaşanan sürecin bu ana çizgileri dahi, krizin hiç de birkaç bankacının işi olmadığını, yanısıra, öyle geçici ve dar kapsamlı sonuçları olmayacağını göstermektedir. Yaşanan kriz, pek çok yönden Asya ve Latin Amerika krizlerinin benzeri ve devamıdır. Dolayısıyla sonuçları salt Türkiye kapitalizmini değil tüm dünya kapitalist-emperyalist düzeni sarsabilecek bir muhtevaya sahiptir. Bu kriz, tatlı vurgunlar için dünyayı dolaşan spekülative sermayenin gördüğü istikrarsızlık öğeleri karşısında dümenini daha farklı tatlı kâr merkezlerine doğru çevirmesinden kaynaklıdır. Tam da bu, uluslararası mali sermayenin yarattığı sıcak para ile yelkenlerini dolduran Türkiye tekelci burjuvazisinin gemilerini de batırmıştır.

Kriz salt Türkiye ile sınırlı kalabilecek bir özelliğe sahip değildir. Tersine hızla yayılma, yani domino taşı

etkisine sahiptir. Tıpkı Uzak Asya ve Rusya krizlerinde olduğu gibi. İMF ve ABD'nin en büyük korkusu da budur.

Sermaye devletinin İMF ile bir yıl önce imzaladığı üç yıllık stand-by anlaşması, özelleştirmeleri, düşük ücretleri ve sosyal harcamaların kısıtlanmasını, mali piyasaların güçlü bir yapıya kavuşturulmasını (yani banka özelleştirmelerini ve "çürükler"i

istikrarsızlık kokusu alan uluslararası spekülative sermayenin kaçıyla gerçekleşmiştir.

İMF'nin son örnek modelinin çöküşü

Asya ve Latin Amerika ülkelerinde yaşanan altüst oluşla birlikte, çöken "Asya Kaplanları ve Latin Amerika mucizesi" olmuştur. İMF'nin bu model

ayıklanmasını) ve tarımdaki yıkım programıyla uluslararası tarım tekelleri için yağlı bir tarım sektörünün yaratılmasını içeriyordu. Program işçi ve emekçiler üzerinde acımasızca yaşama geçirildi. Ücretlerin düşürülmesi, sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirmeler ve tarımda yıkım programı istisnasız yerine getirildi. Yaratılan yıkım vergi soygunuyla katmerlendi. Tahkim yasasıyla emperyalist tekellerin sınırsız ve kurlsız hareketinin önü açıldı. Yanısıra bankacılık sistemindeki "çürükler"i küçük bir kısmı da gece yarısı operasyonlarıyla temizlendi.

Ama tüm bunlar dahi emperyalist tekellerin soygunlarını güvencelemeye yetmemiştir. Çünkü, Türkiye kapitalizmi gerek iktisadi, gerekse siyasi anlamda kriz öğelerini güçlü bir biçimde barındırmaktadır. Dahası bu yıllardır atlatılmayan, atlatılması da mümkün olmayan yapısal bir krizi ifade etmektedir. 3-5 "çürük" bankanın temizlenmesine karşın, düzen sözcülerinin dahi ifade ettiği gibi, bu sadece aysbergin görünen yüzüdür. "Çürük" sayısı hayli fazladır. Bu nedenle İMF programıyla alınan mesafe hiç de emperyalist tekelleri tatmin edecek düzeyde değildir. Onlar çok daha acımasız ve çok daha köklü tedbirler istemektedirler. Yaşanan kriz, bu nedenle

ülkeleri, kapsamlı kriz öncesinde, emperyalizmin müdahale sahasında olan ülkelerin İMF masasına oturtulmasını sağlamanın bir aracı olarak kullanılıyordu. İMF'nin yıkım programları, bu model ülkelerin yaşadıkları sözde refah ve kalkınma ile ambalajlanıp, söz konusu ülkelerin işçi ve emekçilerinin önüne konuluyordu. Fedakarlık yapılacak, kemerler sıkılacak, ama sonuçta bu model ülkelerdeki refah ve kalkınma da gelecekti. Dünyanın ezilen sınıf ve kesimleri uzun süre bu masallarla uyutuldu. İMF neredeyse birçok yerde kurtuluş umudu olarak görülmeye başlandı. İşte Asya ve Latin Amerika krizleri, bu model ülkelerin çöküşünü, gerçekte İMF'nin yapısal programlarının gerçek içeriğini gözler önüne seriyordu. İMF programları işçi sınıfı ve emekçi halklara refah ve kalkınma değil, tam bir yıkım getiriyordu. Dahası, bu yıkımla beraber krizler aşılmıyor, yeni ve daha yıkıcı krizlerin yolunu düzlüyordu.

İMF bu süreçte önemli bir imaj kaybına uğradı. Açıkta sorgulanmaya ve protestolarla karşılanmaya başlandı. Öyle ki, emperyalist merkezler dahi İMF'nin başarısızlığından dem vurmaya başladılar.

Türkiye İMF'nin bu açık başarısızlığından sonra kendisine emanet

edilmiş yeni bir model ülke adayı idi. İMF uluslararası arenada Türkiye'de uygulanan programın elde ettiği başarısıyla övünüyor, emekçi halklar nezdinde meşruluğunu artırmaya çabalıyordu.

Kriz, İMF'nin işçi ve emekçilere düşman kimliğini son krizle bir kez daha açığa vurmuş, İMF'nin başarısızlığı tescil edilmiştir. Bunun en önemli sonucu ise, dünya işçi ve emekçilerinin krizlerin kaynağına doğru yönelen bilinçlenmeleri olmaktadır.

"İMF'nin kucağında"

Bu sözler burjuva medyanın krize karşı sermaye iktidarının İMF ile yaptığı anlaşmaya ilişkin tepkisi. Ancak hemen söyleyelim, bu sözcükler hiç de sermaye devletinin onursuz bir biçimde İMF'nin önünde secde etmesini anlatmıyor burjuva basın için. Onlar, tam tersine, bundan büyük bir keyif duyuyorlar, verdikleri bu tepki de bunun bir ifadesi. Çünkü İMF 10 milyar dolarlık bir acil yardım kredisi açıyor. Piyasalar şenleniyor, kasalar doluyor, yabancı sermaye ülkeye geri dönüyor. Elbette bu asalak takımı sevinebilir. Ancak işçi ve emekçiler için, İMF'nin kucağında yeni ve daha da kapsamlı yıkım programlarına imza atılmış durumda.

İşte 10 milyar dolar karşılığında sermaye iktidarının taahhütleri:

* *Kamu ve özel sektörde çalışan işçi ve memurların ücretler düşürülecek. Bu durum 2001 yılında yapılacak olan toplu sözleşmelere de yansıtılacak,*

* *2001 yılı harcamalarında yüzde 10 kısıntıya gidilecek,*

* *Vergi ödemeleri ve nemaların ödenmesi ertelenecek,*

* *Başta akaryakıt ürünleri olmak üzere KİT ürünlerine yüksek oranda zam yapılacak,*

* *Öncelikle THY, Telekom ve elektrik sektörü olmak üzere özelleştirme kapsamına alınan kurum ve kuruluşlar hızla özelleştirilecek.*

Açık ki, emperyalistler ve işbirlikçi kapitalistler gülsün diye işçi ve emekçiler için inim inimitilmeye devam edecekler. Ancak şunu unutmamak gerekir ki, emperyalist mali tekellerin bu hızlı kaçışlarının nedenlerinden biri de emekçilerin 1 Aralık'taki görkemli eylemidir. Çünkü, bugüne kadar İMF programı kesintisiz yani "istikrarlı" bir biçimde uygulanmıştı. Emekçilerin görkemli 1 Aralık eylemi bu istikrarı emperyalist-kapitalist soygunculara artık böyle gitmeyeceğini göstermiştir. Asıl korkuları da budur.

İşte sermaye devleti! İşte IMF-TÜSİAD hükümeti!

(5-6 Aralık tarihli basından seçmeler: Kriz için patronlar toplandı, kriz programına destek açıklamaları yaptı. IMF heyeti geldi. Kredi talebini yeni önlemler talebiyle karşıladı. Medya iyimserlik yaymaya devam ediyor. IMF kurtaracak, kredi yolda ...)

Düzen cephesinde yaşanan son kriz için patronlar kulübü TÜSİAD harekete geçti. Hükümet yetkilileri ile sermaye sözcüleri toplandılar. Peki neyi görüştüler dersiniz? Batmakta olan geminin (hani aynı geminin yolcusuyuz ya!) nasıl kurtarılacağını mı? Ne gezer!.. Patronlar gemideki mallarının zarar görmemesi için gereken direktifleri verdiler memurlarına. Bunun karşılığında da biz güverte yolcularına, geminin rotasına güven üzerine rahatlatıcı açıklamalar yapma işini üstlendiler bir kez daha. İstikrar programını, dolayısıyla hükümeti destekliyorlarmış. Lüks kamara yolcuları “sorun yok” dediğine göre, rahat edebiliriz. Yani, telaşlanmanın, sokağa dökülmenin, bağırıp çağırmanın lüzumu yok...

Kriz üzerine yardıma çağrılan ve koşan ikinci güç yine bir sermaye kurumu. Ama bu kez emperyalist tekellerinin temsilcisi IMF. Yani bu krizi adım adım hazırlayan ünlü “istikrar programı”nın sahibi olan emperyalist haydutluk çetesi.

IMF’nin emriyle banka hırsızlarına yönelerek piyasaları allak bullak eden hükümet, çareyi yine IMF’den kredi dilenmekte buldu. Öyle ya, krizi ortaya çıkaran yolu IMF çizdiğine göre, çıkışın yolunu da açmalıydı... Peki ne oldu? Apar topar Türkiye’ye koşan şef Cottarelli nasıl bir çözüm önerdi memurlarına?

Alın işte istediğiniz kredi mi dedi?... Sermaye borazanı medyaya bakarsanız, “kredi kapıda”ydı, “IMF bugün-yarın ihtiyaç olan krediyi çıkaracak”tı. Ancak gerçek öyle değil. Cottarelli’nin parayla değil yeni önerilerle geldiği, daha ilk açıklamalarda ortaya çıktı. Büyük şef, “elinizdeki fonları hızla tasfiye edin, özelleştirmeleri hızlandırın, maaşları dizginleyin” diyor. Önerisi ateşe benzin. Bir hırsızlık ve talan krizinin çözümü için tek önerisi, yeni hırsızlık ve talanlar.

Peki, devletin her başı sıkıştığında IMF ve TÜSİAD’a, yani emperyalist-kapitalist sınıfın temsilcisi örgütlere başvurmasını nasıl açıklayacağız? Kriz durumlarındaki acil çözüm toplantıları, neden işçi, memur, köylü vb. temsilcileriyle değil de, patron temsilcileriyle yapılmaktadır?

Yanıtı açık!.. Bu düzen, bu devlet sermaye sınıfının düzeni ve devletidir. İş başındaki faşist koalisyon hükümeti için işçi ve emekçilerin taktığı “IMF-TÜSİAD hükümeti” lakabı, bu açıdan son derece yerindedir. İşçi ve emekçilerin de, sorunun hükümetle sınırlı olmadığı, düzen ve devlet gerçekliğinin de tıpkı hükümet sorununda olduğu gibi sermaye sınıfına tekabül ettiği ve bu temel üzerinde kurulacak hiçbir hükümetin kendi hükümetleri olamayacağı gerçeğini artık kavramaları gerekiyor. Mücadele bir sınıf mücadelesidir. İşçi sınıfının bu mücadeledeki asıl muhatabı, hükümet heyeti gibi gelip geçici memurlar değil, IMF ve TÜSİAD gibi sermaye örgütleri ile onların düzeni ve devletidir.

Kıbrıs’ta süresiz genel grev!

Kıbrıs işçi ve emekçileri, Türk devleti tarafından dayatılan IMF patentli yıkım paketine karşı yükselttikleri mücadeleyi süresiz genel grevle taçlandırıdılar. 4 Aralık günü başlayan genel greve katılım %98’leri bulurken, bölgede yaşam felç oldu.

“Bu memleket bizim!” şiarıyla bir araya gelen 41 örgüt, sendikalar ve herhangi bir federasyona bağlı olmayan Kamu-Sen genel greve katıldı. Genel grev nedeniyle, başta eğitim, sağlık, hava ve deniz ulaşımı, enerji gibi hizmet üreten alanlar olmak üzere birçok işyerinde üretim durduruldu. Bayrak Radyo Televizyon’u yayınları kesintiye uğradı. Belediyeler çalışmadı.

Greve birçok toplumsal kesimden destek geldi. Başbakanlık önünde bir araya gelen Hayvan Üreticileri Derneği üyeleri oturma eylemi yaparken, birçok esnaf kepenk kapatarak yıkım paketine hayır dedi.

Süresiz genel grev eylemi salt bir şalter indirme eylemi değil. İş bırakan işçi ve emekçiler, genel grev boyunca çeşitli eylem ve etkinliklerle kararlılıklarını ilan edip, hükümeti protesto ettiler. DEV-İŞ’e bağlı Genel-İş Sendikası’nda örgütlü bulunan Girne Belediyesi çalışanları, bir yandan sokakta hükümeti protesto eylemi gerçekleştirirken, diğer yandan da halka grevlerinin gerekçesini anlattılar.

Grevin ikinci günü çok sayıda emekçi Girne kapisından meclise doğru yürüyüşe geçti. Kitle meclis önünde polis barikatıyla karşılaştı. Anlaşılan kukla rejim birkaç ay önceki meclis işgalini unutmamıştı. Emekçiler engellemeye karşın meclis önünde protesto eylemini sürdürdüler. Eylemde sık sık “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kahrolsun faşizm!”, “Bu memleket bizim!”, “Hükümet istifa, Denktaş istifa!” sloganları atıldı.

Diğer yandan, meclis çalışanları da iş bıraktığı için meclis çalışmadı. Rauf Denktaş’ın dolaylı görüşmelerden çekilmesi üzerine mecliste olağanüstü bir toplantının yapılması gerekiyordu. Genel grev dolayısıyla meclis böylesine hayati bir konuyu dahi görüşemedi. Bu aynı zamanda, Kıbrıs emekçilerinin kendi

kaderleri üzerine emperyalist masalarda yapılan kirli pazarlıklara bir müdahalesi olarak anlaşılmalıdır.

Genel grevin ikinci günü, Bakanlar Kurulu kararıyla, elektrik santrali ve Ercan Havalimanı’ndaki grev 60 gün süreyle ertelendi. Yasağa rağmen farklı eylemlerle direnişlerine devam edeceklerini belirten elektrik santrali ve Ercan Havalimanı çalışanları, kararlı olduklarını dile getirdiler.

Süresiz genel grev politik bir muhtevaya sahip bulunmaktadır. Yıkım paketine yönelik birleşik-kitlel ve militan eylemlilik doğrudan hükümeti, Türk devletini, onun işgalci konumunu hedef almaktadır. Yapılan eylemlerdeki öne çıkan “Bu memleket bizim!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” gibi sloganlar, genel grevin bu niteliğinin göstergesidir. Ayrıca genel grevin örgütlenmesine sendikalar dışında “Bu memleket bizim!” platformuna üye 41 örgütün de önemli bir katkısı söz konusudur. Bu platform çözümü AB’de gören çeşitli örgütleri de kapsasa da, bu durum genel grevin politik özünü değiştirmemektedir.

Süresiz genel grev tüm kararlılığıyla sürmeye devam ediyor. Çivisi çıkmış düzeni güçlü bir şekilde sarsıyor. Önümüzdeki günlerde rejim Ankara’nın yönlendirmesiyle yeni ve daha saldırgan bir tutum içerisine girebilecektir. Kıbrıs önümüzdeki günlerde sarsıcı toplumsal-siyasal gelişmelere gebe dir.

Kıbrıs emekçileri aynı zamanda Türkiyeli işçi ve emekçilere de mücadelenin yolunu göstermişlerdir. Aynı günlere denk gelen 1 Aralık eylemi ile Türkiye cephesinden yapılan çıkış, Kıbrıslı emekçilerin yürüdüğü yoldan yürünerek kazanıncaya kadar bir genel grevle taçlandırılmalıdır. Aynı zamanda Türkiyeli ve Kıbrıslı işçi ve emekçilerin arasında örgütlü bir ilişki kurulmalı ve eylemler ortaklaştırılabilir. Efendi ve uşak arasındaki kurulmuş kirli ilişkiler yumağı da ancak böyle parçalanacaktır.

**Kazanıncaya kadar genel grev!
Direne direne kazanacağız!**

Direnişçi çizgi politik zaferi şimdiden kazanmış durumda...

Toplumsal gündemine oturan Ölüm Orucu direnişi

Y. Maden

SAG Direnişi bir yılı aşkın yoğun bir hücre karşıtı çalışma zemini üzerinden yaşama geçirildi. Bu süreç boyunca ortaya konulan çalışma ile, hücre tipi cezaevi toplumun ileri kesimleri içerisinde önemli bir gündem haline getirildi. Ancak, tüm bu birikimler saldırıyı püskürtecek bir düzeye sahip olmadığı ve bu düzeye sıçramanın sancılarını çektiği bir evrede başlatılan SAG Direnişi, saldırıyı püskürtecek bir mevzi açmak anlamına geldi. Kendi güçleri üzerinden belli bir eşiğe dayanmış olan hücre karşıtı muhalefete güç ve moral aşıladı. Daha önce sınırlı sayıda bir katılımı gerçekleştiren hücre karşıtı eylemler SAG'la beraber, gittikçe kitlesellenen ve nitelik olarak ilerleyen bir görünüm kazandı. Ulucanlar davası, 25 Kasım mitingi, emekçi eylemleri ve günlük yapılan ÖO Direnişi'ne destek eylemleri bunun açık göstergeleridir. Bu eylemlerde kitlesellik günbegün büyümekte, coşku ve kararlılık yükselmektedir.

Eylem ve etkinliklerin merkezinde direnişteki yapıların güçleri olmakla beraber, bugün direnişin kendisi önemli bir etki alanı yaratmış durumdadır. Geniş bir kesim, ÖO Direnişi'ni desteklemekte, yapılan eylem ve etkinliklere katılmakta ve tutum belirleyebilmektedir.

Bazı yerelerde SAG Direnişi öncesindeki düzeyin çok çok ilerisinde bir yaygınlık, katılım ve destek söz konusudur. Örneğin, ODTÜ'de direnişten önce varolan geniş güçlerden oluşan platform bugün katbekat artan bir etkinlik düzeyiyle aşılmıştır. ODTÜ'de SAG'a destek eylemlilikleri üç yapının merkezinde olduğu, ancak bağımsız güçlerin de anlamlı bir düzeyde katıldığı (hatta pratik çalışmanın ağırlığını omuzladıkları) "SAG'ı ve ÖO'nu destekleyen ODTÜ'lü öğrenciler" platformu tarafından düzenlenmektedir. Buradaki platform hiçbir zaman olmadığı kadarıyla bağımsız gençlik güçlerini kapsamakta, kitlesel ve coşkulu eylemlilikler yapmaktadır. Bu eylemlere sayıları 150'yi bulan bir gençlik kitlesi katılabilmektedir.

Tüm bunlar hücrelere karşı oluşan ve ÖO Direnişi'yle ivmelenen muhalefetin yaşadığı nitelik ve nicelik değişiminin açık göstergeleridir. Daha önemlisi, ÖO süreci, hücrelere karşı oluşan toplumsal muhalefeti

kendiliğinden ve dağınık olmaktan çıkarmış, devrimciler ve komünistler toplum çapında bir taraf olarak çıkmışlardır. Bu zindanlardaki direniş içerisinde bulunan devrimci tutsakların odağında olduğu, ama toplum çapında devrimci ve komünist partilerin taraf oldukları bir süreci ifade etmektedir.

ÖO süreci ayrışma ve saflaşmanın ifadesidir

ÖO Direnişi hücre saldırısına karşı iki taraf ortaya çıkarmıştır. Bir tarafta devlet, diğer tarafta ÖO Direnişi'ndeki

devrimci tutsaklar. Bu, tüm ara konum ve tutumları etkisizleştirmekte ve tercihe zorlamaktadır.

Devlet, komünist ve devrimcilerin ölümüne direnişle toplum çapında yarattıkları etkiyi sınırlamak ve direnişi yalıtma amacıyla sistemli bir saldırı başlatmış, ancak direnişin gücü karşısında bu saldırı boşa çıkarılmıştır. Aynı döneme rastlayan işçi ve emekçi hareketindeki yükselişle beraber ÖO Direnişi devletin inisiyatifinde gedikler açmış, hatta yalıtılan devlet olmuştur. Elbette çatışma giderek şiddetlenen çok yönlü bir mücadele biçiminde yaşanacaktır. Mücadelenin

toplumsal-siyasal anlamı düşünüldüğünde, bundan sonra komünistler ve devrimciler cephesinden sürecin anlamlı kazanımlarla sürdürülmesi, doğru siyasal tutum ve reflekslere bağlıdır.

Hücre saldırısı ile devrimci saflarda teslimiyet ve tasfiyecilik yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu bir yandan sürekli bir faşist terör, diğer yandan toplumdan yalıtma anlamına gelen ve devrimci harekete örülen hücre duvarları ile başarılmak istenmektedir. ÖO Direnişi, böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında gösterilecek tutumun, hücre

Ölüm Orucu kritik evreye girdi...

“Ölümlere izin vermeme” argümanı ne ifade ediyor?

Bu haykırışın bu günlerde çok çeşitli ağızlardan ve farklı amaçlarla kullanıldığına tanık oluyoruz. Mücadeleyi destekleyenler ve karşı çıkanlar; ne destekleyen-ne karşı çıkan, yani sorundan uzak durmaya çalıştığı halde geline nokta “görüş açıklamak” zorunda kalanlar; ve tabii devlet erkânı ile yardımcı ve yordakçıları...

Düşman kampın kritik evreyi ve ölümleri umursamadığı bilindiğine göre, bu kampın kimi sözcülerini bugün “kritik evre” üzerinden politika yapmak zorunda bırakanın, yürütülmekte olan direnişin ve dayanışmanın gücü olduğu ortadadır. Özellikle kimi medya kargalarının gerçek düşüncelerini bu tabirle örtmeye çalışmasının başka bir anlamı olamaz.

Devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı mücadelesinin dışarıdaki ayağı, uzun bir süre tutsak yakınlarının mücadelesiyle sınırlı kaldı. Bu süreçte komünist hareketin başını çektiği hücre karşıtı platformlar ile kimi aydın girişimleri oldu. Başlangıçta son derece sınırlı bir çevreyi harekete geçiren söz konusu girişimlerin, içerideki mücadelenin SAG ve ÖO'na dönüşmesiyle birlikte nasıl hızla güç kazandığı ortadadır. **Konu salt**

platformların güçlenmesiyle de sınırlı kalmamakta, yeni ve farklı oluşumlar ortaya çıkmakta, duyarlılık yaygınlaşmaktadır. Üstelik bu mücadele bugün içeride ve dışarıda esasta Ölüm Orucu'ndaki üç hareketin omuzlarında yükselmektedir.

Böyle olduğu halde, mücadelemiz, düşmanı “kritik evre”, “ölümlere izin vermeyelim” argümanlarının arkasına sığınmak zorunda bırakmıştır. Ne var ki, düşmanın bu zorlanmasında mücadelenin zorlamasının yanısıra ince bir tehlike gizlenmektedir. Bu argümanlar altında tescilli faşistler açıktan, sözde demokrat kimi satılmışlara dolaylı olarak, zoraki tıbbi müdahaleyi topluma empoze etmeye çalışıyorlar. Topluma empoze edilmeye çalışılan asıl cehennem ise hücrelerdir. “Ölümlere izin vermeme” argümanı, bu lağım kokan ağızlarda, direnişin kazanmasına izin vermeme anlamına geliyor. Yani demek istiyorlar ki; direnişin ölüm pahasına zaferine izin vermeyin. Müdahale edin, zorla besleyin, direnişi kırın, atın hücrelere... Bu arada ölen zaten ölür, kalanları da teslim alıp siyasi mefta haline getirirsiniz...

“Ölümlere izin vermeyelim”

argümanının peşinden sürüklenen iyi niyetli herkesi uyarıyoruz. Düzene ait bu aşağılık plana alet olmak istemiyorsanız kampınızı belirleyin. Ölümlere gerçekten izin vermemenin yolu, direnişe açıktan destek vermekten geçmektedir. Bu kritik dönemde tarafsız kalmak mümkün değildir. Eğer bir “fikir” belirtiyorsanız, açık belirtin. Çünkü bu fikir sizin yerinizi belirleyecektir.

Bu çerçevede son sözümüz, emeğin adına bir kez daha leke sürmeye kalkan sözde Emek Platformu temsilcisi konfederasyon yöneticilerine olacak. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından kritik her dönemde sermaye sınıfına ve düzenine destek verdiniz. Sınıfa ve halka yıkım getiren IMF programına açıktan destek çıktınız, sınıf mücadelesinin önüne barikatlar örmeyi iş edindiniz. Bugün, sınıf mücadelesinin ateş hattını oluşturan zindanlar savaşında da açıktan devletin yanında saf tutunuz. Devrimci tutsaklara “mücadeleyi bırakma” çağrısı yapacak cüreti nasıl ve nereden bulduğunuz da çok önemli değil. Ancak, dayandığımız sistem öylesine çürük, ihanet ettiğiniz sınıf öylesine öfkeli ki... İhanetinizin hesabını kolay veremeyeceksiniz.

duvarlarını yıkmaya iradesini gösterilip gösterilemeyeceğinin ölçütü olmuştur. Devrimci hareketin devletin tasfiyecilerle teslimiyetçi politikaları karşısında direnme ve parçalama gücü bu direnişle sınanmıştır. ÖO Direnişi tam da bu ölçüt üzerinden yaşanan ayrışma ve saflaşmanın ifadesi olmuş, mevcut tabloyu gözler önüne sermiştir.

Diğer yandan, ÖO Direnişi'nin sarsıcı etkisi, tasfiyecilerle teslimiyetçi saldırıdan etkilenen güçleri de direniş cephesinin bir yanından tutmaya zorlamıştır. PKK'nın ÖO'nun 40'li günlerinde F tiplerine karşı başlattığı SAG direnişi bu kapsamda değerlendirilmelidir. Tasfiyeciliğin kol gezdiği bir evrede güçlü bir devrimci atmosfer, henüz bu sürece tam adapte olmamış güçleri (platformun kendisini değil, onların bugünkü tutumları tabandaki güçlerin basıncından kaynaklıdır) direnişin arkasından sürüklenmeye zorlamaktadır. Ölüm Orucu Direnişi, devletin tasfiyecilerle saldırısını ve bu saldırıyla yaratılan atmosferi dağıtmaktadır.

Hücre saldırısına karşı durmak ÖO Direnişi'ni sahiplenmekle özdeşleşmiştir

Hücre karşıtlığı bugün Ölüm Oruçları'na karşı alınacak tutumla ölçülmektedir. Süreç ilerledikçe ara tutumlar etkisizleşmekte ve ÖO'ndan yana tavır koymadığı ölçüde politika yapamaz hale gelmektedir. Ya da, ÖO'nu görmezden gelerek hücre karşıtı politika yapmak isteyenler etkisizleştikleri gibi, zaman zaman gericileşmektedirler de. Bu durum özellikle SAG'a katılmadan hücre karşıtı politika yapmak isteyen yapılar için geçerlidir. Gericileşme kendisini daha çok direniş öncesinde ortak iş yapılan alanlarda göstermektedir. Bu yapılar SAG-ÖO eksenli bir çalışmadan kaçınmakta, ama onlara rağmen eylemliliklerin konulduğu yerde, bu eylemleri etkisizleştirmeye dönük gerici tutumlara başvurabilmektedirler.

Bu durum ÖO Direnişi ve direnişin önemli bir toplumsal-siyasal etkinlik yaratmasıyla beraber değişmekte, sözkonusu yapılar suskun bir yedeklenme durumunda kalmaktadırlar. Çünkü ÖO sürecine katılmamak, yalıtılmak ve politikasızlaşmak anlamına gelmektedir. Kendi etkileri altındaki güçler bile ÖO eksenli eylemliliklere destek vermektedirler.

Bu yapıların ÖO Direnişini görmezden gelerek düzenledikleri hücre karşıtı eylem ve etkinlikler ise tam bir fiyaskodur. SAG öncesinde harekete geçirebildikleri aileler bugün tam bir rehabet ve edilgenlik içerisindeyler. SAG'a katılmayan tutsak yakınlarının önemli bir kısmı (en etkin aileler bile) bugün süreçten geri durmakta, hücre karşıtı eylemliliklere dahi katılmamaktadırlar. Çünkü bu aileler sözkonusu yapıların

geri çekici tutumundan etkilenmekte, dahası hücre saldırısına karşı kendi çocuklarının ön saflarda dövüşmediğini görmekte ve rahatlamaktadırlar. Sürecin kaderinin ÖO direnişçileri tarafından çizilmesini belli bir kayıtsızlıkla beklemektedirler. Son Ulucanlar davası bunun çarpıcı bir göstergesi olmuştur. Davaya TUYAB pankartı altında katılanların sayısı sabahki yürüyüşte 30, akşamki eylemde ise 80-90 civarındadır. Aynı eylemde, Tutsak Yakınları ve TAYAD pankartları arkasında yürüyen kitle yüzlerce dir. Alandaki bini aşkın kitle ise eyleme ÖO gündemli olarak katılmıştır.

Burada bir gerçeğin altını çizmek istiyoruz. Komünistler ayrışma ve saflaşmanın siyasal anlamı konusunda net bir bilinç açıklığına sahip olmalarına karşın, TUYAB çatısı altında yakalanan birlikteliği koruma kaygısıyla hareket ettiler. Ancak TUYAB'da yakalanan birlikteliğin devam ettirilmesine dönük olarak ilk süreçte beyan edilen niyetlerin hiçbir somut karşılığı olmadığı kısa zamanda görüldü. Bu yapılar bu süreçte tam bir samimiyetsizlik sergilediler, birlikte iş yapmaktan geri durdular. Ya da SAG Direnişi'ni belirsizleştirecek bir tutum içerisine girdiler. Ayrışma ve saflaşmanın bir zorunluluk haline geldiği yerde, bu yapılarla yollar ayrıldı.

ÖO Direnişi'yle çapı ve etkisi hızla genişleyen bir etkinlik alanı yaratıldı

ÖO direnişi toplumun ileri kesimlerinde varolan duyarlılığa yeni bir ivme kattı. SAG Direnişi'ni önceleyen süreçte de bu kesimler hücre saldırısı üzerinden çeşitli tutumlar belirleyebilmekte ve yapılan etkinliklere katılabilmektedirler. SAG ve ÖO Direnişi, tüm bu birikim üzerinden, ama bu birikimle karşılaştırılamayacak denli bir toplumsal etkinlik alanı yarattı. Bugün aydınlardan liberal çevrelere, demokratik kitle örgütlerinden reformist partilere kadar geniş bir kesim eylemliliklere katılmakla kalmamakta, ÖO Direnişi üzerinden küçümsenmeyecek bir duyarlılık sergilemektedirler.

Kendisine ilerici, solcu, demokrat sıfatını yakıştıran, ama bunun asgari gereklerini yerine getirmeyen kişi kurum ya da partiler de artık eylemli

bir tavır almak durumunda kalmaktadırlar. Örneğin, SAG-ÖO Direnişi'ni önceleyen dönemde, ÖDP, HADEP gibi partiler hücre karşıtı mücadeleye belli bir ilgi ve katılım gösteriyorlardı. Ancak bugün bu katılım özellikle ÖDP şahsında daha ileri bir düzeydedir. ÖDP birçok ilde tutsak yakınlarına olanaklarını açmış, merkezi olarak başlattığı hücre karşıtı kampanyanın odağına ÖO Direnişi'ni koymuştur. 25 Kasım mitingine merkezi olarak katılmış, miting öncesinde anlamlı bir çalışması yürütmüş ve mitingte önemli bir kitle ile yer almıştır. Diğer yasal partilerin sürece desteği, SAG öncesine göre belli bir ileriliği ifade etse de, oldukça yetersizdir. SLP ve EMEP ÖO Direnişi ile beraber belli bir pratik tutum almak zorunda kalmışlardır.

Sınıf-emekçi hareketi ve ÖO Direnişi

Sermaye devletinin topyekûn saldırısı zindanlar ayağında ölümüne bir direnişle karşılandığı şu süreçte, sınıf ve emekçi hareketinde de belirgin bir canlanma yaşanmaktadır. Bu, hem zindanlardaki direnişin zafere ulaşması, hem de sınıf ve emekçi hareketinin politikleşmesi açısından önemli bir olanaaktır.

Hali hazırda ÖO Direnişi'ne sınıf cephesinden anlamlı bir tavır konulabilmiş değildir. Bu, sınıf hareketinin nesnel durumu üzerinden anlaşılabilir. Diğer yandan, bu kayıtsızlığın bir ilgisizliği ifade etmediği de belirtilmelidir.

Kamu emekçileri cephesinde ÖO Direnişi'ne yönelik ilgi daha yoğundur ve kendisini sınırlı da olsa ifade edebilmektedir. İleri ve devrimci şubeler ile kamu emekçileri, yapılan eylem ve etkinliklere katılarak destek verebilmekte, ayrıca düzenledikleri eylemliliklerde ÖO ve F tiplerini gündemlerinden biri olarak görebilmektedirler. Ancak ÖO Direnişi'ne bağımsız ve eylemli bir tutum alma noktasında yine de belirgin

bir zayıflık içerisindeyler. Bunu reformist KESK yöneticileri için değil, ilerici-devrimci kamu emekçileri için söylüyoruz. Bunun tek istisnası, Ankara'da oluşturulan "F Tipine Karşı Emekçi İnisiyatifi"dir. Bu inisiyatif günlük sokak eylemlilikleriyle ÖO Direnişi'yle dayanışmaktadır.

Komünistler, zindanlarda elde edilecek zaferin sınıf ve emekçi hareketinin direnişi sahiplenmesinden geçtiğini sık sık vurguladılar. Bununla birlikte, sınıf ve emekçi hareketinin durumunu da nesnel bir biçimde değerlendirdiler. Sınıf ve emekçi hareketindeki parçalılık ve durgunluk ile biriktirdiği imkan ve güçleri tespit ettiler. Asla kendi görevlerini silikleştiren bir tutum içerisine girmediler. Diğer yandan, zindanlardaki görev ve sorumluluklarla sınıf ve kitle hareketine karşı görevleri birbiriyle sıkı bir bağ içerisinde ele aldılar.

ÖO Direnişi'ne denk gelen dönemde emekçi hareketinde bir canlanma yaşansa da, halen parçalı bir niteliğe sahiptir. Bugün görev, sınıf ve kitle hareketindeki bu parçalılığı aşmak ve politik bir mecraya akıtabilmektir. ÖO Direnişi bu açıdan hayli önemli olanaklar yaratmıştır. Öncelikle devrimciler ile işçi-emekçi kitleler arasındaki mesafe düne göre daha azdır. ÖO Direnişi toplumda, özellikle ilerici muhalefet cephesinde bir kez daha sarsıcı bir etki yaratmıştır. Geçmişten farklı olarak, çok değişik kesimler, ölümlerin engellenmesi doğrultusunda küçümsenmeyecek bir etkinlik sergilemektedirler. Binlerle ifade edilen eylemliliklerle Ölüm Orucu Direnişi toplumun gündemine taşınmaktadır. Bu sayede devletin direnişin etkisini kırma çabaları büyük ölçüde boşa çıkarılmıştır.

Şimdi temel sorun, elde edilen olanakları sınıf ve kitle hareketiyle birleştirmek yönünde kullanmaktır. Bu, zindan direnişiyle elde edilecek zafer ve kazanımları güvenceleyeceği gibi, işçi-emekçiler cephesinde de önemli siyasal kazanımların önünü açacaktır.

Kırşehir:**Ölüm Orucu'nu destekleme Açlık Grevi'ne katılım artıyor...****“Ölüm hücreleri”ne geçit yok!**

Faşist sermaye devleti, Ulucanlar ve Burdur Cezaevi'nde yaptığı katliam ve katliam provaları ile meşrulaştırmaya çalıştığı “F” tipi hücre cezaevlerini uygulamaya çalışmaktadır. Devrimci tutsakları kimliksizleştirme-kişisizleştirme, devrimci düşünce ve yaşam tarzından koparma amaçlı hücre hapishane dayatmasına karşı devrimci tutsakların 20 Ekim'de başlattığı SAG'a, 19 Kasım'dan itibaren 134 devrimci tutsak ÖO direnişi ile zafere koşturmaktadır. Bedenlerinden başka silahı olmayan devrimci-komünist tutsakların, barikat başlarında bedenleri hücre hücre erimektedir. Sayıları her geçen gün daha da artan ÖO direnişçilerinin taleplerini taleplerimiz bilip, dışarıda da mücadelenin ayağını gecikmiş de olsa örmeye çalışıyoruz.

Kırşehir İnsan Hakları Derneği'nde 2 Aralık gününden itibaren açlık grevi eylemine başlandı. Dönüşümlü süresiz açlık grevi olarak planlanan eylemimize, yerel televizyonların gelmesiyle basın açıklaması yaparak başladık.

Kısa denilebilecek bir çalışma ile devrimci-demokrat, ilerici, insan hakları savunucularından oluşan 100'ü aşkın bir kitleyle basın açıklaması yapıldı. “Hücrelere izin vermeyeceğiz!” sloganının atıldığı açıklamayı İHD Şube Başkanı okudu. Şimdilik 5 kişinin katılımı ile başlayan açlık grevine katılanların sayısı gittikçe çoğalmakta. Elimizden gelen desteği en üst düzeye çıkararak, kendimiz ve okurlarımızı açlık grevini katmaya çalışıyoruz. Şuna inanıyoruz ki; devrimci tutsakları hücrelere atmaya çalışan, daha da önemlisi, tutsakları devrimci inanç ve düşüncelerinden soyutlayarak “devrim” davasına darbe vurmayı planlayan faşist sermaye devleti, baltayı yine taş vurucağı.

Cezaevlerinde geleceksizleştirmenin adı olan hücrelere karşı direnen devrimci tutsakların bedel ödememeleri için, çeşitli şekillerde eylem veya etkinlikler yapmaya devam edeceğiz.

Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Kızıl Bayrak okuru

bir açlık grevi katılımcısı/Kırşehir

Kırşehir'de zindanlardaki Ölüm Orucu'nu desteklemek için açlık grevi...**Devrimci tutsakların talepleri taleplerimizdir!**

Kırşehir İnsan Hakları Derneği'nde, 20 Ekim 2000 tarihinde, devrimci tutsakların SAG ile başlayıp 19 Kasım'da ÖO'na çevirdiği direnişlerinin talepleri olan;

- F tipi hücre hapishaneleri kapatılmalıdır,
- TMY kaldırılmalıdır,
- Üçlü Protokol iptal edilmelidir,
- DGM'ler kapatılmalı, tüm sonuçları iptal edilmelidir,
- Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve Burdur operasyonlardaki ölüm ve yaralanmalardan sorumlu olanlar kamuoyuna ilan edilmeli, derhal

yargılanmalıdır,

- Özellikle 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayanlar derhal serbest bırakılmalıdır,

- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmelidir,

Taleplerini taleplerimiz kabul ederek, açlık grevine başladık.

Hücre ölüm demektir, izin vermeyeceğiz!

Açlık Grevi Gönüllüleri

Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki adli tutuklulardan Ölüm Orucu'na destek eylemi

“... Bizler İstanbul Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesi'nde bulunan 84 adli tutuklu ve hükümlü olarak, siyasi tutsakların Ölüm Orucu direnişlerini ve haklı taleplerini desteklediğimizi bir süre önce kamuoyuna imzalarımızla ilan etmiştik.

Hükümetin F tipi ölüm hücreleri konusundaki duyarsızlığını kınıyor ve siyasi tutsakların sürdürmekte oldukları Ölüm Orucu direnişlerini, haklı taleplerini desteklemek için bizler aşağıda imzası olan adli tutuklu ve hükümlüler olarak, 8 Aralık 2000 tarihinden itibaren bir günlük açlık grevi ile destek veriyoruz...”

Antalya:**Ölüm Orucu'nu desteklemek için Açlık Grevi**

Ölüm Oruçları'nın 50'li günlere yaklaştığı bugünlerde hücrelere karşı mücadele de büyüyor, gelişip yayılıyor. Birçok yerde duyarlı kurum ve kişilerin çabasıyla oluşturulan mücadele platformları tek bir hedefe kilitlenmiş durumda: Hücreler yıkılacak!

Büyüyen çılgınlığa 48. günde Antalya'dan da bir ses eklendi. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Antalya Şubesi yönetiminden yedi kişi ve üç tutsak anası dernek binasında düzenledikleri basın açıklamasıyla tutsakların taleplerini sahiplenmek için 5 günlük dönüşümlü açlık grevine başladıklarını ilan ettiler. Basın açıklamasına yüzü aşkın bir kitle katıldı.

Açıklamada eyleme başlama nedenleri anlatılırken “Demokratik kamuoyunun destek verdiği açlık grevleri ve ölüm oruçları ülkenin her yerinde hissedilmiş ve yayılmış durumdadır. Hükümetin bu vurdum duymazlığının devam etmesi durumunda geniş halk yığınları bu duruma sessiz kalmayacaktır. Hükümeti bir tür infaz sistemi olan ‘F tipi’ cezaevlerinden vazgeçmeye, ölüm orucundaki tutsak ve tutsak ailelerinin taleplerini dikkate almaya davet ediyoruz” denildi.

Açlık grevi 10 Aralık 2000 günü saat 14:00'e değin dernek binasında devam edecek.

Kızıl Bayrak okurları/Antalya

Süresiz Açlık Grevi'ndeki**TKİP ve TKP(ML) dava****tutsaklarının yakınları ile görüştük:****“Çocuklarımız haklıdır, çünkü hücre ölüm demektir!”**

Hücre tipi cezaevleri hakkında görüşlerinizi alabilir miyiz?

Ölüm Orucu direnişçisi Cafer Tayyar Bektaş'ın kardeşi: Öncelikle bütün dostlara merhaba! Devlet bu hücreleri daha öncesinde planlamış ve uygulamaya yavaş yavaş geçmeye çalışmıştır. Devlet bu saldırıyı yoğun olarak '96'da gündeme getirmiştir. 12 devrimcinin, bu güzel insanların ölümsüzleşmesiyle devlet acizleşerek geri adım atmak zorunda bırakılmıştır.

'99 yılında Ulucanlar'da yaşanan katliamın altında yatan temel neden de hücre tipi cezaevleridir. Tabutlukları devlet yine karşımıza çıkarttı. Tutsakların yanıtı ise çok geçmeden geldi. 20 Ekim'de başlayan süresiz açlık grevi, şu an 49. gününe gelen Ölüm Orucu direnişine dönüşmüş oldu.

- *Devletin cezaevleri hakkındaki açıklamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Devletin hala, temel olarak geri adım attığını düşünmüyoruz. Ancak yumuşadığını söyleyebiliriz.

- *Gazetemiz aracılığıyla neler iletebilirsiniz?*

- Öncelikle onları tüm kalbimizle ve dışarda, yapabileceğimiz eylemliliklerimizle destekliyoruz. Sonuna kadar desteklemeye devam edeceğiz. Onlardan tek isteğimiz, bu onurlu direnişlerinde bedenleriyle de direnmeleridir. Kesinlikle pes etmesinler fiziki olarak. Bu süreyi olabildiğince, uzatabildikleri kadar uzatsınlar, dirensinler, onların daima arkalarında olacağız, daima yanbaşlarında olacağız.

Onları kucaklıyorum, onları çok seviyorum.

Satı Ana: Ölüm Oruçları'nın bitmesini, F Tipi cezaevlerinin kapatılmasını istiyoruz. Ama Adalet Bakanı bunu düşünmüyor. İnşallah kapanacak hücreler. Biz çocuklarımızın ölmesini istemiyoruz. Direneceğiz. Ama onlar da vazgeçmesinler. Onları öpüyorum, seviyorum.

Ölüm Orucu direnişçisi Özgür Soylu'nun annesi Güzin Ana: Çocuklarımız haklıdır, çünkü hücre ölüm demektir! Ağır ağır hücrede öleceklerine, başları dik onurlarıyla bir defa ölürlere. Direnerek ölecekler, ama teslim olmayacaklar. Biz çocuklarımızı çok seviyoruz, ama hücrenin ölüm olduğunu biliyoruz. Hücreler sadece çocuklarımıza değildir. Hücreler herkes içindir. Hücreleri kesin kapattıracağız. Ama umarım kayıp vermeyiz.

Zaferi kazanırsak yeni doğan çocuklar hücresiz bir toplumda yaşayacak. Bu kazanımlar onlar için de bir kazanımdır. Bu kazanım bence devrimin başlangıcıdır. Ben öyle düşünüyorum. Devlet kana doymamıştır. Biz kan akmasını istemiyoruz, ama devlet bu kana susamıştır. 10 evladımızı katlettiler.

Bu sefer biz kararlıyız. Eğer çocuklarımızdan öyle kötü bir haber gelirse, dışarıda da katillerin pek iyi bir durumda olacaklarını zannetmiyorum.

Son olarak, yavrularım direnin, sizi yalnız bırakmayacağız. Etlerimiz lime lime olsa da sizin yanınızdayız. Biz sizi çok zor büyüttük. Kolayından da kaybetmeyeceğiz. Sizi destekliyoruz, kanımızın son damlasına kadar.

Kızıl Bayrak/Ankara

Çeşitli kentlerdeki Tunceliler derneklerinin ortak açıklaması:**F tipi cezaevi ölümdür!**

Hücre (F) tipi cezaevleri, tutuklu ve hükümlülerin ortak yaşam alanlarından yararlanmasını, kişiler arasındaki doğal ilişkinin engellenmesini hedefleyen bir cezaevi projesidir.

Tutuklu ya da hükümlünün tek başına bir odada kalmaya zorlanması toplumdan yalıtılmakla kalmayıp, cezaevi içerisinde de birbirlerine ve kendisine yabancılaşması amaçlanmaktadır.

Bu nedenle F tipi hücre sistemi insani yaşam sınırlarını zorlayan, tutuklu ve hükümlülerin fiziksel ve ruhsal sağlıklarını tahrip eden bir uygulamadır. Bu uygulamalarla suskun

bir toplum yaratmanın, farklı düşüncelere tahammülsüzlük ve muhalif kesimler üzerindeki baskıların artırılması amaçlanmaktadır.

Cezaevlerindeki F tipi uygulamasına karşı engel olmak amacıyla tutuklu ve hükümlülerin başlattıkları Ölüm Orucu 48. gününe girerken, eylemdekilerin hayati tehlikesi giderek büyüyor. Daha önce de yaşanan ve sıcaklığını hala koruyan acılara yenilerinin eklenmemesi en acil talebimizdir.

Bu nedenle bizler aşağıda isimleri yazılı Tunceli dernekleri olarak, F tipi uygulamasına karşı çıkıyor, tepkilere

rağmen hükümetin sessizliğini kınıyor ve ölüm orucundaki tutuklu ve hükümlülerin taleplerine tüm kamuoyunu duyarlı olmaya davet ediyoruz.

F tipi cezaevi ölümdür!

İstanbul Tunceliler Derneği
Ankara Tunceliler Derneği
İzmir Tunceliler Derneği
Kartal Tunceliler Derneği
Ümraniye Tunceliler Derneği
Kadıköy Tunceliler Derneği
İzmit Tunceliler Derneği
Bursa Tunceliler Derneği
Adana Tunceliler Derneği
Tunceli Kültür Sanat Derneği

Tunceli Demokrasi Platformu'ndan açıklama:**F Tipi'ne karşı ve Ölüm Orucu eylemi ile dayanışma için Açlık Grevindeyiz!...**

Ülkede F tipi olarak bilinen hücre tipi cezaevlerine karşı siyasi mahkumların başlatmış olduğu açlık grevleri ölüm oruçlarına dönüşmüş ve 46. günde bulunduğumuz bugün mahkumlar ölümle yaşam arasındaki o ince çizgidedirler.

Türkiye'de devrimci dayanışmanın gereği merkezi Ankara'da mitingler yapılmış, aydınlar inisiyatifinin hazırladığı metinler imza kampanyası şeklinde geliştirilerek toplumun bütün kesimleri duyarlı hale getirilmeye çalışılmış ve en son sanatçı ve aydınlardan oluşan bir grup cezaevlerinde devrimci tutsaklarla görüşmüş, bugün de aynı grup Adalet Bakanlığı'yla da görüşmeler yapacaktır.

F tipi cezaevlerine karşı yapılan direnişler ve sokaklarda yapılan gösterilere karşı kolluk kuvvetlerinin insanlara yaptığı kötü muameleler her akşam televizyon ekranlarında görülmektedir.

Bizler Tunceli Demokrasi Platformu bileşenleri olan

ÖDP, HADEP, SİP, Genel-İş, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği ve diğer işçi ve memur sendikalarının oluşturduğu 19 kurum, bu duruma sessiz kalınmaması gerektiğini ve bunun devrimci dayanışmanın gereği olduğuna inandığımız için, ilimizde tutuklu aileleriyle birlikte 2 günlük açlık grevine karar vermiş bulunuyoruz.

Tüm devrimci, yurtsever, ilerici, demokrat kamuoyuna düşen görev, bu tepkinin amacını en kısa zamanda toplumun tüm kesimlerine maletmek, tutuklu yakınlarının katılımını sağlamak ve tüm kurumlara ziyaretler şeklinde desteği sağlamaktır.

Bir şeyi unutmamamız gerekiyor: Türkiye'de düşünen bütün insanlar her an F tipi hücrelere girmeye adaydır. Bu anlamda bütün insanları duyarlı olmaya çağırıyoruz.

4 Aralık 2000

Tunceli Demokrasi Platformu Dönem Sözcüsü
Yusuf Cengiz (ÖDP İl Başkanı)

İHD Kırşehir Şubesi'nden çağrı:**Ölüm Orucu'ndaki tutsakları sahiplenelim!**

(...) Devletin devrimci tutsaklar nezdinde "F" tipi hapisaneler uygulamasıyla başlattığı saldırı süreci bugün yeni bir aşamaya girmiş bulunmaktadır. 2000 yılı Mayıs ayından itibaren faaliyete geçirileceği söylenen hücreler, tutsak yakınları, aydın sanatçı, devrimci-demokrat, ilerici kesimlerin devrimci tutsakları sahiplenmesi ve hücrelere karşı yükselttiği eylemlilikler nedeniyle bugüne kadar hayata geçirilemedi. Tepkileri göze alamayan sermaye devleti TMY'nın değiştirilmesi, cezaevleri izleme kurullarının oluşturulması, "Af" gibi demagogik ve yalana dayalı içi boş söylemlerle, tepkiyi yatıştırmaya ve hücreleri meşrulaştırmaya çalıştı. Yaşlı analar hücrelere karşı oldukları için öldüresiye dövüldüler, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındılar. Hücrelere "mutlaka geçilecek, F tipi çağdaştır" diyen devlet hücrelerden vazgeçilmeyeceğini açıkça ilan etti. Artık konuşma sırasının kendilerine geldiğini söyleyen devrimci tutsaklar, "Kınılırsınız ama asla bükülmeyiz!", "Öleceğiz ama asla hücrelere girmeyeceğiz!" diyerek bir kez daha bedenlerini açlığa ve ölüme yatırdılar.

(...) Ölüm Orucu'ndaki tutsakların hücre hücre erimesini protesto etmek için Kırşehir İHD'de başlatılan Açlık Grevi'ni sahiplenmeye, cezaevlerinde yaşanma olasılığı yüksek olan ölümlere engel olmak için tüm devrimci, demokrat, ilerici kamuoyunu ve insan hakları savunucularını duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!

Nazife Ardic/İHD Kırşehir Şube Başkanı

Edirne'de hücre karşıtı platform kuruldu

Hücre saldırısının teşhiri, SAG ve ÖO direnişine destek vermek amacıyla TÜÖD'ün (Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği) çağrısıyla Trakya Üniversitesi'ndeki TÜÖD (içindeki tüm bileşenleri ile), Devrimci Mücadeleci Gençlik, Trakya Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu ve F tipi karşıtı diğer ilerici öğrencilerle yapılan görüşmeler sonucunda, Trakya Üniversitesi bünyesinde hücre karşıtı bir platform oluşturuldu.

Bu birlikteliğin genişletilmesi için diğer sendikalar ile görüşmelere başlandı. Bu görüşmelerin sonucunda, içinde DİSK/Tekstil-İş, DİSK/Genel-İş, TÜÖD, ÖDP, CHP, SES, Tüm Yargı-Sen ve Enerji-Yapı Yol Sen'in bulunduğu F tipi (hücre) karşıtı platform kuruldu.

Bu platformun çalışmaları doğrultusunda bizler F tipi cezaevleri karşıtı öğrenciler olarak okulda kuşlama ve pullama çalışmaları başlattık. Ve 6 Aralık tarihinde platformun içindeki tüm oluşumlarla birlikte, Edirne KESK binasında kurulan platformu kamuoyuna duyurduk...

Bir Kızıl Bayrak Okuru/Edirne

Edirne F Tipi (hücre) Karşıtı Platform:**"F tiplerinin kapatılmasını, Ölüm Orucu'nda bulunan tutsakların taleplerinin karşılanmasını istiyoruz!"**

Egemenler emekçi halka uyguladıkları sömürü, talan ve baskılarını daha da artırıyolar; 17 Ağustos deprem felaketini fırsat bilerek çıkardıkları mezarda emeklilik yasası, vatana ihanet demek olan uluslararası tahkim yasası, IMF'nin ekonomik politikaları ve AB'ye girme yolunda yaptıkları anti-demokratik uygulamalarla, tüm halk kesimlerini sefaletle mahkum ediyorlar. Bir yandan bankalar aracılığı ile halkın cebindeki son kuruşa da göz diken hortumculara, insanları döner bıçağıyla doğrayan faşist katillere yaşama ve palazlanma alanları yaratıp af kanunu ile suçlarını yanlarına bırakırken, bir yandan da işçinin, memurun, öğrencinin, gecekonduyunun, kısacası tüm halkın en demokratik taleplerini bile kanla bastırıyolar.

Parasız, bilimsel demokratik eğitim isteyen öğrenciyi, sendika ve toplu sözleşme ile emeğinin karşılığını isteyen memuru, eşitlik, adalet, özgürlük isteyen tüm halk kesiminden insanları okullarından, işlerinden atıyorlar. İnsanca yaşama taleplerini dile getiren kitleleri "terorist" ilan ederek katlediyor, kaybediyor ve düşüncelerinden dolayı aydın insanları hapse tikiyorlar.

Şimdi ise yeni bir saldırı planı ile tüm halkın karşısındalar. F tipi cezaevleri. Yapımı biten F tipi cezaevleri basına gezdirilerek otelmişcesine tanıtılıp bu saldırıya zemin yaratmaya çalışıyorlar. Oysa ki hücreler

hem tutsaklar hem de cezaevi emekçileri için toplumdan yalıtılma ve psikolojik rahatsızlıklar anlamına geliyor.

F tiplerinin amacı tamamen siyasi ve ideolojiktir. Siyasi ve devrimci tutsakları izole ederek onları kişiliksizleştirmek, halkına ve değerlerine olan inancını parçalayarak, toplumsal muhalefetin en canlı cephelerinden olan hapisane cephesini gökörtmek istiyorlar. Egemenler biliyorlar ki hapisanede direnişi çökttikleri taktirde tüm halk muhalefetine yönelebilirler.

Devrimci tutsaklar tabutluk saldırısına karşı tek silahları olan bedenlerini siper ediyorlar. Saldırısı daha ilk adımındayken bozguna uğratmak ve toplumsal muhalefetin yolunu açmak için anaların mücadele gücünü de yanlarına alarak açlık grevine girdiler. Ve grevin 30. gününden itibaren de ÖO kararlarını açıkladılar. Biliyorlar ki onlar ilk hedef ama asla son hedef olmayacaklar. Onlar teslim alınırsa tüm halka teslimiyet dayatılacaktır.

İşte bu bakış açısı ile biz de "F Tipi (hücre) Karşıtı Platform" olarak, F tiplerinin kapatılmasını ÖO'nda bulunan tutsakların taleplerinin karşılanmasını istiyoruz. Ve kendisini ilerici, aydın, demokrat, devrimci diye niteleyen herkesi taraflarını belirlemeye çağırıyoruz.

Hücre ölümdür izin vermeyelim!

DİSK/Tekstil-İş, DİSK/Genel-İş, TÜÖD, SES, Tüm Yargı-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen

İzmir:

Ölüm Orucu'na destek eylemleri güçlenerek sürüyor

İHD eylemleri

2 Aralık: İHD İzmir

Şubesi ölüm oruçlarının 44. gününde Konak'ta kitlesel bir basın açıklaması yaptı. Kitlenin Sümerbank önünde biraraya gelmesiyle kortejler oluşturuldu. Konak Meydanı'nda basın açıklaması yapılmasına izin vermeyen polis, kitlenin önünü robocoplarla keserek daha ileriye yürünmesini engelledi. Bunun üzerine polis barikatının önünde oturma eylemi yapan kitle sloganlarla polisi protesto etti.

Burada İHD Yönetim Kurulu Üyesi Mihriban Dilşen tarafından basın açıklaması okundu. Eyleme katılım noktasında görülen artış umut vericiydi. Bunda Ölüm Oruçları'nın hayati tehlike boyutuna gelmesi, ne yazık ki asıl etkendi. "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atıldığı eylemde, İHD yöneticileri Konak Postanesi'nden Adalet Bakanlığı'na kefen göndererek F tipi saldırısının vardığı noktayı işaret ettiler.

4 Aralık: İHD tarafından Cumhuriyet Postanesi'nden saat 13:00'de Adalet Bakanlığı'na "Ölümleri izlemek istemiyoruz, F tipi cezaevleri kapatılsın!" diyerek konuyla ilgili faks çekme eylemi yaptılar.

6 Aralık: İHD İzmir Şubesi tarafından Konak Sümerbank önünde kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde, Ölüm Oruçları'nın ölüme gittikçe yaklaştığı bu evrede vurdumduymazlık protesto edildi. Eyleme katılan yaklaşık 200 kişi içinde birçok kurum, sendika, meslek odası ve parti temsilcisi bulunmaktaydı. Basın açıklaması öncesinde, İzmir Meslek Odaları Platform sözcüsü söz alarak; uygulanmaya çalışılan F tipi cezaevlerine meslek odaları olarak karşı olduklarını, siyasi iktidara ölümler olmadan F tipi cezaevine geçişin iptal edilmesi istediklerini ifade etti. İzmir Meslek Odaları Platformu 20'nin üzerinde değişik meslek odasından oluşmakta.

Daha sonra söz alan İHD Şube Başkanı Günseli Kaya; "Ölümler göz göre göre geliyor. Çanlar çalıyor... Duyun diyoruz. Duymazlık, görmezlikten gelmek sizleri sorumlu olmaktan kurtarmaz. Uyarıyoruz, ölümleri beklemeden çözüm için tutuklu ve hükümlülere diyalog kurulsun. Siyasi tutuklu ve hükümlülere kuşatan ve zorlayan koşulların kaskacında, kimliğinden ve kişilik bütünlüğünden vazgeçmeyen insanların sesini duyun; açlığın sessiz çığlığını duyun! Yarın çok geç olabilir. Ölümleri izlemek istemiyoruz. F tipi cezaevlerine hayır!" dedi.

Eylemde ayrıca, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!" sloganları atıldı.

Eylemin ardından aynı yerde HADEP İl Örgütü tarafından başka bir eylem daha yapıldı. İHD'nin eylemine katılanların buraya da katılmalarıyla bu eyleme yaklaşık 400 kişi katılmış oldu. Konuşmaları "barış" ve Kuzey Irak'ta başlatılan operasyon üzerine olan eylemde, F tipi cezaevlerine değinildi.

Aydın ve sanatçıların eylemleri

İzmir'de ölüm oruçlarının kritik bir evreye girmesiyle biraraya gelen yaklaşık 80 aydın, sanatçı ve yazardan oluşan bir grup, Elektrik Mühendisleri Odası'nda Cumartesi günü saat 11:00'de bir basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler. İçlerinde; Muzaffer İzgü, Dinçer Sezgin, Hüseyin Yurttaş, Namık Kuyumcu, Asım Gönen, Bülent Habora, Tuğrul Keskin, Hacay Yılmaz, Turabi Saltık gibi isimlerin de bulunduğu 70'i aşkın kişi, "Ölümün gölgesinde ve sözün bittiği yerde olduklarını" ifade ederek sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

4 Aralık günü Cumhuriyet Postanesi'nden F tipi cezaevleri ve sürmekte olan Ölüm Oruçları'yla ilgili Adalet Bakanlığı'na faks çeken aydınlar, buradan 3 gün boyunca açlık grevi yapacakları Alsancak'taki Mimar Mühendisler Lokali'ne geçtiler. Birer gün arayla 3'er kişilik dönüşümlü açlık grevi yapacak olan aydın ve sanatçılar eylemli duyarlılıklarını ifade etmeye devam ediyorlar. Açlık grevi yapılan salonda "F tipi ölümler istemiyoruz!" yazılı bir pankart asılı durumda.

Ege TAYAD'dan ölüm orucu

Ege TAYAD üyesi tutsak yakınları sürmekte olan Ölüm Oruçları'na destek vermek için Ölüm Orucu eylemine başladılar. Buca ÖDP İlçe Binası'nda sürdürülen Ölüm Orucu'na 4 kişi, süresiz-dönüşümlü 5'er günlük açlık grevine de 5 tutsak yakını devam etmekte. Ölüm Orucu yapan 4 kişiden birisi olan M. Ali Kanmaz Aydın Cezaevi'nde 35 gün Süresiz Açlık Grevi direnişçisi olup, direnişine tahliye olduktan sonra tutsak yakınlarıyla birlikte devam etmekte.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi
<https://rantev.org>
Kızıl Bayrak/İzmir

Emekçi İnisiyatifi'nin Ankara'daki günlük eylemleri hergün daha kararlı ve daha kitlesel hale geliyor...

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"

Ankara 'da Emekçi İnisiyatifi'nin her akşam saat 18:00'da gerçekleştirdiği eylemler her geçen gün giderek kitleselleşiyor. 7 Aralık akşamı gerçekleşen eyleme katılan yaklaşık 600 emekçi, öğrenci, tutsak aileleri, Yüksel Caddesi'nde yavaş yavaş toplanmaya başladı. Her akşam olduğu gibi tutsak yakınları da sloganlarla eyleme katıldı.

Eylemde Emekçi İnisiyatifi, tutsak yakınları ve avukatlar adına konuşmalar yapıldı. Yapılan konuşmalarda tutsakların taleplerinin meşruluğu anlatılarak, ölümler istenmiyorsa bu talepler karşılanmalıdır denildi. Ayrıca eylemlere daha kitlesel katılmak için herkesin yanında en az birkaç kişiyi getirmesinin

zorunluluğuna dikkat çekildi.

Eyleme THYD-DER pankartıyla ve EMEP de kitlesel katıldı.

Eylemden önce ÖDP binasına gelen sivil polisler, her eylemde kapatılan Ziya Gökalp Caddesi'nin bu kez kapatılması durumunda saldırıcağını söylediler. Bu yönde tüm sokak başlarına ve Ziya Gökalp girişine polis ve panzer yığdılar. Ancak bu türden saldırı tehditleri boşa çıkarıldı. Ziya Gökalp bir kez daha trafiğe kapatıldı. Ankara sokakları "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarıyla inletildi.

Devrimci tutsakların sesini çoğaltmaya devam edeceğiz. Hücreleri sermaye devletinin başına yıkacağız.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana'da Ölüm Orucu'na destek eylemleri

* İHD'nin F tipi cezaevlerine karşı merkezi olarak başlattığı bir dizi eylemlik kararı Adana'da da pratiğe geçirildi. Cemalpaşa Postanesi'nden Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleşti. Cezaevlerinde yaşanan açlık grevleri ve ölüm oruçlarına karşı insanlar duyarlı olmaya çağırıldı. Eyleme İHD yöneticileri, tutsak yakınları, Aydın ve Sanatçı Girişimi, ÖDP, SİP, DBP, Halkevleri destek sundu. Adalet Bakanlığı'na toplu olarak faks çekildi ve alkışlı protestoyla eyleme son verildi. Eylem sonunda Aydın ve Sanatçı Girişimi'nin F tipiyle ilgili bildirisi eyleme katılanlarla birlikte Cemalpaşa'dan şehir merkezine kadar

yaygın biçimde dağıtıldı.

* Tutsak yakınlarının İHD'de başlattıkları süresiz dönüşümlü açlık grevi eylemi devam ediyor. 16. gününe giren açlık grevini ÖDP, HADEP, EMEP, SİP, DBP, TUHAY-DER, CHP Gençlik Kolları, Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi ve Aydın ve Sanatçı Girişimi ziyaret ettiler.

* TUHAY-DER'li aileler 4 Aralık tarihinde HADEP binasında açlık grevi başlattılar. TUHAY-DER Başkanı: "Devrimci tutsakların talepleri taleplerimizdir. Biz de herkese, tüm siyasilere koşulsuz genel af istiyoruz, taleplerimiz kabul edilene kadar eylemimiz devam edecek" dedi.

Kızıl Bayrak/Adana

Devletin terör ve sindirme çabasına rağmen 1 Mayıs Mahallesi'nde kararlı eylem

PSA'da yapılan açlık grevinin ardından devletin kolluk güçlerinin Pir Sultan Abdal Derneği'nin yöneticilerini, mahallenin ileri gelenlerini, tutsak ailelerini tek tek emniyete çağırarak tehdit etmesine rağmen, 1 Mayıs Mahallesi'nde ölüm orucuna destek vermek için eylem gerçekleştirildi. Mahallenin sabahın erken saatlerinden itibaren ablukaya alınmasına rağmen son durakta saat 17:00'de başlayan eyleme

"Cezaevlerindeki ölümlere sessiz kalmayacağız-1 Mayıs halkı" pankart taşınırken, anaların giydiği beyaz önlüklerin üstünde "Hücre ölümdür girmeyeceğiz" yazıyordu.

"İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganların atıldığı eylem 2 km yüründükten sonra karakol durağında son buldu.

Kızıl Bayrak/Kartal

Destek açlık grevleri yayılıyor!

İçeride başlayan ÖO Direnişi'ne destek vermek için İstanbul'un değişik yerlerinde destek açlık grevleri yapılıyor. 2 Aralık günü, Ümraniye PSA'da 7 kişinin katılımıyla başlayan ve 3 gün süren açlık grevi, 35 kişinin destek katılımıyla 5 Aralık günü sona erdi. Coşkun ve kararlılığın yoğun

olduğu eyleme, 1 Mayıs Mahallesi halkının ilgisi büyük oldu.

Sarıgazi HADEP binasında ise 5 Aralık akşamı 7 kişi açlık grevine başladı. 3 gün sürecek olan eyleme Sarıgazi halkı da yoğun destek veriyor.

Kızıl Bayrak/Kartal

Ulucanlar duruşması:

Ulucanlar'ın katliamcıları bir kez daha yargılandı!

“Katil devlet hesap verecek!”

Ulucanlar davasının üçüncü duruşması, bir kez daha katillerin yargılandığı bir kürsü haline getirildi. Günboyu sokaklar, adliye önü ve içi, katil devletten hesap soran, devrimci tutsakları sahiplenilen ve Ölüm Orucu Direnişi'nin sesini duyuran sloganlarla çınlatıldı.

Duruşmaya katılmak, böylece katil devletten hesap sormak için saat 13:00 civarı ailelerin açlık grevinde olduğu ÖDP binası önünde toplanılmaya başlandı. Pankartlar açıldı, kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş, polislin kaldırımında yürüme dayatmasına aldırılmadan, Ziya Gökalp Caddesi'nden Kızılay'a kadar sürdü. Trafik durdurularak, coşkulu sloganlarla Sıhhiye'ye, oradan da adliye binasına varıldı.

Adliye binası polis tarafından abluka altına alınmıştı. Geçen duruşmada, kitleyi Abdi İpekçi Parkı'na sıkıştırarak terör estiren polis, burada aldığı militan yanıt karşısında olsa gerek bu kez pazarlık yapmaya çalışırken, katliamcı faşist yüzünü geri plana itmişti. Buradaki kararlı kitle karşısında, 50 kadar tutsak yakının mahkeme salonuna alınması ve adliye önünde kitlenin konumlanması kabul ettirildi.

Adliye binası önünde duruşmanın sonuçlanmasını bekleyen kitle, sloganlar ve halaylarla eylemi sürdürdü.

Mahkeme dönüşü 2 bin kişilik protesto yürüyüşü

Duruşmanın sonuçlanmasıyla beraber, duruşma salonundaki kitle sloganlarla adliye binasından çıkarak, bekleyen kitleyle birleşti. Burada duruşmaya ilişkin yapılan açıklamanın ardından yeniden kortejler oluşturularak aynı güzergahtan ÖDP il binasına yüründü. Burada coşku, kararlılık doruk noktasına çıktı. Ayrıca sabahki kitlenin neredeyse iki katı bir kitlesellik vardı. Sabahki yürüyüş sırasında 1000 kadar olan kitle, akşam 2000'e yaklaşmıştı.

Kortejler Kızılay'a vardığında burada bir süre sloganlarla beraber beklendikten sonra basın açıklaması yapıldı. Arkasından yürüyüş ÖDP binası önünde yaklaşık 20 dakika süren bir gösteriyle sonlandırıldı.

Eylemde açılan kortej ve pankartları şunlardı; “F tipleri kapansın, yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz’in zaferi!”, TAYAD, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” ve “Ulucanlar ruhuyla Ölüm orucu’nu selamlıyoruz!”/Tutsak

Yakınları, “F tipi hücreler hepimize, F tipi hücreler kapatılsın!”/SES, TUYAB, “Ölümlere izin vermeyeceğiz!”/F(Hücre) Karşıtı Öğrenciler, “Hücre tipi cezaevi insanlık suçudur!”/ÖDP, “Hücreler yıkılsın devrimci tutsaklara özgürlük!” /SIP-KP. Koordinasyon ise önemli bir kitleyle, ama pankart açmadan eyleme katıldı.

Kitlenin önemli bir ağırlığını TAYAD ve Tutsak Yakınları pankartı altında yürüyen kitle oluşturdu. Komünistlerin kitlesi Tutsak Yakınları pankartı altında yürüdü. Ölüm Orucu Direnişi'ne **katılmayan yapıların yer aldığı** TUYAB grubu ise sabahki yürüyüşte yer almayıp, yalnızca adliye önünde eyleme katıldı. Buradaki kitlesi yalnızca 20-30 civarıydı. Akşamki yürüyüşte ise bu sayı 80 kadar oldu.

Eyleme Ölüm Orucu Direnişi damgasını vurdu. Coşkunun düzeyi, Ölüm Orucu'na ilişkin sloganlar atıldığında belirgin bir biçimde daha da artıyordu. Bu sloganla beraber en çok atılan bir diğer slogan ise; “Katil devlet hesap verecek!” oldu. Diğer belli başlı sloganlar ise şunlardı; “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Ulucanlar ruhuyla hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”

Mahkeme salonunda yargılayanlar yargılandı

Mahkeme salonunda katilleri aklamaya dönük oynanan oyun, tam anlamıyla boşa çıkarıldı.

Mahkeme heyeti kendisine verilen senaryoya göre davayı yönetiyordu. Yine sözler kesildi, tamamen kendi hukuklarını hiçe sayan bir biçimde davranıldı. İzleyici bölümünün büyük bir bölümü polisler tarafından doldurulmuştu. Heyet başkanı zaman zaman polislerle sessiz diyaloglar içerisine giriyor, anlaşılan emirler veriyordu. Bu durum geçen duruşmadan da belgelendi. Polis

tutanaklarına göre, geçen duruşmada tutsak yakınlarının duruşma salonuna alınmaması bizzat heyet başkanının direktiflerinin sonucuydu.

Mahkemeyi izlemek üzere, KESK Genel Merkez yönetimi, bazı KESK şubelerinin yöneticileri, İHD yöneticileri katıldılar. Ayrıca tutsak yakınları ve Ulucanlar şehitlerinin yakınları da duruşma salonunda yerlerini aldılar.

Duruşma, ilk duruşmaya katılmayan **TKİP davası tutsağı ve Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli**'nin savunmasıyla başladı.

Hatice Yürekli savunmasında; kendisinin bilimsel sosyalizme adanmış bir devrimci olduğunu, Ulucanlar'da tam da bu kimliği yoketmek istediklerini, ama devrimci tutsakların kendilerine dayatılan kimliksizleştirmeyi ve onursuzluğu kabul etmeyerek direndiklerini, Ulucanlar'ın faşist bir devlet katliamı olduğunu, ancak hesabının sorulacağını, katillerin aklanamayacağını anlattı. Ayrıca, F tipi saldırısının siyasal anlamını özetleyerek devrimci tutsakların bu saldırıya karşı bedenlerini ölüme yatırdıklarını, kendisinin de bir Ölüm Orucu gönüllüsü olduğunu vurgulayarak, devletin örgüt baskısı şeklindeki çirkef propagandasının asılsızlığını ortaya koydu ve ÖO Direnişi'nin taleplerini sıraladı.

Hatice Yürekli savunmasını, “Hücreleri girmeyeceğiz, yıkacağız!” ve “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” şiarlarıyla bitirdi.

Hatice Yürekli'nin ardından bir diğer **ÖO direnişçisi ve DHKP-C dava tutsağı Hülya Tumgan**, F tipleri ve ÖO'na ilişkin bir dilekçe okuyacağını

söyledi. Mahkeme heyeti, dilekçeyi okutmayacağını söyleyerek, konunun davayla ilgisinin bulunmadığı gerekçesiyle okutmama kararı aldı. Avukatlar ve Hülya Tumgan bu dilekçenin savunmasına ek olduğunu belirttiler. Mahkemenin bu kararı tamamen kendi yasalarına aykırıydı. Çünkü, savunmanın nasıl ve ne kadar olacağına ilişkin herhangi bir sınırlama ve mahkeme heyetinin böyle bir sınırlama getirmeye hakkı yoktu.

Mahkeme heyetinin bu davranışı, ilk duruşmadan başlayarak süren hukuksuzluğun ve açık katliam aklayıcılığının yeni bir örneği idi. Avukatlar, bu son durum üzerine mahkeme heyetinin yaptıkları açık usulsüzlükleri açıklayarak reddi-hakim talebinde bulundular. Müdahil avukat da buna katıldı. Mahkeme başkanı, iki tarafta böyle istiyorsa biz de mahkemeden çekiliyoruz diyerek duruşmayı bitirdi.

Duruşmanın bitimiyle beraber, devrimci tutsaklar “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” şiarını attılar. Bunun üzerine jandarmalar devrimci tutsakları salon dışına çıkarmak için vahşice saldırdılar. Jandarma saldırısına mahkeme heyeti kayıtsız kalırken, salonda bulunan avukatlar, izleyiciler ve tutuksuz yargılananlar saldırıyı protesto ettiler. Daha sonra duruşma salonundan çıkılarak adliye içerisinden dışarıya doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. “Katil devlet hesap verecek!”, “Katledilenler değil katiller yargılsın!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Yaşasın ÖO Direnişimiz!” sloganları atılarak adliye içerisi bir eylem alanına dönüştürüldü. Böylelikle katliamcıları aklama merkezlerinde mahkum edilmiş oldular.

Yargılananlar yargılıyor

TKİP Davası tutsağı ve Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli'nin.

26 Eylül tarihi bir faşist ka

Hesap soracak olan birileri varsa o da bizleriz

İleride tarihe dönülüp bakıldığında, 26 Eylül 1999 tarihi iki temel yanıyla birlikte hatırlanacak. Birincisi, insanlık onurunun, insanlığın geleceğinin ve bunların güvencesi olan devrimci siyasal kimliğin ve değerlerin ölümüne savunulduğu destansı bir direniş. Diğeri, çürümüş düzen ve çeteleşen devletin tüm kirli yöntemleriyle barbarlığını ortaya koyarak gerçekleştirdiği planlı bir faşist katliam. Gerçek tarih ve tarihin gerçek yapıcılar, gelecekte bu tarihsel günün hükmünü vereceklerdir. O yanıyla bugün, benim burada yapacağım gerçek tarihe mütevazi tanıklıktan başka bir şey değildir. Kuşkusuz ki katliamı yaşamış bir devrimci olarak da sözümü söyleyeceğim.

Ben 29 Aralık '98'de TKİP'ye, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne üye olmak iddiasıyla tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne getirildim. O günden bu yana da Ulucanlar'da tutuluyorum. 28 Kasım '00 tarihinde yapılan duruşmada hakkımda TKİP'ye üye olduğuma dönük karar alınarak, 12.5 yıl hüküm verilmiş oldu.

Bilimsel sosyalist siyasal kimliğe sahip bir devrimciyim. Bu düzende böyle bir kimliğin taşıyıcısı olmamız, koğuşturmaya uğramamız, işkence görmemiz, 10 yılları bulan hapsedilmeyi yaşamamız ve bir gece yarısı katledilmemiz için fazlasıyla yeterli bir "gerekçedir".

Tüm gizleme çabalarınıza rağmen 26 Eylül '99 tarihi bir faşist katliam günü olarak geçecek. O gün devletin yüzlerce kolluk gücü kana susamış bir biçimde üzerimize salındı. Copları, kalkanları, gaz bombaları, çeşitli ateşli silahları, kalas, demir çubuk, çengelli demirler ve benzeri değişik işkence aletleri, robokopları, işkenceci timleri, özel timleri, polisi, askeri, jandarması ve işkenceci cezaevi müdürleri, gardiyanları ile kallesçe bir saldırı düzenlediler.

Bu planlı faşist katliamda ON'umuz katledildi, onlarcamız da ağır yaralı olarak tesadüfen hayatta kalabildi. Katledilen arkadaşlarımız ateşli silahlarla yaralanmalarına rağmen, saatlerce süren ağır işkence seanslarından geçirildiler. 26 Eylül günü Ulucanlar'ın hamamı, hızarhanesi önündeki avlu ve biz bayan tutsakların konulduğu görüş yeri, birer işkencehane haline getirildi. İşkenceli sorgularda istenen sözde tünel ve silahtı. Birileri için amaç katletmek olunca gerekçe bulmak da zor olmuyor.

Ve bugün katledildiğimiz için yargılanıyoruz. Öncelikle söylemek gerekir ki, biz bu yargılamayı meşru görmüyoruz. Katledilen biziz, ağır işkencelerden geçirilen biziz, yine katliam sonrası ağır yaralı olarak zorla sürgüne gönderilen ve hücrelere atılan biziz. Bu yanıyla hesap soracak olan birileri varsa o da bizleriz. Düzenlenen raporlar, sözde ifadeler, tutanaklar ve düzenlenmiş belgeler, Adli Tıp Kurumu'nun uyduruk raporları bile bu katliam operasyonunu gizlemeyi başaramamıştır. Bilmelisiniz ki: "Güneş balçıkla sıvanmaz!" Gerçekler inatçıdır ve gelir yakanıza yapışır. Hiçbir çaba 26 Eylül Ulucanlar katliamını gizlemeye yetmeyecektir. En başta bu sözde dosyanın kendisi tersten kanıttır yaşananlara. Ne kadar gerçekleri gizleme çabasıyla hazırlanmış olsa da bu böyledir.

Asıl suçlu ve yargılanması gereken katliamcı devlettir

Bu dosya gerçekler karşısında hükümsüzdür, iptali gerekmektedir. Çünkü siz 26 Eylül'de işkence ve

katliamla başlatılan bir suça ortak oluyor, bilinçleri ve yüreklerinden başka silahları olmayan, işkence gören, katledilen biz tutsakları suçlu göstermeye çalışıyorsunuz. Biz de iddia ediyoruz ki, asıl suçlu ve yargılanması gereken; işkenceci kolluk güçleri, katliamcı timleriyle, operasyona katılan tüm odaklar ile onları kollayan yargı kurumu ile katliamı en üst düzeyde planlayan bu devletin kendisidir.

Dosyada yer alan birkaç numune asker ifadesi, tutanaklar vb., bizim direndiğimiz gerekçesiyle işkenceleri ve katliamı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Evet direndik! Çünkü zulmün karşısında direnmek meşrudur, onurlucadır, insancadır. En başta devrimci siyasal kimlik olmak üzere insan kimliğine, onuruna sahip çıkmak, ancak değerlere tutunmak ve onu kıskançlıkla savunmakla mümkündür. Bu bakımdan diz çökmedik, boyun eğmedik.

Geceyarısı arama yapmak için gelindiği söyleniyor. "Tünel vardı", "sayım vermiyorlardı", "arama yaptırmıyorlardı" gibi gerekçeler, katliamın planlı bir saldırı olduğunu gizlemeye yetmiyor. Yüzlerce kolluk gücü, silahlarınız, bombalarınız, çeşitli işkence aletlerinizle gelin, ondan sonra da aramaya gittik deyin. Buna kimseyi inandıramazsınız. Erkek arkadaşlarda silah olduğu başka bir yalanınız. Kamuoyuna yansıtıldığı kadar silah olsaydı, durum çok daha farklı olurdu. Evet cezaevlerinde silah bulunduğu doğru, ama kimde? Çete reislerinde, mafyalarda vb. bolca bulunmaktadır. Bu silahların ve cep telefonlarının içeriye nasıl sokulduğu da artık sır değildir.

Yakın zamanda İstanbul ve Adana cezaevlerinde af ve sevk sorunları ile ilgili sözde "cezaevleri olayları" gündeme getirildi. Sonrasında Uşak Cezaevi'nde, yine devletin bilgisi, kamuoyunun gözü önünde Nuriş'in başını çektiği çete bir provokasyon gerçekleştirdi. (Bunun zamanlamasının açıklık grevlerimizle aynı süreçte olmasını da tesadüf saymıyoruz). Nuriş kardeşler olaylardan sonra cezaevi iç ve dış güvenliğinin "denetiminden" geçerek kalacakları cezaevlerine "uğurlanırken", üzerlerinde silahları ve cep telefonlarıyla gittiler.

Oysa 26 Eylül akşamı değişik cezaevlerine sürgün edilen arkadaşlarımız, yoğun işkencelerden sonra, neredeyse üzerlerindeki giysiler paramparça olarak ve yarı çıplak bir biçimde gönderildiler.

Katliam nasıl gerçekleştirildi?

Açık olarak görülmektedir ki, Ulucanlar katliamını devlet, en üst düzeydeki organları tarafından planlamıştır. Bunun böyle olduğunu gösteren birçok veriye sahibiz. Haftalar hatta aylar öncesinden medyada cezaevlerindeki devrimci tutsakları hedef gösteren yayınlardaki yoğunlaşma (zaten her saldırı öncesi, -bugün de olduğu gibi-, böyle bir kampanya başlatılır). Katliam gününe gelindiğinde ise Ecevit'in ABD yolculuğu öncesi söyledikleri de, aslında planlanmış bir operasyonu teyid eden vurgulardır. Katliam sonrası hükümlü arkadaşların götürüldükleri sürgün yerlerinin önceden belirlenmiş olması, o gün koğuşlardan çıkarıldıktan sonra işkence yapılmak üzere götürüldüğümüz yerler (görüş yeri, hamam, hızarhane vb.), akşama kadar gördüğümüz sistemli işkenceler, erkek arkadaşların sorgulu işkencelerinde kullanılan aletler vb., bütün bunlar herşeyin önceden planlandığını gösteren olgulardır.

Katliamın planı ve gerçekleştirilişi, kolluk güçleri 26 Eylül sabaha karşı 04:00'de saldırıyı başlattılar. Gaz

bombasının etkisi ve silah sesleriyle uyandık. Bu düzende insanlık onurunu koruyarak yaşamının ancak bedeller ödeyerek mümkün olduğunu biliyorduk. Bu yanıyla da içeride veya dışarıda can güvenliğimizden yoksun yaşadığımızı da... Bizleri katletmeye geldikleri çok açıktı. Böyle sinsice ve kallesçe gelmelerinden başka bir sonuç beklenemezdi.

Bu kallesçe saldırı devrimci siyasal kimliğimize ve insanlık onurumuza leke sürdürülmeden karşılanacaktı, öyle de oldu. 4 saate yakın koğuşumuza girmeyi başaramadılar. Oysa ellerinde en modern silahlar, gaz bombaları, copları, kalkanları, kalasları, üzerlerinde maskeleri ve robokop giysileri ile ve yüzlerce özel tim, asker, gardiyan vb. oluşan işkencecileri ile koğuşa kükürt, tazyikli su, gaz bombaları attıktan sonra girdiler.

Birbirimize kenetlenmiştik, teker teker koparıp aldılar, bizi birbirimizden. İşkencelerle, cop, tekme, yumruk darbeleriyle dışarıya çıkarıldık. Arkadan kelepçelediler hepimizi ve bütün gün öylece kaldık. Normalde görüş yapılan yer, bizim için bir işkencehaneydi şimdi. Teker teker sürülenerek getirildik oraya, her birimiz birer kabine atıldı ve akşama kadar sürdü işkenceler. Asker, polis, gardiyanlar sürekli başımızdaydılar. Göstermelik bir iki kadın polis getirerek onlarca asker, polis ve gardiyanın önünde iç çamaşırlarımıza kadar zorla onur kırıcı bir aramaya tabii tutulduk. Bu aşağılık uygulamaya tepki gösterdiğimizde, yüzümüze biber gazı sıkarak sesimizi susturmaya çalıştılar.

İşkencelerden kafalarımızın birçok yeri yanılmış, vücudumuzun hiçbir yeri tutmaz olmuştu. Darbelerden her tarafımız morluk içindeydi. Adli Tıp ancak iki hafta sonra gelmesine rağmen bu izler hala duruyordu, kısmen tesbit edildi.

Sürekli silah sesleri duyuyorduk. Arkadaşlarımızdan ölmüş olanlar olduğunu düşünüyor, merakla her gelen doktora soruyor, yanıt alamıyorduk. Akşam üzeri hükümlü arkadaşlar zorla sürgüne, biz kalanlar ise Ulucanlar'ın hücrelerine atıldık. Sürgüne götürülen arkadaşların, mahkemeleri bittikten sonra defalarca sevk dilekçesi yazmalarına rağmen sevkleri çıkartılmamıştı. Ama şimdi ağır yaralı olmalarına rağmen, hiçbir tedavi yapılmadan yeni işkencelerle sürgün ediliyorlardı.

Hücrelerde 25 gün

Gün boyu süren işkencelerden sonra ağır yaralı ve sakatlanmış olarak hücrelere atıldık. Katliam yaparak hızını alamayanlar, bu sefer bizleri hücrelere atarak sözde cezalandırıyorlardı. Devrimci tutsaklar olarak bugüne kadar hiçbir onursuzca uygulamayı kabul etmedik. Katliamla bükemedikleri devrimci irademizi hücrelere atarak bükceklerini sananlar yanılıyorlardı.

Hücrelere atılmamız meşru değildi. Onurumuzu kırmayı hedefliyordu. Buna izin vermedik. Bu nedenle 25 gün boyunca sabah akşam gardiyanların saldırısına maruz kaldık. En temel insani gereksinimlerimize kadar tüm haklarımız gaspedildi. Mektup, faks, dilekçe vb. engellenerek ileşitimi ve haberleşme hakkımız gaspedildi. Açlık grevinde olmamıza rağmen günlerce şeker, tuz, hatta sigaralarımızı yakmak için ateş bile vermediler. Katliam sonrası günlerce ağır yaralı, ıslak elbiselerle ve battaniyesiz olarak kaldık.

Hücrelerden 4. koğuşun havalandırmasını görebiliyorduk. Katliamı izleyen günlerde basına gösterilmek üzere havalandırmaya müdürlerin emriyle bir

Ulucanlar Davası'nın 5 Aralıktaki duruşmasında yaptığı savunma...

katliam gününü olarak geçecek

sözde tünel kazıldı. Sahibinin sesi medya bile bunun inandırıcılıktan uzak bir iş olduğunu yazmak zorunda kaldı. Ayrıca koğuş ve havalandırmadaki tüm ateşli silah izleri yoğun bir çalışma ile ortadan kaldırıldıktan sonra heyet, basın vs. içeri alındı.

Katliam ne için ve hangi koşullarda gerçekleştirildi?

Ulucanlar katliamı, rejimin tahkim operasyonu çerçevesinde planlanmış faşist bir operasyondur. Bu açıdan katliam öncesi sürecin iktisadi ve siyasi Türkiye tablosuna bakılmalıdır.

AB'ye adaylık ve uyum süreci içinde, uluslararası sermayenin hazırladığı ekonomik-politik programları hayata geçirme adımlarının atıldığı Türkiye tablosu, bağlı olduğu emperyalist sistemin efendilerine güven verebilmesi açısından kararlı bir siyasi görünüm çizmek durumundaydı. Kriz içindeki bir ülke ekonomisinin ihtiyacı olan kredi desteğini görebilmesi, belli şartların yerine getirilebilmesi ile mümkündür. Bunun için de, IMF üzerinden hazırlanan programların yaratacağı iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıların faturasının işçi ve emekçilere yükleneceğine dair bir kararlılık gösterilmeliydi. Bu süreçte uluslararası tahkim ve sosyal güvenlik reformu yasalaştı. Özelleştirme ve tarımda liberalizasyon politikalarında mesafe alındı.

Kuşkusuz ki emperyalist güç odakları kısa vadede atılan bu adımlardan fazla bir sonuç bekleyemezlerdi. Onların kısa vadede işbirlikçi Türk burjuvazisi ve devletinden esas beklentisi, rejimin tahkim edilmesiydi. Bunun için de bir siyasi kararlılık görmek istemektedirler.

Ulucanlar katliamı, tam da bunlar üzerine, uluslararası sermayeye uşaklık temelinde bir kararlılık gösterisi olarak planlanmış ve yaşama geçirilmiştir. Bu kararlılık, mücadele dinamiğinin bugün için en güçlü olduğu yere, cezaevlerine yönelmiş, Ulucanlar'da planlı bir faşist katliam gerçekleştirilmiştir. Ecevit'in ABD gezisinin katliam gününün sabahına denk getirilmesi ve gider ayak yaptığı açıklama tesadüf sayılmamalıdır. "Devlet otoritesi her ne pahasına olursa olsun sağlanacaktır" demesiyle o, aslında katliamın çok önceden planlandığını da dolaylı olarak ifade etmiştir.

Ulucanlar katliamı bir rastlantı değildir. Katliam, faşist devletin, sermayenin krizini yönetme ve çözme programının kanlı bir sahnesi olmuştur. Bir yandan devrimcilere yönelik fiziki tasfiye kararları alınırken, diğer yandan da sınıfın öncü kesimlerine, diri kesimlerine gözdağı verilmeyle çalışılmıştır.

Dosyadaki çelişkiler üzerine

Bu dosya hazırlanırken, esasta tarihsel bir suçla gizleme çabasıyla hareket edilmiştir. Tutanaklar, gardiyan, itirafçı ve asker ifadeleriyle güçlendirilmeye çalışılan dosya, tersten bir çelişkiler malzemesi haline gelmiştir. Sıralanabilecek birçok çelişki ve tutarsızlıklar içinde öne çıkan, devrimci tutsakların birbirlerini öldürdükleri iddiasıdır. Örneğin, Cemal Çakmak'ın silahla vurarak öldürdüğü iddia edilen arkadaşlar, saldırı timlerinin açtığı ateşle yaralanmalarından sonra, asıl olarak işkence yapılarak katledilmiştir. Öyle ki, İsmet Kavaklıoğlu yapılan işkencelerden tanınmaz hale getirilmiş, önce onu Feyzullah Koca diye teşhis etmişler, daha sonradan İsmet olduğu anlaşılmıştır. Habip de

koğuştan sağ çıkarılmasına rağmen, ağır işkencelerden geçirilerek katledilmiştir. Yani katledilen birçok arkadaşımız, söylendiği gibi kurşunla değil, fakat işkenceyle katledilmiştir. Bunun karşısında ON'larımız diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğ tuttular.

Ayrıca kolluk güçleri ile ilgili görevlerini yaptıkları söyleniyor. Evet doğru, bizlere işkence yapmak ve katletmek olan görevlerini "başarıyla" yerine getirdiler. Emniyet binaları, kont-gerilla merkezleri, JITEM karargahları ve Hizbullah evleriyle, işkence ve adam öldürmeyi toplumsal yaşamın önemli bir bileşeni haline getiren devletin, kendi verdiği emirle cezaevlerinde devrimci kanı döken askerlerini suçlu bulması elbette beklenemez. Bu akıl dışı olurdu zaten. Suçun sınırı, "görevini yapan" askerlerde değil, onları bu planlı operasyonda kullanan devletin en etkin ve yetkin güçlerine kadar uzanmaktadır.

İşkencecilerin ve katillerin cezalandırılmaları tabii ki gerekmektedir. Ama bizler bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyoruz. Sistem bir toplumsal alt üst oluşla değişmeden, gerçek adaletin yerini bulmayacağı açıktır.

Bu hukuk dışı ve gayrı-meşru yargılamaya son verilmeli, bizler değil Ulucanlar katliamında rolü olan tüm asker, polis, cezaevi müdürü ve gardiyanlar ile bu katliamın emrini verenler yargılanmalıdır.

Yeni katliamlar demek olan hücre (F tipi) saldırısı

F tiplerine, yani hücrelere atılmanın politik anlamı bizler açısından yeterince açıktır. Zindanlara atılan devrimci tutsaklar sermaye egemenliğinin, onun adaletsizlikler üzerine kurulu sömürücü sisteminin karşısında, toplumun en ileri, en bilinçli, en direngen kesiminin ifadesidirler. Devrimcilere yönelen şiddetle onların tasfiyesi hedeflenmekte ve bununla birlikte toplumun ezilen kesimlerine gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Öncüyü ezmek demek, işçi ve emekçileri önderliksiz ve bilinçsiz bırakmak demektir. Bu da sınıf ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi, sosyal, siyasal saldırıların daha pürüzsüz yaşam bulması anlamına gelmektedir.

Biz devrimci tutsaklar için yeniden gündemleştirilen hücre tipi cezaevleri, bu temel politikanın bir uzantısı olarak karşımızdadır. Esasta bu saldırının amacı, devrimcilerin tecrit ve imhasıyla toplumun suskunluğa gömülmesidir. Ulucanlar katliamında da bir biçimde bu mesaj verilmeye çalışıldı. Başkentin göbeğindeki bir cezaevinde, 10 devrimci tutsak katledi, onlarcası da ağır işkencelerden sonra yaralı olarak tesadüfen ayakta kalabildi. Ama devlet bir hesap hatası yapmıştı. Katledilen insanlarımız büyük bir öfke ve sınıf kınıyle sahiplenildiler, kitleler tarafından. Buna tahammül edemeyen devlet cenaze törenlerine saldırdı, onlarca insanı gözaltına aldı, tutukladı, yargılıyor vb..

'90'ların başında Eskişehir tabutluğu ile gündemleşen hücre tipi saldırısı, devrimci tutsakların kararlı karşı duruşlarıyla on yıldır yaşama geçirilememiştir. Bugün bu saldırıyı acılaştıran, sermaye devletin yaşadığı iktisadi siyasi krizin daha da derinleşmiş olmasıdır. Bu krizi hafifletme programlarının faturası da işçi ve emekçilere kesilecektir. Gelişme potansiyeli olan bir işçi-emekçi hareketliliğinin önü faşist katliam, provokasyon ve yeni yeni saldırılarla kesilmeye çalışılacaktır.

Devrimci tutsakların, hücre katliamı gibi "koğuş sisteminin sakıncalarını ortadan kaldıracak bir

iyileştirme programı" değildir. Birçok kesim ne yazık ki bu saldırının gerçek hedef ve kapsamını anlamadan "cezaevleri sorunu" üzerine bir tartışma yürütmektedir.

Devletin cezaevleri politikasının özü şudur: Siyasi tutsağı kendi dünya görüşünden ve değerlerinden arındırarak siyasi kimliğini tahrip etmek; tutsakları dışardan ve birbirlerinden tecrit ederek kolektif yaşamayı, dayanışmayı ve sosyal ilişkileri ortadan kaldırmak; bununla baskı ve keyfi uygulamalar karşısında kimliğini ezmek ve teslim almaktır. Bunun adı da rehabilitasyondur.

Bu politika adli tutuklularda, onların siyasal bilinç zayıflıkları üzerinden bir karşılık bulmaktadır da. Siyasi tutuklularda devlet bunu yıllardan beri başaramamıştır. Devletin bu temel yaklaşımı üzerinden ortaya çıkan yeni uygulamalar kabul edilir değildir. Örneğin hücre tipi uygulamasının temelinde devrimcilerin toplumsal kimliğine bir saldırı yatmaktadır. Bilinmelidir ki insan toplumsal bir varlıktır. Birlikte üretmek, sosyal, politik, kültürel etkinlikte bulunmak onun en doğal ihtiyacıdır. Hiçbir yasa ve yasak bunların üzerinde olamaz. Devrimcilerin komünal yaşamı; eşitliğe, paylaşıma, birlikte üretmeye dayandığı için, sistemin yalnızlaştırma ve kimliksizleştirme saldırısı karşısında da toplumsal duruşu anlatır. Bu aynı zamanda sistemden kaynaklı kötülöklere, haksızlıklara ve baskılara ortak karşı duruşu da getiren bir niteliktir.

Oysa sistemin ve onun egemeni kapitalistlerin istediği gelişkin bir toplumsal yapı değil; yabancılaştıran ve gittikçe çürüten tek tek bireylerin toplamından oluşan bir toplum yapısıdır. Bireysel düşünen, bireysel yaşayan, edilgen, pasif, boyun eğen, kişiliksiz bir insanlar toplamıdır. Devrimci kimlik bunun tam tersini verdiği için, egemenler tarafından kabul edilmezdir ve her ne pahasına olursa olsun ezilmelidir. Tüm yasaklar, yasalar, genelgeler, protokoller, devrimci kimliği ezmek temel hedefi ile ele alınır, düzenlenir ve koşulları yaratıldığında da yaşama geçirilmeye çalışılır.

Boyun eğmek insan olmaktan çıkmak anlamına gelir

Sistemin cezaevi politikası esasta bu temel üzerinde şekillenir. Türkiye cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, yıllardan bu yana ölümüne bir direniş ve mücadeleyle bu politikanın karşısında olmuş, kabul etmemiş ve boyun eğmemişlerdir. Boyun eğmek insan olmaktan çıkmak anlamına gelmektedir çünkü. Bu nedenle biz, cezaevlerinde en basit bir hakkın-kazanımın bile nice bedellerle elde edildiğini biliyoruz. Özellikle '80'den sonra Türkiye cezaevlerinde birçok açlık grevleri yapılmış, onlarca devrimci yaşamını yitirmiş ve yüzlercesi sakat kalmıştır. Sonuçta da belli kısmi kazanımlar elde edilmiştir. En son '96 Ölüm Orucu ve SAG eylemlerinde, 12 devrimci tutsak yaşamını yitirmiştir. Bu yanıyla cezaevleri sürekli bir mücadele alanı olagelmıştır.

Bugün de açıktan yürütülen bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. Sahibinin sesi medyanın borazanlığında, devletin alandan sorumlu bakanı H. S. Türk'ün neredeyse her gün verdiği demeçler, peşpeşe yayınlanan genelgeler, 12 Ocak protokolü ve Ulucanlar davasının kendisiyle süreç işlemeye devam ediyor. Bunların yanısıra tek tek cezaevlerinde bir gerilim politikası eşliğinde gündeme getirilen hak gaspları ve saldırılar da hücre sistemine geçişin adımları olarak atılıyor. Devletin amacı hiç de

kamuoyuna yansıttığı gibi “cezaevleri sorunu” çözmek değildir. Özellikle medyada çeteler, mafyacılar, Hizbullah operasyonlarıyla birlikte daha genel bir sorunmuş gibi yansıtılması, gerçek amacı gizlemek için yaratılan bir manüplasyondan başka bir şey değildir.

Altında Adalet Bakanlığı, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının imzası olan 17 Ocak protokolü, yeni saldırı sürecinin kapsam ve hedeflerini de ortaya koymaktadır. Protokolün amacı hücre tipi cezaevlerini yaşama geçirmek için zemin düzlemektir. Protokol tutukluyu tamamen tecrit ve insanlık dışı koşullara mahkum eden bir anlayışla ele alınmıştır.

Bu aynı zamanda üstü örtülü bir askeri yönetime geçişin de adımı sayılmalıdır. Cezaevi yönetiminde askerin belirleyiciliği öne çıkmaktadır. Önceden görüntüde de olsa dış güvenlikten sorumlu olan asker, protokolle birlikte, ilan edilmektedir ki bütün alanlarda tek söz sahibi güç durumundadır. 12 Eylül faşist cunta döneminin daha da ağırlaşmış bir hali olan bu tablo, kuşkusuz ki bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Bununla da, devrimci tutsakların ezilmesi, kınlanması, sindirilmesi temel hedefi çerçevesinde, toplumsal muhalefetin de kontrol edilebilir sınırlarda tutulacağı öngörülmüyor. Yani tutsak devrimcileri hücre tipi cezaevi eksenli saldırı dalgasıyla ezerek topluma gözdağı verilmesi planlanıyor.

Bugün ise tek tek cezaevlerinde gündeme gelen hak gaspları, baskılar ve keyfi uygulamalar bu protokole dayanarak meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Tedavilerimizi askerin muayene odasından çıkmaması nedeniyle yaptırıyoruz. İhtiyaç maddelerinin içeriye alımı engelleniyor. İletişim, haberleşme hakkımız gaspediliyor, adımıza gelen kitap, dergi vb. el konuluyor. Onursuz üst aramasını kabul etmediğimiz için saldırıya uğruyoruz.

Avukatlarımız da üst arama sorunu nedeniyle Baro

düzeyinde cezaevlerine gitmeme kararı aldılar. Doğallığında savunma hakkımız da gaspedilmiş oluyor. Görüşçülerimiz birinci dereceden akrabalarla sınırlandırılıyor. Bilinmektedir ki bir insanın sosyal çevresi anne-babasıyla sınırlı değildir. Normal görüş hakkının engellenmesini getiren protokol, tutukluyu toplumsal yaşamdan uzaklaştırıp tecritle yalnızlaştırmayı hedefliyor.

Tüm bunların özcesi, politik tutsakların devrimci siyasal kimliğinin ezilmesi, düşüncesi, idealleri ve amaçları olmayan kimliksiz bireyler haline getirilmesidir. Rehabilitasyon denilen uygulama ve amaç başka nasıl açıklanır? Elbetteki tüm bunların karşısında durmak meşrudur, haktır.

Hiçbir koşulda hücrelere girmeyi kabul etmeyeceğiz!

Biz devrimci tutsaklar Ulucanlar katliamını, hücre saldırısını yaşama geçirmede bir adım olarak değerlendirdik. O günden bu yana işleyen süreç haklı olduğumuzu gösterdi. Sonrasında yayınlanan “Üçlü Protokol”, genelgeler, birçok cezaevinde gündeme gelen katliam girişimleri ve saldırılarla bugüne kadar gelindi.

Bugün F tipi (hücre) cezaevlerinin açılması konusunda sözde bir kararlılık içinde görünüyor devlet.

Bizler de hiçbir koşulda hücrelere girmeyi kabul etmeyeceğimizi, bunun devrimci siyasal kimliğimize dönük kapsamlı bir teslim alma projesi olduğunu söylüyor, ölmeyi tercih ederek, diri diri o tabutluklara girmeyeceğimizi ilan etmiş bulunuyoruz.

Bu çerçevede tüm cezaevlerindeki TKİP, DHKP-C ve TKP(ML) davalarından tutuklu ve hükümlüler olarak, 20 Ekim tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi'ne başladık. Açlık grevimizi otuzuncu günden itibaren de

Ölüm Orucu'na çevirmiş bulunuyoruz.

Taleplerimiz:

- F tipi hücre hapishanelerinin kapatılması,
- 3713 sayılı anti-terör yasasının tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokol'ün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmalarından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, baskılara son verilmesidir.

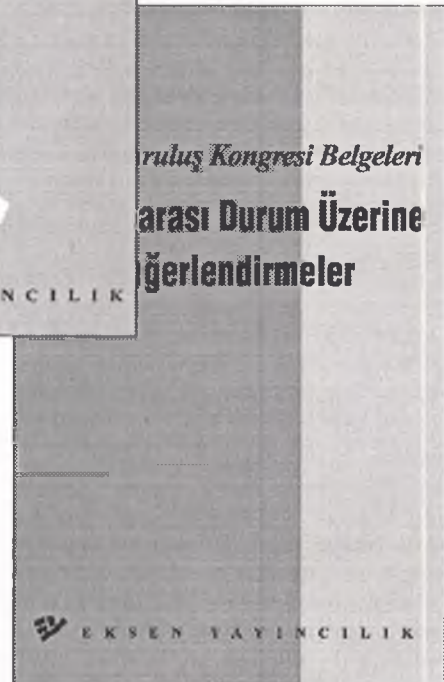
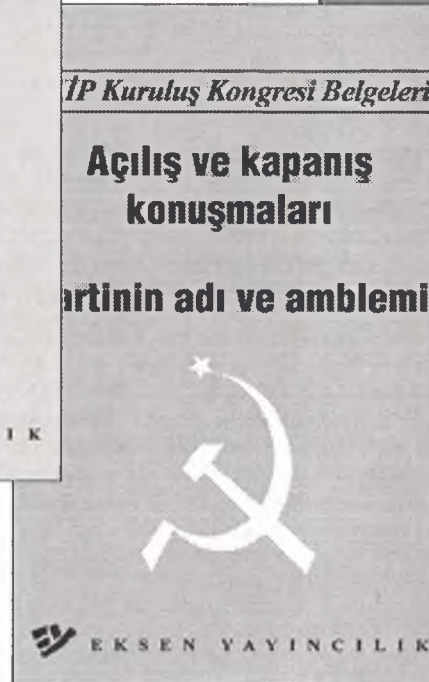
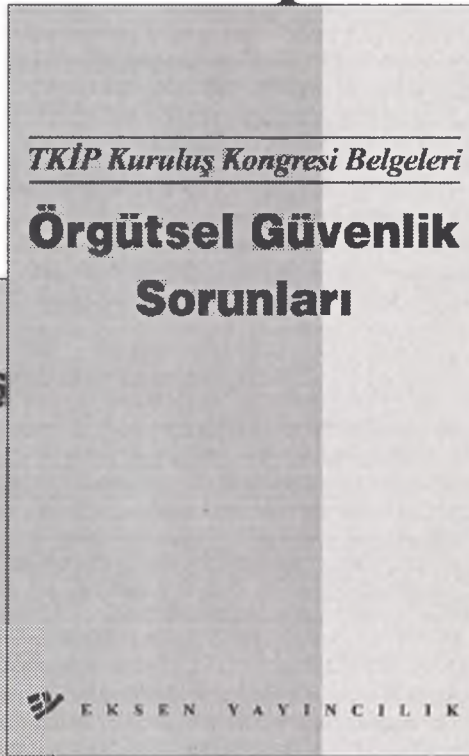
Bizler hücre tipi cezaevlerine girmemekte kararlıyız. Bunun için bedenlerimizi ölüme yatırmış bulunuyoruz.

Ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bizim için bir onurdur

Ben gönüllü bir Ölüm Orucu direnişçisiyim. Bizim Ölüm Orucu'na “örgüt baskısıyla” gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin/çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp/imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bir onurdur bizim için. Kuşku duymuyorum ki tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler.

Hatice Yüreklî

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

ULUCANLAR-ANKARA, ADANA-KÜRKÇÜLER, AYDIN, BARTIN, BAYRAMPAŞA, BUCA, BURSA, CEYHAN, ÇANAKKALE, ÇANKIRI, ERMENEK, GEBZE, MALATYA, NEVŞEHİR, NIĞDE, UŞAK, ÜMRANIYE hapishanelerinde kalmakta olan tutuklular olarak, 20, 23, 26 Ekim 2000 tarihlerinde;

- **F Tipi Hücre Hapishanelerinin kapatılması,**
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası'nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- **Üçlü Protokol'ün iptal edilmesi,**
- DGM'lerin kapatılması,
- **Değişik tarihlerde, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,**
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- **İşkencecilerin yargılanması,**
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, baskılara son verilmesi...

Talepleriyle başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi taleplerimiz karşılanmadığı için tüm hapishanelerde Açlık Grevine başlama tarihine göre **30. gününde 100 tutuklu olarak Ölüm Orucu'na dönüştürdük.** Aradan geçen süre içinde iktidarın taleplerimiz karşısında hiçbir adım atmaması, aksine dışarıda eylemimizi destekleyenlere yönelik saldırılarını daha da artırması sonucu tüm hapishanelerde **103 tutuklu daha** başlama tarihine göre 40. günden itibaren **İKİNCİ ÖLÜM ORUCU EKİBİ** olarak **ÖLÜM ORUCU** eylemine başladık.

Ne "yasal düzenlemeler", ne "zorla müdahale" tehditleri ölme kararlılığıyla çıktığımız bu yoldaki yürüyüşümüzü engelleyemeyecektir. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar **ÖLÜM ORUCU** direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

ÖLECEĞİZ AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ!

ÜMRANIYE HAPİSHANESİ: Ahmet İbili, Ahmet Özdemir, **Ergül Acer**, Yıldız Gemicioğlu, **Zehra Kurtay**, Ümüş Şahingöz, **Zeynep Arıkan**, Gülay Kavak, **Mehmet Zincir**, Muharrem Genç, **Veli Güneş**, Hasan Pinar, **Alişan Şanlı**, Ali Rıza Demir, **Osman Osmanağaoğlu**, Halil Aksu, **Eyüp Kendir**, Sedat Karakurt, **Bülent Çoban**, Ferhat Ertürk, **Dursun Ali Pekin**, Erol Engin, **Hüseyin Akpınar**, Fikret Kara, **Hakan Yıldırım**, Gülten Ergül, **Nebahat Aslan**, Sema Türkdogan, **Madımak Özen**, Durmuş Kurt, **Mehmet Kerem**, Cem Yıldız, **Özgür Ayrılmaz**, Yaşar Yağan, **Mahmut Polat**, Bülent Bekdemir, **Özgür Çelik**, Erkan Aygören, **Hasan Yiğit**, Nahit Aydoğmuş, **Kemal Sarıgül**, Kamil Turanoğlu, **Servet Paksoy**, Ahmet Turan

ÇANKIRI HAPİSHANESİ: Hasan Güngörmez, **İrfan Ortakçı**, Cihan Şeker, **Temel Çağırtekin**, Özgür Soner, **Cihan Dalkaya**, Ramazan Çiçek, **Tuncer Karakaya**, Mehmet Şahin, **Atilla Selçuk**, Muharrem Kurşun, **Özgür Soylu**

BURSA HAPİSHANESİ: Erdal Arıkan, **Murat Özdemir**, Mesut Örs, **Mustafa Karaağaç**, Erdal Gökoğlu, **Salih Aydın**, Orhan Budak, **Ali İhsan Özkan**,

Erdal Çetinkaya, **Ali Köçmen**, Adil Kaplan, **Özgür Koçak**, Yusuf Karaca, **Tekin Yıldız**, Bülent Demirelik, **Sedat Felek**

AYDIN HAPİSHANESİ: Sinan Eren, **Suat Karabulut**, Burhan Gardeş, **Barış Kaya**, Murat Çoban, **İlhan Demirel**

CANAKKALE HAPİSHANESİ: Fidan Kalşen, **Ayşe Baştımur**, Semra Askeri, **Fatma Ersoy**, Ayşe Eren, **Nazan Yılmaz**, Kemal Altıngül, **Tuncay Berber**, Muharrem Güzel, **Daimi Ateş**, Zeynep Erdoğan, **Hanım Harman**, Hatice Yazgan, **Fatma Sibel Horasan**, Ali Rıza Seçik, **Murat Bahçeli**, Oğuzhan Durmuş, **Berna Ünsal**, Dursun Önder

MALATYA HAPİSHANESİ: Esma Arslanboğan, **Ş. Murat Özten**, Semiha Topal, **Eylem Yeşilbaş**, Zeynel Yıldız, **Hakkı Alphan**, Mahmut Mete, **Ali Ekber Doğan**, Havva Doğan, **Endercan Yıldız**, Hıdır Demir, **Yılmaz Karataş**, Canan Arslan, **Zeynel Karabulut**

BARTIN HAPİSHANESİ: Mustafa Erkan Çetin, **Ahmet Yılmaz**, Hamit Süren, **Ali Çolak**, Cengiz Soydaş, **Ali Koç**, Cemalettin Polat, **Şahin Çamlı**, Mehmet Kansu Keskinan, **Talat Kızıl**, Hüseyin Çınar, **Cafer Tayyar Bektaş**, Özgür Saltık, **Kemal Yazar**, Resul Ayaz, **Haydar Baran**

GEBZE HAPİSHANESİ: Nebahat Polat, **Yadigar Bayar**, Ali Rıza Dermanlı, **Çetin Can**, Düzgün Zengin, **Duygu Mutlu**, Şaduman Mutlu

UŞAK HAPİSHANESİ: Sevgi Erdoğan, **Berrin Bıçkılar**, Vicdan Şahin, **Şükriye Can**, Özlem Taş, **Özgür Güdenoğlu**, Gönül Aslan

BUCA HAPİSHANESİ: Mesut Avcı, **Abdullah Bozdağ**, Serhat Karadumanlı, **Ümit Kanlı**, Barış Yıldırım, **Ulaş Göktaş**, Celal Alpay

ULUCANLAR HAPİSHANESİ: Fatma Hülya Tümgan, **Hatice Yürekli**

BAYRAMPAŞA HAPİSHANESİ: Yazgülü Güder Öztürk, **Suna Ökmen**, Ayla Özcan, **Fırat Tavuk**, Aşur Korkmaz, **Ali Ateş**, Recep Cingitaş, **Ayhan Koç**, İsmet Ünver, **Kadir Kaya**, Okan Barış Ekinci, **Erkan Erdem**, Hüseyin İçke, **Ali Polat**, Cem Şahin, **Dinçer Otluçimen**, Turan Çil, **Özkan Güzel**, Tamer Çilingir, **Cengiz Çalıkoparan**, Alev Yıldız, **Gülperi Özen**, Fatma Güzel, **Özgül Dede**, Songül İnce, **Sefa Gönültaş**, Murat Targay, **Hüseyin Aslan**, Ökkeş Karaoğlu, **Hasan Rüzgar**, Taylan Yıldız

CEYHAN HAPİSHANESİ: Halil Önder, **Mehmet Kan**, Murat Kırsay, **Veysel Eroğlu**, Metehan Yurthan, **Doğan Karataştan**, Ahmet Ali Yıldırım, **Uğur Türkmen**, Özgün Orak, **Orhan Gül**, Hıdır Açıkeli, **Hakan Yıldız**, Zeki Demirelçivi, **Mahir Öz**, Demir Yiğitalp, **Haydar Demir**, Atılcan Saday

NIĞDE HAPİSHANESİ: Yeliz Türkmen, **Döndü Özer**, Fatime Akalın

KÜRKÇÜLER HAPİSHANESİ: Gülcan Görüroğlu, **Aysel Hüzmeli**

Tutuklu Yakınları:
"Çocuklarımızın hücrelere girmelerine izin vermeyeceğiz."

Ölüm

Orucu

Direnişimiz sürüyor!

Evlatlarımız, 20 Ekim tarihinde başlattıkları Süresiz Açlık Grevi'ni, talepleri karşılanmadığı için Ölüm Orucu'na dönüştürdüler. Bugün Ölüm Orucu'nun 46. günü. Çocuklarımız, gün gün saat saat ölüme yaklaşıyor. Çocuklarımızın bu haklı ve kararlı direnişi karşısında ise devlet ve Adalet Bakanlığı ölümlerin altına imza atmaya hazırlanıyor.

25 Kasım'da hücre karşıtı binlerce insan alanlara çıktığında, Adalet Bakanı Ölüm Orucu'nu sözde yeni öğrenmiş oldu (!) Tüm ülkenin ve uluslararası kamuoyunun haberdar olduğu ve tepkilerin her geçen gün yükseldiği bugünlerde, Adalet Bakanı "F tipleri için bunları yapmaya ne gerek var. Zaten 4 ay sonra geçeceğiz" derken, sıkışmışlığın verdiği acz ile Ölüm Orucu Direnişi'ni kırmak için Üçlü Protokol'e dayanarak, müdahale edeceklerini ve direnişçilerin tedavilerini yapacaklarını söylüyor. Hiçbir şekilde evlatlarımızın ve bizim haklı taleplerimizi kabul etmeye yanaşmayan devlet, cezaevlerine müdahalelerle yeni katliamlar peşinde olduğunu bir kez daha açıkça ortaya koyuyor. Ama boşuna!

Evlatlarımızın haklı direnişi, zafere her gün bir adım daha yaklaşıyor. Çocuklarımızı bu onurlu direnişlerinde yalnız bırakmayan biz aileler de, bedenlerimizi açlığa yatırdık. Şu an burada 10 kişi Ölüm Orucu'ndayız. 4'ümüz 21., 6'ımız ise 14. günündeyiz. Ancak bizlerin dışında Bursa ve Adana'da 3'er tutuklu yakını Ölüm Orucu'nun 14., Ankara'da 2 tutuklu yakını 15., Ünye'de 5 tutuklu yakını 7., İzmir'de ise 3 tutuklu yakını Ölüm Orucu'nun 6. gününe girdi. Ve ülkenin dört bir yanında bedenini açlığa yatıran ailelerin sayısı daha da artıyor.

Bir kez daha söylüyoruz: Evlatlarımızın talepleri taleplerimizdir. Ve biz de onlar gibi, taleplerimiz karşılanana kadar Ölüm Orucu'nu kararlılıkla sürdüreceğiz. Artık herkes taraftar diyoruz ve insanca yaşamdan yana olanları bizlere destek olmaya çağırıyoruz.

Biz de öleceğiz, ancak çocuklarımızın hücrelere girmelerine izin vermeyeceğiz.

Tutuklu Yakınları

İçeride-dışarıda ölümüne direniş sürüyor!

Tutsak yakınlarının başlatmış olduğu Ölüm Orucu eylemi devam ediyor. 13 Kasım'da TAYAD'lı 4 tutsak yakının, ardından 20 Kasım'da 5 tutuklu yakının eylemi başlamıştı. 4 Aralık'ta yapılan bir basın açıklamasıyla Ölüm Orucu'ndaki aileler Taksim'de bulunan TAYAD'da biraraya geldiler. Açıkama yapan tutsak yakınları başlattıkları açlık grevlerinin içeride Ölüm Orucu'nda olan yakınlarının talepleri kabul edilinceye kadar devam edeceğini söylediler. Ayrıca, basını da suçlayan aileler, TV'lerde sürekli F tiplerinin "lüks otel oda"ları olarak lanse edilmesini eleştirdiler.

1. Grupta açlık grevine başlayan TAYAD'lı ailelerin eylemi 24. gününe, 2.

grupta başlayan Tutsak Yakınları ise 17. günün girdi. 7 Aralık Perşembe günü, Ölüm Orucu Direnişi'ni desteklemek ve tutsak aileleriyle dayanışma amacıyla, Taksim'deki TAYAD'da biraraya gelen aydın ve sanatçılar bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada F tipi cezaevlerinin kabul edilemeyeceğini, siyasi iktidarın bu inatçı tutumundan vazgeçmesi gerektiği vurgulandı. Açıklamada aydın ve sanatçıların dönüşümlü olarak yapacakları destek ve uyarı amaçlı açlık grevi eyleminin duyurusu da yapıldı. Aydın ve sanatçılardan Bilgesu Erenus, Orhan Alkaya, Salih Soydemir, Cezmi Ersöz, Ferhat Tunç 1. ekip olarak açlık grevine başladı.

Aydın ve sanatçıların yaptığı açıklamayı yayınıyoruz...

Ölümlere seyirci kalmak, bu insanlık suçuna ortak olmak istemiyoruz!

İnsanlık kazanmalı!
İnsanı ve insanlık onurunu tehdit ederek; bireyi kişiliğisizleştiren, izole eden, tecrite yönelik F tipi cezaevi uygulamasının, inatla dayatılması karşısında başlatılan "Ölüm Oruçları" 49. güne girdi ve ölümler kapılara dayandı. Bizler; yarın çok gecikmiş olunacağını biliyoruz. Çözumsuzluğun doğuracağı sonuçları düşünmek bile istemiyoruz.

Ölümlere seyirci kalmak, bu insanlık suçuna ortak olmak istemediğimiz içindir ki ve bu anlamda kabul de edilebilir taleplerinin, gerçekleştirilmesi doğrultusunda;

Siyasi iradenin, bir an önce çözüme yönelik adım atmasını sağlayabilmek amacıyla ve ölümlerin acilen durdurulması için dönüşümlü uyarı ve destek amaçlı "açlık grevlerine" başlıyor, insanlık, yarınlarımız ve demokrasi adına her insanı, soruna sahip çıkarak bizlere destek vermeye çağırıyoruz.

Saygılarımızla...

Katılımcılar: Ferhat Tunç, Aydın Öztürk, Cezmi Ersöz, Ali Ekber Eren, Orhan Alkaya, Tarık Gönersel, Mümtaz Sevinç, Saygı Yağmurdereli, Reis Çelik, İsmet Kür, Salih Soydemir, Sadık Gürbüz, Metin Coşkun, Rahmi Saltuk, Derya Koroğlu, Grup Yorum, Erdal Öz, Onur Akın, Bilgesu Erenus, Halil Ergün, Cahit Berkay, Aslı Erdoğan, Mahmut Gökgöz, Semah Tugsel, Savaş Ezgi, Mazlum Çimen, Zeki Demirkobuz

Adana'da ÇHD, bir basın açıklaması yaparak F tipi hapisaneleri teşhir etti. Yapılan basın açıklamasından bölümler sunuyoruz..

Hücre tipi uygulamasına son verilmelidir!

F (hücre) tipi sistemin, tam da ismine uygun olarak, özellikle psikolojik boyutuyla işkence tanımına uygun olduğu açıkça ortadadır. Bu konuya ilişkin psikiyatristler, psikologlar, doktorlar, mimarlar, hukukçular ve insan hakları uzmanlarının sayısız raporuna karşın, siyasi otorite bunların hiçbirisini görmüyor ve bizleri yok saymaya devam ediyor.

Bu konuda sık sık referans yapılan Avrupa ve Amerika'nın da sicili hiç de temiz değil. Hücre tipi uygulaması batı demokrasilerinin iflas ettiği noktalardan biridir. Tıpkı yükselen ırkçılık ve göçmen politikalarında olduğu gibi. Biz çağdaş hukukçular diyoruz ki;

* Hücre tipi uygulamasına son verilmelidir. Ve bu konuda muhalif

tarafların ve uzmanların görüşlerinin kamuoyuna aktarılması sağlanmalıdır.

* Mahkumlara yönelik saldırıların sorumluları cezalandırılmalıdır.

* Çıkarılması düşünülen affın kapsamı genel bir af olmalıdır.

* Cezaevleri genelge ve yönetmeliklerle yönetilmekten vazgeçilmeli, tutuklu ve hükümlülerin başta yaşam hakkı olmak üzere hak ve özgürlükleri yasal ve fiili güvence altına alınmalıdır.

* İnfaz yargıçlığı kurulmalı, infazda birlik, yani tüm ceza infaz kurumlarında ortak standart sağlanmalıdır.

* TCK VE TMY ile ilgili metinler gözden geçirilmeli ve düzenlemeler yapılmalıdır... Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Aydın ve sanatçılardan çağrı:

Devlete ve onun yürütücüsü siyasi iktidara son çağrımızdır!..

Söz bitti. Bıçak kemiğe dayanmadı, geçti. Devletin tutumu açık bir ölüm kastına döndü. Bizler, bu ülkenin yazarları, şairleri, müzisyenleri, tiyatrocuları, bilim insanları; kısaca aydın ve sanatçıları, F tipi cezaevi projesinin, gerek geçiş aşamasında gerekse uygulanması halinde bir insan kıymına dönüşeceğini, aylardır devlete basına ve kamuoyuna duyurmaya çalışıyoruz. Gelinek nokta dehşet vericidir: İçerde sayıları her gün artan yüzün üzerinde tutuklu ve hükümlü ölümün kapısını aralamıştır. 800'ün üzerinde tutuklu ve hükümlü açlık grevindedir. Dışarda binlerce anne-baba ve mahkum yakını, aldıkları soluğu çocuklarının soluğuna bağlamış, onurla ve kaygıyla çırpınmaktadır. Toplumun tüm demokratik kesimleri ayakta.

Ve aylardır büyük bir aymazlıkla susan devlet nihayet konuştu: Ölüm oruçlarının ölüme evrildiği bu 44. günde, bütün itirazları bilmesine rağmen, kendi insanına karşı bu cezaevi modelini savunmaya devam etmekte; savunmaktan öte, katliamdan başka anları taşımayan müdahaleden söz edebilmektedir. Konunun, devlet yapısı içindeki sahibi Sayın Adalet Bakanı, çelişkiler içinde her gün kendisini yalanlamaktadır. Bir gün yapılacak yasal düzenlemelerden, bir gün mimari yapı değişikliklerinden söz ederken, ertesi gün basının temsilcilerinin bizzat önüne bu cezaevlerinin iyiliklerini anlatmaktadır.

Bizler, devletin bu sağrılığına ve kastına susarak ortak olmak istemiyoruz. Bizler insanın doğasına, temel haklarına, kişilik yapısına, duygu ve düşünce dünyasına ve sosyal bir varlık oluşuna aykırı cezaevi istemiyoruz. Devletin gerçek niyetinin, cezaevlerindeki muhaliflerin canı, bedenleri üzerinden dışardaki her türlü muhalefeti yok etmek olduğunu biliyoruz. Bu nedenle, ölüm haberleri gelmeden, siyasi iktidarı ve susan kamuoyunu son bir kez uyarmak amacıyla, yedi gün süreyle dönüşümlü açlık grevine başlıyoruz. Taleplerimizi, bütün sağrılığına rağmen devlete bir kez daha seslendirmeyi tarihi bir sorumluluk, bir onur ödevi sayıyoruz:

1-) Bakanlığın sözünü ettiği hiçbir yasal düzenleme (TMY'nın 16. maddesi, infaz yasası vb. değişiklikleri) F tipi cezaevlerinin tecrit hücre özelliğini ortadan kaldırmayacağından, devlet derhal bu cezaevlerinin yapısını durdurmalı, yapılmışları kapatmalıdır.

2-) Mevcut cezaevlerini de birer tecrit ve hücreye dönüştüren hükümler içeren "Üçlü protokolü" derhal yürürlükten kaldırılmalıdır.

3-) "Devlet pazarlık yapmaz" hamaseti bırakılarak, bir gün bile geçirilmeden konunun birinci derecede muhatabı tutuklu ve hükümlülerle görüşmelere başlanmalıdır.

F Tipi Cezaevlerine Karşı Ölüm Orucundaki Aydın ve Sanatçı Girişimi Temsilcileri, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ve Avukatları

Açlık grevinin Yapılacağı Mekan: SİP Genel Merkezi Salonu

Açlık Grevine Katılacak İsimler: Ahmet Telli, Şükrü Erbaş,

Fikret Başkaya, Mehmet Özer, Mahmut Temizyürek, Zerrin Taşpınar, Cezmi Ersöz, Salih Bolat, Yavuz Bingöl, Ekrem Ataer, Nurettin Rençber, Abdullah Aydın, Emin Karaca, Kuvvet Yurdakul, Oktay Etiman, Adnan Satıcı, Selma Ağabeyoğlu, Ali Balkız, Temel Demirer, Eren Aysan, İlhan Akalın, Erkan Yıldız, Fettah Köleli, Nebahat Altıok, Fadıl Öztürk, Nesimi Aday, Celal Çimen, Vecdi Erbay, Erol Anar, Mahzun Doğan, Emine Şahin, Hüseyin Şahin, Hasan Sertkaya, Torun Karakaya, Mazlum Şeker, Kazım Bayraktar, Selçuk Kozağaçlı, Ahmet Bozkurt Çağlar, Akın Ataç, Aytül Kaplan, Belgün Çulhaoğlu, Betül Vangölü, Cem Cihan, Cengiz Çekiç, Devrim Karakulan, Dilek Mıdık, Elif Uysal, Elvan Olkun, Esen Erol, Evren Paydak, Filiz Kalaycıoğlu, Gaye Dinçel, Hakan Yıldırım, Halil Özpolat, Haluk Uygun, Harun, Çekenci, Hüseyin Biçen, Kenan Aslan, Kenan Üzgen, Mehmet Selalenez, Metin Adnan, Metin Bayrak, Özgür Sarıyıldız, Rahşan Aytaç, Rıza Karaman, Sarper Gürcan, Satı Kıran, Sezgin Keskin, Vedat Aytaç, Zeki Rüzgar, İbrahim Çağlar, Zeynel Bektaş, Ali Rıza Karahan, Zeynel Kılıç, İbili Selçuk, Mustafa Şahinöz, Müzekir Sayman, Ali Bütüner, İsmail Göçmen, Abdullah Soner, Ahmet Uğraş, Recep Demircan, Savaş Çetin, Tayfun Özkan, Bilal Kayabay, Apaydın

Simsək

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçısı tutsaklar. 3 Aralık'tan itibaren F Tipine karşı Süresiz Açlık Grevi'nde...

Halklarımıza ve devrimci demokratik kamuoyuna!..

Devlet uzun zamandır hazırlıklarını yaptığı F tipi cezaevi politikasını, tutsakların, demokratik kamuoyunun tepki ve uyarılarına rağmen bir kez daha gündemleştirmiş durumda. Başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, devlet kurumları hücre uygulaması temelinde yeni bir cezaevi yapılmasına hız vermiş durumdadır. Bir yandan 16. maddeyi yeniden düzenleme tartışmaları ile konunun özünü dikkatlerden kaçırmayı amaçlarken, öte yandan hücreleri kamuoyuna "şirin" gösterme çabaları ile gelebilecek toplumsal tepkileri yumuşatmayı ve etkisizleştirmeyi hedefliyor. Yine bazı cezaevlerindeki çetelerin devlet güdümlü "isyanlarını" hücre uygulaması zorunluluğuna bir gerekçe olarak göstererek, basın-yayın aracılığıyla F tipi cezaevlerini meşrulaştırma çabasıdadır. Bütün bunlarla dünyada çoktan iflas etmiş ve tutsakların siyasal-toplumsal kimliğini yok etmeyi, ruhsal olarak tüketmeyi hedefleyen F tiplerini, çürümüş düzenlerini gizlemek için tüm topluma dönük bir tehdit olarak geliştirmek istiyorlar.

F tipi cezaevlerini reddettiğimizi, hücrelere girmeyeceğimizi, her türlü bedeli göze alarak direneceğimizi, siyasi ve insani kimliğimizi koruyacağımızı, daha önceden de defalarca açıkladık. Devleti uyardık. Ancak, tüm bunlara rağmen, devletin tavrında bir değişiklik olmadı.

Son olarak, önemli bir devrimci tutsak kitlesinin, "*Hücreler ölümdür ve hücrelere girmeyeceğiz. F tipi cezaevi politikasından tümüyle vazgeçmelidir. 3713 sayılı terörle mücadele yasası kaldırılmalıdır. DGM'ler kaldırılmalıdır. Diyarbakır, Ulucanlar, Buca ve Burdur cezaevlerinde katledilen devrimci tutsakların sorumluları yargılanmalıdır.*

Tutsaklara dönük bir saldırı aracı olarak geliştirilen Üçlü Protokol'e son verilmelidir" talepleriyle başlattığı Süresiz Açlık Grevi'ne, geline aşamada 100'ü aşkın devrimci tutsak tarafından Ölüm Orucu'na dönüştürülmesine ve eylem ölüm sınırına gelip dayanmasına rağmen devletin duyarsızlığı devam etmektedir. Tutsakların, tutsak ailelerinin, ilerici, demokratik kamuoyu ve örgütlerin tüm uyarı ve direnişlerine rağmen, devlet hücrelerde ısrarlı olduğunu belirtmektedir. Tüm bunlara sessiz kalmamız düşünülemez. Devlet 100'ü aşkın tutsağın girdiği Ölüm Orucu'na karşı sessiz kalmamalı ve talepleri kabul etmelidir.

Biz PKK-Devrimci Çizgi Savaşçısı tutsaklar olarak, hücre tipi cezaevleri politikasını protesto etmek, devletin F tiplerini meşrulaştırma çabalarına geçit vermemek, Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakların eylemini desteklemek ve demokratik kamuoyunu ortak direniş cephesini büyötmeye çağırmak amacıyla, **3 Aralık 2000'den itibaren Süresiz Açlık Grevi'ne başlıyoruz.** Bu konuda tüm kamuoyu, halklarımızı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Hücreler ölümdür, hücrelere girmeyeceğiz!

F tipi cezaevleriyle dayatılan siyasi ve insani kimliğimize dönük saldırılara karşı sonuna kadar direneceğiz!

Konuşan, hakkını arayan herkese dönük bir tehdit olan hücre politikasını içeride ve dışarıda birleşik, etkin ve örgütlü direnişlerle boşa çıkaracağız.

**Cezaevlerinde bulunan
PKK-Devrimci Çizgi Savaşçısı
Tutsakları**

PKK'li tutsaklar Ölüm Orucu direnişine destek amaçlı süresiz açlık grevinde!

Zindanlarda ölümüne süren büyük direniş destekler hızla büyüyor. Son olarak PKK'li tutsaklar çeşitli cezaevlerinde 10'ar 20'şer gruplar halinde 3 Aralık '00 tarihinde süresiz açlık grevine başladılar. PKK'li tutsaklar adına Sabri Ok tarafından yapılan açıklamaya göre, PKK'li tutsaklar yaptıkları eylemle ÖO Direnişi'ne destek amaçlı olarak bu eylemi başlattılar.

Yapılan açıklamada; "demokratik cumhuriyet" yolundaki tartışmaların belli bir seviyeye geldiği ve hızla bu yönde adımlar atıldığı bir dönemde, F tipi dayatmasının bu süreci zedelediği belirtildi. Açıklamada ayrıca şu görüşlere yer verildi: "*F tipi tartışmaları ne Türkiye'nin çıkarlarına hizmet eden, ne de söylendiği gibi, 'cezaevi sorunlarına çözüm' getirecek olan bir adımdır. Çözumsuzluğu daha da derinleştirmekten öte bir sonuca yol*

açmayacak olan F tipi cezaevlerinin ortaya çıkaracağı olumsuzluklara dikkat çekerek, dönüşümlü açlık grevleri ile bu konudaki tavrımızı geçmişte ortaya koymamıza rağmen, bu politikada halen ısrar edilmektedir. Gelişen olumlu süreci adeta boşa çıkartmayı amaçlayan bu politika, son dönemlerde gündemleştirilerek halklarımıza dayatılmaktadır."

PKK'li tutsakların başlattıkları eylem, kuşkusuz süren büyük zindan direnişini güçlendirici bir etkiye bulunacaktır. Tüm politik farklılıklara ve bu farklılığın beraberinde yaratacağı çeşitli sorunlara karşın, dışarıdaki PKK'li tutsakların yakınlarının sürece aktif bir tarzda katılmaları da direniş cephesinin güçlenmesi açısından oldukça önemlidir. Bu, Kürt emekçi kitleleri içinde devrimci bir atmosferin yeniden oluşmasına da katkıda bulunacaktır. <https://rantey.org>

İzmir İHD açıklaması:

Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz!

12 Nisan 1991 tarihli 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesi, "*Bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanların cezaları bir ve üç kişilik oda sistemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir ve bu hükümlülerin birbirleri ile irtibatına ve diğer hükümlülerle irtibatına engel olunur*", demektir. Görüldüğü gibi bu yasa ile getirilmek istenen yeni infaz sisteminin temel özelliği "tecrit-yalıtma"dır.

Aylardır kamuoyunda tartışılan ve demokratik kurumların-bilim çevrelerinin karşı çıktığı F tipi cezaevi projesinin yasal dayanağı Terörle Mücadele Yasası'nın bu maddesi olduğunu göre ve yasada tecriti öngördüğüne göre, ülke yöneticilerinin F tipi cezaevlerini "lüks otel odası" şeklinde tanıtmaları samimiyetten uzak bir yaklaşımdır.

F tipi cezaevleri projesinde kişinin sağlığının geliştirilmesi ilkesinin yok sayıldığı ve tam aksine kişinin yalnızlaştırılması, kimliksizleştirilmesi, bedeninin ve belleğin esir alınmasının hedeflendiği, Türk Tabipler Birliği raporlarında da tespit edilmiştir.

Son 5 yılda yaşanan saldırı ve şiddet nedeni ile 27 kişinin öldüğü, 265'inin yaralandığı, açlık grevi ve ölüm orucu sonucu 29 kişinin hayatını kaybettiği cezaevlerinde "devletin otoritesinin tesisi ve denetimi sağlamanın tek çözümü" olarak gösterilen F tipi cezaevi projesi infaz sistemi, insani ve sağlık yönleri sorunlu olan bir yapılanma içinde otoritenin yanlış kullanımının bir örneğidir. Türkiye'nin de altına imza koyduğu uluslararası sözleşmelerde, hükümlülerin sosyal yaşamları, havalandırma vb. gereksinimleri ayrıntılı olarak tanımlanmış ve bedensel cezalandırma, hücre cezası gibi insanlık dışı ve onur kırıcı cezalandırmalar yasaklanmıştır. Tutuklu-hükümlüyü tecriti ile hücre özelliğini taşıyan fiziksel, ruhsal sağlık açısından sakıncaları bariz olan ve tutuklu-hükümlülerin güvenliğini cezaevi görevlilerine bağımlı kılması nedeni ile ciddi tehlikeler içeren F tipi projesi, bu yönü ile uluslararası sözleşmelere aykırıdır. Çağdaş infaz rejimi suç ve suçlu tipine göre cezaevi modelini kabul edemez. Hele hele hükümlü ve tutuklunun cezaevinde tecritini kesinlikle yasaklar... F tipi cezaevi uygulamasına ilişkin soruları yanıtlamaktan kaçınan ve sadece devlet otoritesi tesisi telaşına düşen Adalet Bakanlığı tüm bu uygulamalar ile büyük bir yanlış içindedir.

Ancak yaşanan bu büyük yanlışlık ve hukuk dışılık çok daha can alıcı bir noktaya gelmiştir. Çünkü 18 cezaevinde 816 siyasi tutuklu-hükümlü F tipi projesine karşı protesto amacı ile 20 Ekim 2000 tarihinde süresiz açlık grevi başlatmış ve 138 kişi bu eylemi "ölüm orucuna" dönüştürmüştür. Bugün itibari ile 44. güne giren protesto eyleminde her an can kaybı olabilir. 40'lı günleri geride bırakan tutuklu ve hükümlülerin sağlık sisteminde geriye dönüşü olmayan sorunlar oluşacağı da bilinmektedir. Böylesi ciddi ve yakıcı bir sorun yaşanırken, temel görevi "yaşam hakkını korumak" olan devlet yetkililerinin F tipi yanlışını ve ölmekte olan bedenleri görmezden gelerek: "Kritik noktada müdahale ederiz" gibi bir anlayışla hareket etmesi bizleri daha çok kaygılandırmaktadır.

Çünkü: Daha dün Ulucanlar'da, Burdur'da, Bergama'da yaptıkları müdahaleler ortadadır. **On ölü, yüzlerce yaralı...**

Biz İHD İzmir Şubesi olarak ülke yöneticilerine sesleniyoruz:

- Yaşanan bu umarsızlığa bir an önce son verilsin.
- Tutuklu ve hükümlülerin ölümüne gerekçe olacak F tipi cezaevi projesi bir an önce durdurulsun.
- Cezaevlerinde insani ve özgürlükçü düzenlemelere gidilsin.

2 Aralık '00

İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu

Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi kuruldu:

Ölüm Orucu Direnişi'nin sesini duyurmaya devam edecek, eylemlerimizi sürdüreceğiz!

Zindanlarda devam eden tarihi ölüm orucu direnişine bir mevzi de Mamak'tan eklendi. Devletin devrimcileri gerek zindanda gerekse dışarıda teslim almaya yönelik çabalarını boşa çıkaracak bu zindan direnişinin etkisini yerelerde yaymak ve Mamak özelinde bir cephe oluşturmak amacıyla kurulan komite ev ev, sokak sokak direnişi örmeye çalışıyor.

Tutsakların bu kararlılığını kuşanan arkadaşlarımız yoğun bir çalışma içerisine girdi. İnsanları bu sürece katmak, bu tarihi direnişin halkası yapmak elbette kolay bir iş değil. Fakat direniş ruhu şıarıyla zafere ulaşılacağı bilinci birleşince, kısa sürede iyi bir ivme yakalanabiliyor..

Kafa karışıklığına ayrılacak ve beklentilerle harcanacak zaman kalmamıştır. Devrimci tutsakların bedenlerini ölüme yatırdığı bir süreçte etrafımızdaki duyarlılığı örgütlemek, bu direnişin neden başladığını anlatmak kendine insanım diyenlerin en büyük sorumluluğudur. Oturduğumuz semt ise, emekçi Mamak halkının onlarca devrimci yetiştirdiği, onlarcasını da şehit verdiği işçi, emekçi semtidir.

Biz ise bir grup Mamaklı, kendine insanım diyen herkesin kendini ifade edip çalışabileceği bir komite çalışması başlattık. Toplantılar yaparak nasıl bir çalışma yapacağımızı planladık. Komitemizin kuruluşunu ve amacını ilan eden 1500 adet bildiriye elden dağıtarak işe başladık. Tek tek kapıları çalıp emekçi Mamaklılarla konuşarak ve herkesi 5 Aralık'ta yapılacak Ulucanlar davasına çağırarak, bildirilerimizi dağıttık. Kapılarını çaldığımız insanların çoğundan aldığımız tepki olumluydu ve zindanlarda Ölüm Orucu Direnişi'nin başladığını, bunun nedenlerini ilk kez duyanlar çoğunlukta idi. Ne yapmamız gerekiyor, nasıl yardım edebiliriz şeklinde aldığımız olumlu cevaplar hepimiz için moral kaynağı oldu.

Bunun dışında bölgemizin ana caddelerine, otobüs duraklarına ve halkın yoğun kullandığı kesimlere 300 adet komite afişi yaptık. Ayrıca 3 Aralık'ta TİYAD'lı ailelerin Tuzluca'yı SİP'te başlattığı 3 günlük açlık grevini desteklemek için komite olarak ziyarete gittik. Yanlarında kaldık. Açlık grevinin 2. gününde Tuzluca'yı göbeğinde Tutsak Yakınları ve TİYAD'lı ailelerin ortak katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına katılım 100 kişiydi. Komitemiz ise ÖO taleplerini dile getiren dövizler taşıdı.

Ölüm Orucu'nu Mamak halkına anlatmak için yaygın bir duyuru faaliyeti örgütlemeye devam edeceğiz. Faaliyet ve eylemlerimiz de sürecektir.

Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi'nden
bir Kızıl Bayrak okuru

Esenyurt'ta Ölüm Orucu'na destek faaliyetleri sürüyor

Faşist rejimin hücre saldırısına karşı komünist ve devrimci tutsakların bedenlerini siper ederek başlatmış olduğu yeni bir büyük zindan direnişi olan Ölüm Orucu'nu selamlıyoruz.

Bu saldırıyı püskürtmenin yolu, ölümüne direniş ruhunu dışarıdaki işçi ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı mücadelesiyle bütünleştirebilmekten geçmektedir.

Bunun için bulunduğumuz bölgede uzun zamandan beri çeşitli materyal, etkinlik ve toplantılarla hücre karşıtı faaliyeti örgütlemeye çalışıyoruz.

Kızıl Bayrak'ın hücre tipini teşhir eden, işçi-emekçileri mücadeleye çağıran bildirilerini dağıttık ve "Süresiz Açlık Grevi'ndeki devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!" afişini bölgede merkezi yerlere yaygın bir şekilde kullandık. Bildirilerimizi Esenyurt'un hemen hemen her semtine ulaştırdık.

Ayrıca ÖO direnişçileriyle dayanışma komiteleri oluşturduk. Komite olarak özel sayı hazırladık. Daha sonra kahvelerde konuşma yaparak dağıtımını planladık. 20'ye yakın kahvede "hücre saldırısının neyi amaçladığı, sermayenin buna neden ihtiyaç duyduğu ve buna karşı tutsakların onurlu direnişlerini içeren kısa konuşmalar yaparak materyallerimizi dağıttık. Bazı kahvelerde insanlar alkışlarla desteklediler. Sadece bir yerde bildirimizi yırttılar ve gereken tepki gösterilince de özür dilemek zorunda kaldılar.

Faşist düzene diz çöktürmek ve bu süreci başarıya ulaştırmak ancak zindanlardaki devrimci direniş ruhunu alanlara taşımakla mümkündür.

Biz komünistler bu bilinçle hareket ederek bulunduğumuz her yerde direniş bayrağını dalgalandıracağız.

Esenyurt'tan komünistler

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi:

Zindanlardaki Ölüm Orucu Direnişine sahip çıkalım!

Onlar; açlığın, yoksulluğun, zulmün, olmadığı, bir avuç asalağın tüm zenginlikleri var edenleri sömürmediği bir dünya için mücadele edenler,

Onlar; egemenlere karşı ölüm pahasına başeğmeyenler,

Onlar; işkencelere, katliamlara, zindanlara rağmen dimdik ayakta olanlar,

Onlar, "Ölürüz, teslim olmayız!" diyenler,

Onlar; geleceğimizi, onurumuzu, sınıfsız, sömürsüz, kan ve gözyaşının olmadığı bir dünyanın savaşılarıdır.

Onlar, devrimci tutsaklar, şimdi bir kez daha "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" diyorlar. 20 Ekim'den itibaren F tipi hücrelerini yıkmak için ölümüne direniyorlar. 40'lı günlere varan Ölüm Orucu'yla "Öleceğiz, ama hücrelere girmeyeceğiz" diyorlar. Düzen onları teslim almaya çalışıyor. Çünkü onlar işçi sınıfının ve emekçilerin öncüleridir. Düzen de onları yok ederek "içeriyi" teslim almayı, böylece "dışarı"daki azgınca sömürsünü daha da hızlandırmayı planlıyor.

Egemenler dışarıda İMF paketlerini, sıfır zamları, özelleştirmeleri dayatarak yaşamımızı cehenneme çeviriyor. Daha çok, daha çok kâr diyor ve bizlerin üzerindeki baskıyı, sömürüyü

daha da katmerleştiriyor. En ufak bir hak talebimizi baskı ve zor ile boğmaya çalışıyorlar.

Devlet devrim ve sosyalizme olan inançlarını dört duvar arasında dahi yitirmeyen devrimci tutsakları işte bu yüzden yok etmek istiyor. Bunun için de devrimci tutsaklara 8 metrekairelik hücrelere koyarak teslim almak, teslim alamadıklarını ise kolayca yok etmek istiyor.

Yaşama tutkunca bağlı bu yiğit insanlar işte tüm bu nedenlerle şimdi Ölüm Orucu Direnişi'ndeler.

Artık gün Diyarbakır'da, Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da ölümüne direnenlerle omuz omuza mücadele etme günüdür. Onurlu, insanca bir yaşamın yolu devrimci tutsaklara sahip çıkmaktan geçiyor. Şunu kendimize sormalıyız ki; eğer bizler onlara sahip çıkmaz, hücre hücre ölmelerine seyirci kalırsak kendimize gerçekten "insan" diyebilecek miyiz!?

Gelin sermayenin hücre duvarlarını ve kölelik zincirlerini birlikte parçalayalım!
Onurumuza ve geleceğimize sahip çıkalım!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi

“Pendik Ölüm Orucu Dayanışma Komitesi”nin faaliyetleri sürüyor

Bölgemizde yürüttüğümüz bildiri çalışmamızdan sonra, önümüze hedefler koyarak hayata geçirmeye başladık. Bu hedeflerden ilki, dışarda başlatılan SAG ve Ölüm Orucu'ndaki insanları ziyaret etmektir. Toplam 40 kişiyle ziyaret yerine doğru yola koyulduk. İlk durağımız Kadıköy'de süresiz açlık grevinin 14. gününde olan analar ve genç arkadaşlar (6 kişi) oldu. Kaldıkları evin küçük olması nedeniyle sadece aileleri gönderebildik. 10 kişilik aile ve gençlikten bir grup temsilci arkadaşları göndererek ziyaretimizi gerçekleştirdik.

Ziyaret sonrasında aileler yapılan sohbetleri aktarıken, özellikle bir noktaya vurgu yapıldı. Demokratik kitle örgütleri kapılarını açmadığı için SAG direnişçilerinin böyle dar bir evde eylemlerini sürdürmek zorunda kalmaları, İçerenköy'deki Pir Sultan Abdal Derneği'nin önce tamam deyip, daha sonra Genel Merkez'in buna izin vermediğini söylemesi, aileleri bayağı etkilemişti. Aileler PSA Derneği'ne uğrayarak hesap sormamız gerektiğini vurguladılar. Aramızda Pendik'ten PSA Derneği üyeleri olduğu için bu talepte ısrar ettiler. Biz de bunun anlamlı olacağını, fakat bu işin Pendik Şubesi üzerinden yapılması gerektiğini vurguladık.

İkinci ziyaret yerimiz, tutsak yakını ailelerin kaldığı Taksim'di. Buraya vardığımızda analar evde yoktu. Bir süre sonra geldiler. Bizce 20 gündür ölüm orucunda olduklarını, bu eylemle neyi amaçladıklarını anlattılar ve çalışmalarımız hakkında bilgi istediler. Biz de önümüzdeki eylemlilikleri ve hedeflerimizi ifade

ettik. Tam kalkmak üzereyken bir telefon geldi. Aynı akşam Haydarpaşa Ceza'ndan Ankara'ya, sanatçıların Adalet Bakanı'yla cezaevleri sorununu görüşmeye gidecekleri bildirildi.

Bölgemize dönerek bunun çalışmasını yapmak üzere işe koyulduk. Organize libir şekilde dağılarak bunun çalışmasını yapmaya başladık. Akşam 40 kadar arkadaşla arabalara yöneldik. Elimizde 2 araba olduğu için ancak 34 arkadaşımızı alabildik. Gara girdiğimizde, Suavi'nin etrafında gazeteciler ve sivil polisler vardı. Bizim gara girmemizle beraber TAYAD'lı aileler de geldiler ve Suavi'nin etrafında toplandık. Bunun üzerine sivil polisler çevik kuvveti yığdılar. Suavi'yle polis şefi arasında süren gergin tartışmalardan sonra, Suavi ve sanatçı arkadaşları bekleme salonuna alındı. Böylece dışardaki kitleye saldırma zemini hazırlandı. Fakat gene de orada saldırmak işlerine gelmiyordu, garın dışında saldırmak daha uygundu onlar için. Ve tam da istedikleri gibi planlayarak garın dışında saldırdılar. TAYAD'lı ailelerin hepsi kaba kuvvet kullanılarak gözaltına aldı. Bizden de 3 arkadaşı aldılar.

Pendikli emekçiler olarak, bu tür saldırıların ve baskıların bizi yıldırmadığını, aksine kinimize kin kattığını ve kararlılığımızın bir kat daha arttığını vurguluyoruz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Katil devlet hesap verecek!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Bir komite çalışmanı

Ölüm Orucu Direnişi devrimci öğrenci hareketini toparlayıp saflaştırıyor

Öğrenci gençliğin gündemi 6 Kasım'ın ardından Ölüm Orucu Direnişi'ne kilitlendi. Başta F tipi cezaevlerini kapattırmak olmak üzere bir dizi talep uğruna Ölüm Orucu'nda olan devrimci tutsaklar ölüm sınırına geldiler.

Uzun zamandır süren, özellikle bu yılın ortalarından itibaren yükselen hücre karşıtı muhalefet, 20 Ekim'de başlayan Süresiz Açlık Grevi ve 30. gününden itibaren başlayan Ölüm Orucu Direnişi ile birlikte büyük bir sıçrama yaşamıştır. Duyarlı ve demokrat kamuoyu açısından hücrelere karşı "bir an önce" tepki koymak zorunlu hale gelmiştir.

Tepkiler giderek yayılıyor, sağlıkçısından hukukçusuna,

sanatçısından öğrencisine herkes bir şekilde "ölümlere izin vermemek" için devrimci tutsakların taleplerine sahip çıkıyor. Basın açıklamaları, yürüyüşler, faks çekmeler, destek açlık grevleri vs.'nin ardı arkası kesilmiyor. Her gün bir ya da birkaç eylem yapılıyor. Bu tepkilerin önemli bir ayağını da elbette öğrenci gençlik oluşturuyor.

Öğrenci gençliğin çeşitli yerelliklerde ve farklı farklı yaşanan süreçlerde ördüğü hücre karşıtı mücadelesi, geline yerde giderek kitleselleşmiş ve militanlaşmıştır. Devrimci güçlerin nispeten zayıf ve dağınık olduğu kimi yerelliklerde de, geline yerde Ölüm Orucu Direnişi üzerinden bir toparlanma

sağlanmış, eylemli karşı duruşlar gündeme gelmiştir. Yerelliklerin özgünlüklerinden kaynaklı olarak mücadele eşitsiz süreçler içinde gelişmiştir. Şu anda da kurulmuş olan onlarca hücre karşıtı birlikteliğin birbiriyle bir koordinasyonu bulunmamaktadır.

Bunun ötesinde Ölüm Orucu Direnişi karşısında da anlayışlar farklı farklı eğilimlere girebilmektedir. Ölüm Orucu'nda bulunan üç devrimci yapının dışındakilerde genel olarak Ölüm Oruçları'na gereken önemi vermeme eğilimi gözlenmektedir. Ancak, bu siyasetlerin bazıları ölüm sınırına yaklaşılmasıyla beraber direnişin yakıcılığını daha iyi kavrar hale gelmiştir. Kaldı ki bazı istisnalar dışında hücre karşıtı mücadele bugün neredeyse tamamen Ölüm Orucu Direnişi üzerinden sürmektedir. Bunu görmemek hücre karşıtı mücadelenin dışına düşmekle eş anlamlıdır.

Bu eğilimleri şöyle bir açıklarsak, birincisi, Ölüm Orucu 40'lı günlere gelinceye değin -hatta hala!-, bazı siyasetler ortalığı çok daha farklı konularda afişlerle donatarak, yüzlerce devrimci tutsağın katliamcı devlete karşı bu ölümüne direnişini görmezden geldiler, ya da göremeyecek kadar körleştirdiler. Bu konudaki örnekleri herkes yeterince biliyor.

Kimileri ise çok daha kirli hesaplar

peşinde koştular. Cezaevlerindeki tutsaklarının bu direnişinin dışında kalmasının altında ezilenler ve bundan zararlı çıkacaklarını hesaplayanlar, Ölüm Orucu Direnişi ne kadar az gündeme gelirse, duyulursa o kadar kârda olacağını sanıp düşünecek kadar gericileşenler, Ölüm Orucu Direnişi'ni gündemden düşürmek için ellerinden geleni yapmaya koyuldular. Ama elbette yine sürecin altında ezilmemek için hücre karşıtı mücadeleyi de sürdürmeleri gerekiyordu. Bunun sonucu ise içinde Ölüm Orucu geçmeyen ya da kıyısından köşesinden değinen bir "hücre karşıtı mücadele"yi yürütmek oldu. Bu, bazan oluşan hücre karşıtı birlikteliklerden Ölüm Orucu Direnişi'ni gücü yetebildiği yerde dışlamak oldu.

Faşist diktatörlükle girilen ölümüne bir hesaplaşmada bu türden küçük hesaplarla uğraşacak vaktimiz, onlara verilecek tavizlerimiz olamaz, olmayacaktır.

Ancak geline noktada Ölüm Orucu Direnişi, hem onu görmezden gelenleri/göremeyenleri, hem de yok sayanları çeşitli nedenlerle kendi safına çekiyor ve gençlik cephesinden giderek daha birleşik bir tepki örgütlenmeye başlıyor. Ancak bu birleşme henüz tamamlanmamıştır. Tamamlandığında ise bunun dışında kalanların devrimci mücadele adına söyleyebilecekleri sözleri de kalmamış olacaktır.

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi'ne İTÜ'den bin selam!

Devrimci tutsakların hücreleri parçalamak için sürdürdükleri şanlı Ölüm Orucu Direnişi 50'li günlere yaklaşırken İTÜ'lü öğrenciler olarak biraraya geldik. Aslında çok geç kalmıştık. Bu, İTÜ'deki ortamın fazlasıyla dağınık olmasından kaynaklanıyordu. Ama ölüm sınırına yaklaşıldığı şu günlerde devrimci tutsakların, yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın direnişine bir ses de buradan vermek, kapitalist barbarlık düzenini bir de İTÜ'den sarsmak üzere İTÜ'deki bütün siyasetler olarak biraraya geldik.

Hücre karşıtı ama örgütsüz öğrencilerin de kendilerini ifade edebilecekleri bu oluşuma, İTÜ'lü Hücre Karşıtı Öğrenciler adını verdik. Temel olarak

Ölüm Orucu Direnişi'nin yakıcılığı üzerinden hücre karşıtı bir faaliyet çizgisi belirledik.

İlk olarak direnişin 48. gününde afişleme çalışması yaptık. Ertesi gün, yani 7 Aralık Perşembe günü de alkışlar ve "Hücrelere değil eğitime bütçe" ile "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi" sloganları eşliğinde yemekhaneyi dolaşarak, çıkarttığımız bildiri dağıttık. Yemekhanenin iki ayrı noktasında ve yemekhane binasının girişindeki kantinde konuşma yaptık. Ertesi günkü çalışmada buluşmak üzere dağıldık.

Eylemlerimiz zafer kazanılıncaya kadar sürecektir. Biz kazanacağız!

İTÜ Ekim Gençliği

YTÜ'de faşizme geçit yok!

Cezaevlerinde süren Ölüm Orucu Direnişi'nin üniversitelere de yayılması, sermayenin itleri faşistlerin tekrar ortada salınmasını beraberinde getirdi. Öğrenci gençliğin sesini boğamayan çete devleti yine eski ve kirli bir yöntemine başvurarak faşist çetelerini devrimci ve demokrat öğrencilerin üzerine salarak sindirmeye, mücadelelerini baltalamaya çalışıyor. Bu hafta İÜ'de yaşanan faşist saldırının ardından YTÜ'de de faşistlerin tasması gevşetilmiş durumda.

7 Aralık Perşembe sabahı 8:00 sıralarında afiş asmak için okula gelen Partizan Gençlik ve İYÖ-DER'li öğrenciler, Makina Fakültesi'nin alt katlarında karşılaştıkları provokatif amaçlı ve "Ülkücü gençlik" imzalı afişleri doğal olarak indirdiler. 6 tane faşist köpeğin sopalı saldırısını arkadaşlar yumruklarıyla

püskürttüler. Faşistler yine kuyruklarını kıstırıp kaçmak zorunda kaldılar.

8:30'da yaşanan bu saldırının haberi hızla devrimci, demokrat tüm öğrencilere ulaştırıldı. Taşlarımız ve sopalarımızla toplanarak, yaşanabilecek herhangi bir saldırıya karşı önlemlerimizi aldık. Bu sırada bundan iki yıl önce yaşanan ve 4 kişinin bıçaklandığı faşist saldırıları ve oradan çıkarttığımız dersleri yeniden hatırladık. Bu doğrultuda rektörlükle diyaloga girdik, olayı anlattık ve olacak olanlardan bizim sorumlu olmayacağımızı belirttik. Bunun ardından okuldan toplu halde çıktık.

Faşistlerin ipleri sermayenin elinde!

Sermayenin itleri yıldırılmaz bizleri!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizi!

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi: <https://rantey.org>

YTÜ Ekim Gençliği

DTCF'den Ölüm Orucu'na destek etkinlikleri

Faşist sermaye devleti devrimci tutsaklar şahsında işçi emekçileri teslim alma amaçlı hücre saldırısına karşı devrimci tutsaklardan tok bir yanıt aldı. Bu doğrultuda 3 devrimci parti SAG ve ÖO Direnişi'ni başlattı.

Biz de DTCF'den bu görkemli direnişe destek verdik. Bir süredir işlevsizleşen hücre karşıtı platformumuz ÖO süreciyle yeniden hayat buldu.

Önce tutsak ailelerinin hergün düzenlediği 12:30'da Sakarya Caddesi'ndeki eyleme katılım sağlamak amacıyla çağrı yaptık. Bu amaçla hazırlanan afişleri okul duvarlarına astık. 30 Kasım Perşembe günü 12:30 eylemine kitlesel destek vermek amacıyla hazırlıklarımızı yaptık. Ayrıca maddi destek sağlayabilmek için okulumuzda para topladık. Perşembe günü aileler gelmeden yerimizi aldık. Ailelerin görünmesiyle birlikte pankartımızı açıp sloganlarımızı haykırmaya başladık. Açtığımız pankartta "F tipi ölümdür, izin verme!" yazılıydı. Basın açıklamasından sonra ailelerle birlikte yürüyüşe geçtik. Eylemin bitmesinin ardından açlık grevindeki ailelerin yanına giderek, mücadelemizin ortak olduğu ve zafere dek yanlarında olacağımızı belirttik. Daha sonra da topluca okulumuza döndük.

Biz DTCF Ekim Gençliği olarak, ÖO sürecinde üzerimize düşen sorumluluğun bilinciyle hareket edip, bu direnişten zaferle çıkmak için kendi cephemizden en geniş muhalefeti örnek amacıyla elimizden gelen herşeyi yapacağız.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimizi!

Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!

Ekim Gençliği/DTCF

Ölüm Orucu Direnişi İsviçre kamuoyuna maledildi...

Cenevre'deki açlık grevi eylemi düzenlenen bir mitingle sona erdirildi

Öncelikle açlık grevi eyleminin önemli ölçüde amacına ulaştığını belirtmek istiyoruz. İsviçre kamuoyunun, partilerin, sendikaların, parlamenterlerin, basın, ilerici kurumların, insan hakları kuruluşlarının dikkatini Türkiye cezaevlerine ve ÖO Direnişine çekmeyi başardık. Açlık grevi eylemi somut bir destek ve karşılık buldu.

20 Kasım tarihinde başlatılan açlık grevi ve ilk haftaya sığdırılan çalışmalar, 25 Kasım tarihli *Kızıl Bayrak* sayfalarına yansdı. Eylemin sonraki sürecini ve yapılanları genel olarak özetlemek istiyoruz.

Açlık grevi eylemi ikinci haftasında da ilgi konusu olmaya ve destek görmeye devam etti. Yerli ve yabancılar grevi ziyaret etmeyi sürdürdüler. Kurumlara, kuruluşlara, basına ve kamuoyuna yönelik çalışmalar devam etti. Açlık grevcileri önlükleriyle birlikte şehrin kalabalık merkezlerinde ve pazar yerlerinde bildiriler dağıttı. Dayanışma hareketi yöneticisi ve basın temsilcisi eylemi ziyaret etti ve komite tarafından bilgilendirildi. İsviçre-Küba Derneği temsilcisi grevi ziyaret ederek başarı ve destek mesajını ilettiler. "Tunus İnsan Hakları ve Özgürlüklere Saygı Komitesi", Tunus cezaevlerinde açlık grevinde bulunan tutsaklarla dayanışmak amacıyla bir miting düzenledi. Açlık grevcileri ve ziyaretçilerle birlikte topluca eyleme destek sunuldu ve bildiriler dağıtıldı. "Ebu Jamal'e özgürlük!" komitesi tarafından bir gün sonra yapılan mitinge de yaklaşık 100 kişilik bir katılımla destek sunuldu. Eylemde pankart açıldı, bildiriler dağıtıldı, ÖO Direnişi, talepleri ve süreçle ilgili bir konuşma yapıldı.

Cenevre Parlamentosu'nda 26 parlamenterin katıldığı bir toplantıya, açlık grevi komitesi adına iki temsilci katıldı. Hazırlanan dosyalar parlamenterlere verildi. SAG ve ÖO Direnişi'yle ilgili kısa bir konuşma yapıldı. Parlamenterler konuyu 1 Aralık '00 tarihli oturumda gündemlerine alacaklarını belirttiler.

Birleşmiş Milletler Yüksek İnsan Hakları Komitesi'yle de açlık grevi komitesi adına bir heyet görüşme yaptı. Cezaevleri süreci ve ÖO Direnişi anlatıldı, dosya verildi ve talepler dile getirildi. Gerekli ilgiyi göstereceklerini, sorunla yakından ilgileneceklerini, zaten Ulucanlar katliamıyla ilgili Türk devletini suçlu bulduklarını ve savunma isteyeceklerini belirttiler. Görüşülen milletvekilleri, Adalet, İçişleri ve Başbakanlığa gönderdikleri protesto mektuplarının örneklerini açlık grevi komitesine ilettiler. Tutsakların taleplerini de içeren açıklamaları, hazırlanan bir mektup ve protesto

kartlarından oluşan ve istemlerimizi dile getiren ince bir dosya 300 milletvekiline postalandı.

Cenevre'nin kurtuluşu kutlamalarında "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" pankartı açıldı ve bildiriler dağıtıldı. Açlık grevinin yapıldığı Cenevre Halkevi'nde ziyaretçi ve destekçilerden oluşan kalabalık bir kitleye hitaben sürece ilişkin bir konuşma yapıldı. Açlık grevi süresince yapılanlar açıklandı ve önümüzdeki eylemliliklere daha etkin katılımı bulunmaları çağrısı yapıldı.

2 Aralık günü Birleşmiş Milletler önünde 400'ü aşkın bir kitleyle miting

yaşandı. Mitingde, parlamentoda grubu bulanayan Dayanışma hareketinden bir yetkili, anlamlı bir konuşma yaptı. Eylemimizle dayanışma içinde olduklarını ve ÖO direnişçilerini selamladıklarını dile getirdi. 1 Aralık '00 tarihli oturumda cezaevleri sorununu gündemlerine aldıklarını, Türkiye'nin uyarılması ve gerekli tutumun alınması için Federal Hükümet düzeyinde girişimlerde bulunmasının kabul edildiğini, somut kararlar aldıklarını açıkladı.

Miting'te *Kızıl Bayrak*, *Devrimci Demokrasi* ve *Kurtuluş* adına ortak bir konuşma yapıldı. Ceyhan Cezaevi'ndeki **TKİP, DHKP-C ve TKP(ML)** dava tutsaklarının mesajı ve "*Hosçakalın!*" başlıklı mektupları okundu. Ayrıca Çankırı Cezaevi'ndeki Ölüm Orucu direnişçisi **TKİP** tutsaklarının ve Gebze Cezaevi'ndeki **TKİP** ÖO direnişçilerinin, ayrıca **TKİP** Yurtdışı Örgütü'nün mesajları okundu. **TKP(ML)** MK, Dersim Bölge Komitesi ve **DHKP-C** mesajları da okunanlar arasındaydı. Özgür Gelecek mitinge destek sundu. **ATİK** mesajı okundu. Atılım çevresi de sembolik düzeyde mitinge katılım sağladı ve mesajı okundu.

Direnin sesini Avrupa Parlamentosu'na da taşıdık

Yurt dışında yaklaşık bir yıldır bazen yoğunlaşan, bazen zayıflayan bir çalışmayla hücre saldırısına karşı teşhir kampanyası yürütüldü. Zaman zaman yürüyüş ve mitinglerle birleştirilerek sürdürülen bu kampanya, 20 Ekim tarihinden itibaren bizim açımızdan tümüyle farklı bir eksene oturdu.

20 Ekim'de yoldaşlarımız ve siper yoldaşları süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişini başlattılar. Artık söz sırasını eyleme, direnişe bırakmıştı. Direnişin sesini, Avrupa'nın her yerine yaymalı, destek amaçlı eylemli tepkiler örgütleyerek direnişin gücüne güç katmalıydık. Her sözümüz, her çağrımız ve çabamız direnişe, direnişin zaferine hizmet etmeliydi.

Onları, altında direnişin sahibi üç partinin imzalarının yazıldığı pankartlar ve kortejleri izliyordu. Katılımın azlığına rağmen, yürüyüşe militan ve coşkulu bir ruh hakimdi. Başta "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" şiarları olmak üzere hep bir ağızdan sloganlarımızı attık. Deyim uygunsa Avrupa Parlamentosu'nun duvarları yürüyüş ve mitingin bitimine kadar bu öfke dolu sloganlarımızla cınladı.

Yürüyüş güzergahından gelip geçenlerin katılımımızla değil ama, yabancı olmamız ve öfke patlaması şeklinde haykırdığımız sloganlarımızla dikkatlerini çektiğimizi söyleyebiliriz. Bu ilgiyi yol boyunca, dağıttığımız bildirilerle değerlendirmeyi aynı anlama gelmek üzere niçin Brüksel'de olduğumuzu, niçin yürüdüğümüzü bizi izleyenlere anlatmayı ihmal etmedik.

Kısa mesafeli güzergahtan geçerek, toplanma alanına geldik. Burada Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi'nin Türkçe, İngilizce ve Fransızca olmak üzere üç dilden hazırlanan konuşma metni okundu. Avrupa Parlamentosu'ndan Hollandalı sosyalist bir parlamenter de bir konuşma yaptı. Direnişimizin haklı ve meşru bir direniş olduğunu belirtti, desteklediğini ve destek örgütlemek için çalışacağını açıkladı.

Brüksel'e gitmekteki asıl amacımız, Avrupa Parlamentosu'na TC'nin kinci, kalles, korkak ve katliamcı kimliğinin somut bir belgesi niteliğindeki "suç dosyalarını" ulaştırmaktı. Bunu da başardık. Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi adına, AP Komisyon Başkanı Prodi'nin kabinesinden bir yetkili ile görüşme yapıldı. Bu görüşmede Ölüm Orucu Direnişi'nin seyri üzerine kısaca bilgiler verildi. Komitenin hazırladığı "suç dosyası" sunuldu. Görüşmeye giden temsilciler özel olarak faşist Türk devletinin ölüm sınırına gelen devrimci tutsaklara müdahale etme kararı aldığı, bunun ise, kitlesel bir katliam anlamına geldiği, bu nedenle de, acil müdahaleyi zorunlu kıldığı vurgulanarak derhal harekete geçilmesi istendi.

Avrupa Parlamentosu nezdinde, ikinci bir görüşme daha yapılmak istenmiş, ancak Komisyon Başkanı o sırada parlamentoda olmadığı için, görüşülemedi. Ancak sekreterliğe verilmek üzere suç dosyaları bırakıldı. Herşeye rağmen Brüksel yürüyüşümüz amaçladıklarımızı gerçekleştirdiğimiz bir yürüyüş oldu.

Hızla böyle bir çabanın içine girdik.

Bu çerçevede diğer etkinliklerin yanısıra Avrupa'nın birçok yerinde yürüyüş ve mitingler yapılacaktır. Amacımız bir yandan direnişin sesini, haklılığını ve meşruiyetini bulduğumuz ülkelerdeki işçi ve emekçilere iletmek, diğer yandan ise, örgütleyeceğimiz eylemli tepkileri de arkamıza alarak uluslararası tüm kurum ve kuruluşları harekete geçirmekti. Bu perspektiften hareket ederek, yürüyüş ve mitinglerin merkezini, Berlin'de Alman Parlamentosu, Cenevre'de Birleşmiş Milletler merkezi, Londra'da Uluslararası Af Örgütü ve Brüksel'de Avrupa Parlamentosu'nun önü olarak belirlemiştik.

Bir yandan destek açlık grevimizi sürdürürken, öte yandan yürüyüş için hazırlıklar yaptık. Nihayet 1 Aralık'ta ortaklaşa kiraladığımız otobüslerle Brüksel'e gittik. Hafta içi olmasına rağmen 500 kişilik bir kitle toplayabildik. Yürüyüşümüzün en önünde Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi imzalı pankart taşındı. Destek açlık grevinde olanlar, üzerindeki grev önlükleriyle pankartın arkasında dizilmişlerdi.

TKİP taraftarları/Belçika

Ölüm Orucu direnişini destek açlık grevimiz sürüyor **Zaferi bir kez daha** **biz kazanacağız!**

Ölüm Orucu'nu desteklemek amacıyla başlattığımız destek açlık grevimiz devam ediyor. Süresiz olarak açlık grevi yapanlarımız bugün itibarıyla 32. günü doldurdular.

Açlık grevi yaptığımız çadırın önüne kurduğumuz bilgilendirme standı, beklediğimizden de fazla bir ilgi görüyor. Ve bu ilgi her geçen gün artıyor. O kadar ki, imza vermek isteyenlere imza metni, bilgilenecek isteyenlere materyal yetiştiremiyoruz. Dil konusunda sıkıntımız oluyor ama, yine de sermaye devletinin vahşetini belgeleyen panolarımız üzerinden de, sürekli etkili bir bilgilendirme ve teşhir faaliyeti yürütüyoruz. Ki en fazla amaca hizmet eden faaliyette bu oluyor.

Son bir haftadır çadırın dışına yoğunlaşan çabanın içindeyiz. Hazırladığımız suç dosyaları ve diğer materyallerle pek çok kurum ve kuruluşa uğradık. Direniş, direnişin nedenleri, haklılığı ve meşruiyeti konusunda bilgiler verdik, destek için harekete geçmelerini talep ettik. İlk günlerdeki suskunluğu bu çabalarımızla aştık. Denilebilir ki ısrarlı çabalarımızın ürünlerini -belli imkanları da değerlendirerek- şimdi toplamaya başladık. Bizim çabalarımızın, ama asıl olarak da Ölüm Orucu direnişinin etkisi ile çadırımız uğrak yeri olmaya başladı.

Polisin ve Köln'ün faşist CDU'ya mensup belediye temsilcilerinin çadırımıza dönük saldırıları tümüyle boşa çıktı. Bunda PDS'li belediye meclis üyesi Şengül Şenol'un büyük katkısı oldu. Şengül Şenol bizleri de davet ettiği meclis toplantısına sunduğu önerge ve belediye başkanına yönelttiği sorularla, hayli yararlı işler gördü.

Belediye meclisi toplantısı çadır alanını kalıcı hale getirdiği gibi, ayrıca bize toplantıya katılan farklı parti temsilcilerine materyallerimizi ve suç dosyalarımızı dağıtma fırsatı yarattı.

Şengül Şenol üzerinden değerlendirdiğimiz bir başka imkan da, üyesi olduğu PDS Köln bölge toplantısı oldu. Açlık grevcileri olarak bu toplantıya katıldık ve yaklaşık 20 dakikalık bir süre direniş ve seyri hakkında bilgiler verdik. Sorunu yerel ve federal parlamentoda gündeme getirmelerini ve etkin destek sunmalarını istedik. Yanımızda götürdüğümüz bildiri-açıklama ve suç dosyalarını aldılar, ciddi biçimde ilgileneceklerini söylediler.

Bir TV (WDR) açlık grevi yaptığımız çadıra geldi, röportajlar yaptı. Alman radyoları son günlerde Türkiye cezaevlerindeki süresiz açlık grevi ve ölüm orucundan sık söz etmeye başladılar.

Çadırımıza dayanışma ve destek amacıyla gelen bir başka kurum da Heyva Sor (Kürt Kızılhaç'ı) oldu. Heyva Sor temsilcileri özetle, direnişimizin haklı ve desteğe değer bir direniş olduğunu, direnişçilere içten bir saygı duyduklarını belirttiler, artan bir destek sunacaklarını dile getirdiler. Grupla birlikte gelen Doktor Radi bize Kürtçe ve Türkçe şiirler okudu. Heyva Sor temsilcilerine, yaşadıkları süreci şimdilik tartışmak istemediğimizi, dayanışmalarını anlamlı bulduğumuzu belirttik. Ayrıca, direnişimizin taleplerini toplumun ezilen-sömürülen, baskı ve zulme maruz kalan tüm kesimlerinin, bu arada Kürt halkının sahipleneceği/sahip çıkacağı talepler olduğunu, dolayısıyla destelemelerinin doğal olduğunu, tersinin düşünülmemeyeceğini belirttik. Kürt halkının örgütlü ve kurumlaşmış bir toplum olduğunu, destek konusunda samimi bir tutum alınarak bu kurumların ve güçlerini direnişimize daha somut destekler için harekete geçirmelerini talep ettik.

Son olarak Medya TV de çadırımıza gelip açlık grevcileri ile röportaj ve çekimler yaptı.

Süreç kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Direnişimiz, ölüm orucu direnişi zaferine doğru ilerliyor. Sermayenin faşist diktatörlüğünün ve onun her boydan temsilcileri, kuru sıkı tehdit ve şantajları bu inancımızı değiştiremez. Sermaye devleti bir kez daha yenilgiye uğrayacaktır. Bizler soluğumuzu tutmuş olarak zafer müjdesini bekliyoruz.

Köln'den TKİP taraftarları

TC'nin Essen Konsoloslugu önünde protesto eylemi

Katil devlet hesap verecek!

4 Aralık'ta, Ölüm Orucu İle Dayanışma Komitesi'nin aldığı bir kararla TC'nin Essen Konsoloslugu önünde bir protesto gösterisi gerçekleştirdik.

Sabahın erken saatlerinde destek açlık grevi yaptığımız çadırın önünde biraraya gelerek trenle konsolosluğun önüne gittik. Herhangi bir izin başvurusu yapılmamıştı, bu nedenle de hem polis ve hem de konsolosluk görevlileri hazırlıksızdı. Onların şaşkın bakışları arasında konsolosluğun önünde biriktik. Pencerelerden bizi gören ve sürekli gözetleyen konsolosluk görevlileri tedirgindi.

Polis anında harekete geçti, gösteri yapmamızı engellemeye çalıştı. Özellikle çok yakın mesafede durmamıza ve binanın ön kapısına protesto çelengimizi koymamıza izin vermeyeceğini belirtti. Üzerimizde Almanca açlık grevinde olduğumuzu belirten önlüklerimiz vardı ve çok öfkeliydik. Polisi dinlemeyip binanın on metre yanındaki alanda toplanarak, "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Katil devlet hesap

verecek!", "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!" vb. sloganlarımızı gür bir biçimde haykırdık. Özellikle bir öfke patlaması halinde haykırdığımız "Katil devlet hesap verecek!" şiarı, kısa sürede binanın ve çevresinin resmi-sivil polis kordonu altına alınmasına yetti. Zırlı araçlar dahi getirilmişti. Bu kuşatmaya aldırmaksızın gösterimizi sürdürdük.

100'ün üzerinde bir katılımı ile gerçekleştirdiğimiz konsolosluğa protesto gösterimizde, ayrıca Ölüm Orucu İle Dayanışma Komitesi'nin hazırladığı Almanca-Türkçe açıklama okundu. Bulunduğumuz güzergahta gelip geçenlere bildiri dağıtıldı.

Basından sadece *Özgür Politika* gösterimize ilgi gösterdi, resim çekti, röportajlar yaptı.

Sloganlar eşliğinde aralıksız sürdürdüğümüz protesto eylemimizi devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenler için saygı duruşu ile sonuçlandırdık. Birlikte götürdüğümüz protesto çelengi ve hücre maketini konsolosluğun önüne bırakarak, yeniden açlık grevi çadırına döndük.

Köln'den TKİP taraftarları

Eylemin dışında kalanlar sürecin dışına düşüyorlar

Protesto gösterimizde akılda kalan ve bundan böyle çokça tartışmaların konusu olacak bir durum da vardı. Protesto eylemine *Alinteri*, *Özgür Gelecek* ve *Barikat* taraftarları da katılıp destek sundular. Bizimle birlikte "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganını attılar. Sıkıntılıydılar, ezikteler. Bunun şaşılacak hiçbir yönü de yoktur. Bir kere eylemin sahibi değildiler. Aradan 46 gün geçmişti onlar hale bekliyorlardı! Türkiye'de ve uluslararası planda hemen her kesim Ölüm Orucu'na desteklerini dile getiriyorlardı. Destek eylemler örgütüyorlardı, oysa devrimci hareket 5 günlük açlık greviden başka somut ve güncel kayda değer çabanın içinde olmamıştı. Hala F tipi hücre cezaevlerini teşhir etmekle vakit geçiriyordu. En kısa anlatımla, devrimci hareketin bu durumu içler açısıydı. Bu saatten sonra izahı da yapılamazdı, yapılmaz da.

Dönem olağan bir dönem değil. Dönem "F tipi cezaevleri nedir, ne değildir" ekseninin de teşhir faaliyeti yürütmeye dönemi değil. Bu eksen üzerinde dolanıp durmak, bu çerçevede faaliyetlerle oyalanmak, temcit pilavı misali iki de bir talepler listesi yayınlamak ve bunun için 5 günlük açlık

grevi yapmak, mücadelenin bugün ulaştığı düzeyden kopmak ve sürecin tümüyle dışına düşmektir. Bu sürecin gerektirdiği doğru ve devrimci duruşu ortaya koyma gücünden ve iradesinden yoksun hale gelmektir. Daha açık bir söyleyişle, ilan edilmemiş bir iflasın eşliğinde olmaktır... Devrimci hareketin Ölüm Orucu direnişinin dışında kalan kesimlerin anlamadığı, görmediği ya da görmek istemediği acı gerçekler işte bunlardır.

Söz bitmiştir. Dönem eylemli tepkiler örgütülemez, ortaya koyma dönemidir. En büyük söz Ölüm Orucu direnişinin kendisidir. F tipi hücre saldırısını teşhir olayı bugün Ölüm Orucu direnişi ile vücut bulmuştur. En etkili ve doğru propaganda, en etkili ajitasyon ve teşhir Ölüm Orucu direnişini desteklemektir. Bir kısım devrimci akımların "erkendir" diyerek katılmadığı Ölüm Orucu direnişimize, "gecikerek!" de olsa artık açıkça sahip çıkmalı, en aktif biçimde destek vermelidir. Yapmazlarsa eğer, bu durumu kendilerine bile izah edemezler ve siyasal iflaslarını ilan etmiş olurlar.

TKİP taraftarları/Köln

Köln/BİR-KAR'ın Ford işçilerine yönelik bildirisinden...

(...) Ölüm Orucu'ndaki siyasi tutsaklar adım adım ölüme yaaklaşmaktadırlar. Devlete "dur" denmezse eğer Türkiye cezaevleri bir kez daha "ölüm evlerine" dönüşecektir. Buna izin vermeyelim. Bizler BİR-KAR olarak Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'na başvuran tutsakları desteklemek amacıyla 19 Kasım'dan itibaren Köln'de açlık grevi başlattık. Aynı amaç çerçevesinde başka dayanışmacılarla Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi kurduk. Günlerdir Dom kilisesi meydanında kurduğumuz çadırda açlık grevi sürdürüyoruz. Çeşitli etkinliklerde bulunuyoruz. Türkiye'deki devrimci tutsakların ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arney.org> tümü işçi-emekçi çocuklarıdır. Fabrikada birlikte

çalıştığımız sınıf kardeşlerimizin yakınları, akrabalarıdır, onlara dönük saldırılar özünde işçilere dönük saldırılardır. Türkiyeli işçiler sizin sınıf kardeşlerinizdir.

Sınıf kardeşlerinizin, onların çocuklarının katledilmesine izin vermeyin. Türk, Kürt, Alman farketmez. Hangi ulustan olursanız olun sizler hep birlikte bir sınıfın üyelerisiniz. Sizleri aramızda görmek istiyoruz. Çadırımıza gelip bize destek olmanızı bekliyoruz, standımıza uğrayıp bir imza vererek, protesto faksları çekerek, yürüyüşlerimize katılarak bize katkı sununuz. Hep birlikte ölümleri engelleyelim.

Köln/BİR-KAR

Kadın sorununa yönelik bir anket çalışması

(İzmir'den işçi okurlarımız tarafından hazırlanmıştır...)

İzmir bölgesinde çeşitli işkollarında çalışan işçi ve memurlar ile ev hanımlarından oluşan 100 katılımcıyla kadın sorununa yönelik bir anket çalışması yaptık. Anketin amacı, kadın-erkek tüm çalışanların kadının toplumsal yaşamdaki yerine nasıl baktığına dair verilere ulaşmaktır. Aynı zamanda anket sonuçları, çalışma yaşamında kadınların sahip olduğu haklardan ne kadar haberdar oldukları, sendikaların kadına ve kadınların da sendikalara bakışları hakkında bir fikir vermektedir. Ev hanımlarıyla ilgili yaptığımız anketin değerlendirmesini ayrıca yapacağız. Bu yazının konusu olan anket çalışması ise, Türkiye'de kadının durumunu yansıtmak açısından birçok eksikliği taşımakla birlikte, yine de bazı konularda bir genelleme olanağı sunmaktadır.

Anket katılımcılarının özellikleri şöyle:

Anket, işçi ve memurlardan oluşan kadın ve erkeklerle yapılmıştır. 36 bekar, 27 evli toplam 63 kadın çalışan ile 37 erkek çalışan ankete katılmıştır.

Kadınların eğitim durumları şöyledir: %4'ü hiç eğitim almamış, %42'si ilköğretim, %6'sı ortaokul, %31'i lise ve %17'si üniversite eğitimi almıştır. Erkeklerin %45'i ilköğretim, %17'si ortaokul, %10'u lise, %24'ü üniversite eğitimi alırken, %4'ü ise hiçbir eğitim almamış.

Kadınların %62'si SSK'lı, %16'sı Emekli Sandığı'na bağlı, %22'sinin ise hiçbir sosyal güvencesi yok. Yaş aralığı 17-41 olan katılımcıların aldıkları ücret 86-130 milyon arasında.

Erkeklerin %65'i SSK'lı, %14'ü Emekli Sandığı'na bağlı ve %21'inin ise hiçbir sosyal güvencesi yok. Yaş aralığı 16-59 olan katılımcıların aldıkları ücret 86-380 milyon arasında.

* Kadınlarda sendikalı oranı %19'dur. Sendikalıların hepsi memur statüsündedir. "İzin kullanıldığında ücretten kesiliyor mu?" sorusuna %36,5 oranında "hayır" diyenler bu sendikalı memur kesimidir. Soruya %3,2 oranında da "bilmiyorum" yanıtı geldi. Erkeklerde sendikalı oranı %48'dir. Bunun %64'ü işçidir. Sendikalı olanların izin kullandıklarında ücretlerinde kesinti olmazken, sendikasızlardan genellikle kesildiği cevabı alınmıştır.

* Sendikalı olanların kullanabildiği ücretli babalık izin hakkı, kimi yerlerde sadece ücreti verilip izin kullandırılmıyor. Sendikasıız olanlarda ise bu hak yok. Yine sendikalı memur kadınların genelini "evet" dediği "işyerlerinde doğum izni kullanma hakkıyla" ilgili soruya, %61 "evet", %25 "hayır" ve %14 oranında da "bilmiyorum" yanıtı alınmıştır. Bu

hakkını kullanamayanlar, tekstil ve deri fabrikasında çalışan işçiler ve temizlik işçileridir. Mücadeleyle kazanılmış bu haklar işçilerce pek

kullanılamamaktadır. Bazı işçiler bu hakkın farkında bile değildir. Patronlar işçilerin kazanılmış haklarını yok saymakta, dahası yeni hazırladıkları TİSK taslağında bu hakkı da yasal mecburiyetten çıkarmaya çalışmaktadırlar.

* Çalışan kadınlar; "İşyerinde kreş ve emzirme odaları var mı?" sorusuna; %8 oranında "evet", %86 oranında "hayır" ve %6 oranında da "bilmiyorum" yanıtı vermişlerdir. Çoğu kadının çocuk sahibi olunca işten ayrılmak zorunda kalmalarının nedeni çocuk bakımı sorunudur. Bu sorun her kadın emekçinin sorunudur. Bu nedenle kreş ve emzirme odaları kadının çalışma yaşamına katılabilmesi açısından oldukça önemlidir. İşverenler bu sorunu kreş ve emzirme odası temin ederek çözmek yerine çıkış vermeyi tercih etmektedirler. Nasıl olsa dışarıda kocaman bir işsizler ordusu vardır ve onları daha ucuza çalıştırabilecektir. Kadınların bu istemi ona göre masraftır, bu nedenle umurunda bile değildir.

* Önemli diğer bir nokta, bu hakka sahip olanların sendikalı olmasıdır. Bu, örgütlü olmanın önemini bir kez daha ortaya koymaktadır. Ancak örgütlü mücadelenin gücüyle işçiler haklarına kavuştukları için, patronlar her fırsatta sendikal çalışmayı engellemeye çalışmaktadırlar.

* "Ev işlerinin toplumsal kurumsallaşmalar yoluyla çözümlenmesi" ile ilgili soruya kadın ve erkek katılımcıların ezici çoğunluğu "evet" yanıtı vermiştir. Bu uygulamanın ancak sosyalist toplumda gerçekleştirilebileceği gerçeğinden habersiz olmalarına rağmen, bu özlem dile gelmektedir.

* Kadınların, "çalışmak için herhangi birinden izin aldın mı" sorusuna verdikleri %83 oranında "evet" cevabı, ülkede kadının durumuna çarpıcı bir göstergedir. Çoğu kadın çalışmak için koca veya babadan izin almak durumundadır. Burjuvazi kadınların çalışmasını, kendisine ucuz işgücü sağladığı için, geçmişin geleneksel kalıplarına karşı desteklemiş, ancak işgücünün ücretlendirilmesinde bu geleneksel kalıpları düşük ücretlere dayanak yapmıştır.

* Kadın katılımcılara kadın sığınma evleri hakkında görüşlerini sorduğumuzda, büyük çoğunluğunun yanıtının olumlu olması, mevcut düzende kadınların yaşamlarının zorluğunu ve bu tip sığınma evlerine ihtiyaç duyulduğunu gösteriyor. Ama çoğu kadının bunu geçici bir çözüm olarak bulması anlamlıdır. Yine de gerekliliğini vurgulamaları, kadınların

çaresizliğine işaretidir. Çoğu kadın, çalışmıyor olması, kocaya bağımlılığı gibi nedenlere buna ihtiyaç duymaktadır.

Kadın sığınma evlerini olumlu bulanlarla gereksiz bulan erkeklerin oranı birbirine yakındır ve genelde soruyu geçiştiren yanıtlar verilmiştir. Bu, cinsiyetlerinden ötürü mağdur olmadıkları için, kadınlar kadar duyarlı olmamalarından kaynaklanıyor.

* "Ev içi şiddete maruz kaldınız mı?" sorusuna açıklıkla "evet" diyenlerin yanında, çoğunun sıkıntı içinde utanarak "hayır" demelerinin gözlemlenmesi, şiddetin ev içinde yaygın olduğunu göstermektedir. Şiddet kapitalizmin doğasında vardır ve toplumun prototipi olan ailenin de bundan bağımsız olamayacağı, "proleterin proleterisi olan" kadınların egemen gücün şiddetine maruz kalması kaçınılmazdır. Erkeklerin yanıtlarında bu soruya "evet" cevabı son derece düşüktür.

* Bir soru da "aile reisi" kavramıyla ilgili. Yanıtlar, toplumumuzun "aile reisi" olarak erkekleri kabul ettiğini, ancak bu kavramın ev para getirmeyle eş olduğunu göstermektedir. Kadınlar ekonomik alandan erkeğe göre daha uzak kaldıkları için, bu kavram genellikle erkeği çağrıştırmaktadır. Bekar erkeklerin aile reisi olarak babalarını kabul etmeleri, evli olanların kendilerini görmeleri, kadınların ise "erkek olduğu için" aile reisi olarak koca veya babalarını görmeleri, kadınlar ve erkekler üzerindeki geleneksel kalıpların etkisinin bir göstergesidir.

Öte yandan, bu kavramı kullanmayı kabul etmeyenlerin eğitim düzeyinin yüksek olması eğitimin önemini göstermektedir. Burjuva eğitim feodal değerlerin kadın üzerindeki etkisini kırmada bir ölçüde "başarılı" olmaktadır.

* Ankettten çıkan en somut olgu, ev işlerinin kadınların omuzlarında olduğudur. Kadınlar hem çalışmak hem de evle ilgilenmek durumundalar. Erkekler ev işlerinin kadına ait olduğunu düşünmekte, en fazla kadının bu asli işine "yardım" etmekte. Bu nedenle kadınlar kendilerine vakit ayıramamakta, sosyal etkinlik, kitap okuma vb. gibi kendini geliştirici olanaklardan uzak kalmakta ya da bunun bilincinde bile olamamakta, burjuvazinin dayattığı gerici kültürü taşımaya devam etmektedirler. Evli erkeklerin yanıtlarında, ev işlerini kadına, dışarı ve parasal ilişkilerin erkeklerle ait olduğu çerçevesinde bir "işbölümü" anlayışı hakimdir. Erkek katılımcılardan evli olanlar, aldıkları ücretin kendilerine ait olduğunu söylemekte. Yanıtlarda doğrudan "ailem" diyen evli erkeklere çok az

rastlanmıştır. Mesai bitiminde erkekler eve, kahveye, sendikaya, dernek, lokal vb. yerlere gitmektedirler. Ama çoğunun parasızlıktan dolayı eve gittiğini vurgulayalım. Çoğu erkek kendine zaman ayırabildiğini ifade etmektedir.

* Kadınlar genelde çalışma yaşamına ekonomik nedenlerle katılmaktadırlar. İşe girişlerde gelinen yerde artık kadın-erkek ayrımından çok, sömürüye daha kolay boyun eğenler, daha düşük ücrete çalışanlar tercih edilmektedir. İşte yükselmeye cinsiyet ayrımının etkisi sorulmuş, memurların bu açıdan daha iyi durumda olduğu gözlenmiştir. Diğer alanlarda, patrona yakınlık, dayatmalara sessiz kalma vb. yükselme nedenidir. Kimi anket yanıtlarına göre, sendikal faaliyet gösteren arkadaşını gammazlama terfi nedeni olabilmektedir! İşten atılma nedenleri, cinsiyet ayrımı yerine işyeri koşullarına itiraz etme, hakkını arama, sendikal çalışma vb. nedenler olmaktadır. Kuşkusuz, geleneksel kalıpların etkisindeki kadınlar zorluklara katlanıp ses çıkaramadıkları için, işe alınmada tercih edilmektedirler.

* Kadın çalışanların "iş yerlerinde karşılaşılan sorunlar nelerdir?" sorusuna verdikleri yanıtlar şöyle: Mesai haklarının verilmemesi, konuşma ve itiraz hakkının olmaması, fazla mesai, baskı, taciz, ağır ve yorucu çalışma koşulları insanların rekabete zorlanması, riyakarlık, dinlenme saatlerinin kısıtlılığı, haksız terfi ve ödüllendirme, düşük ücret, tuvalet, yemek, su vb. gibi ihtiyaçların sağlığa uygunsuzluğu, her türlü eşitsizlik, sendikasıızlık, tozlu çalışma ortamı, temizlik sorunu, havalandırma olmaması, patron yakınlarının müdahaleleri vb.

Yaşanan bu sorunlara komite kurarak çözüm bulma konusunda anket katılımcılarının hem fikir olmaları, sorunların ancak birliktelik sayesinde çözülebileceğine olan inancın bir göstergesi.

* Kadın katılımcıların kadının toplumsal alandaki sorunlarının çözümü hakkındaki düşünceleri şöyle: Bilinç ve eğitim düzeyinin yükseltilmesi, buna bağlı olarak insanların örgütlenmesi, ekonomik özgürlük, sosyalleşme, birliktelik, kendi haklarını savunması, direnişe geçmesi, mücadele etmesi, kendine özgüven duygusunun yüksek olması, aşağılık kompleksinden kurtulması, kadının kendi özgür kimliğini yakalaması, erkek bağımlılığını aşması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması, sistem değişimi, devrim, sosyalizm, vb.

Erkeklerse; eğitim, ekonomik bağımsızlık, bilinçlenme, örgütlenme, kadın koruma derneği önerisi, kanun yolu, sosyal devrim vb. yanıtlar

vermişlerdir.

* “Kadına yönelik cinsel taciz, tecavüz ve şiddet olaylarının önüne nasıl geçilebilir?” sorusuna erkeklerin verdikleri yanıtlar şöyledir: Birliktelik, aile eğitimi, erkeklerin iradelerine hakim olmaları, okuma, bilinçlenme, cinselliğin tabu ve kadının da cinsel obje olarak kullanılmasından vazgeçilmesi, ağır ceza, namus kavramının değişmesi, kanun yolu, toplumsal dönüşüm, sistem değişikliği, eğitim sisteminin değişmesi, vb.

Kadınların verdikleri yanıtlar: Sessiz kalmamak, tepki göstermek, korkmamak, eğitim, sistem değişikliği, yaptırım, kadın ve erkeklerin birlikte örgütlenmesi, kurumlara başvurma, cezalandırma, devrim, vb.

Kimi katılımcıların yanıtlarından, burjuvaziden ve onun devletinden beklenti içinde oldukları gözlemlenmektedir. Oysa cinsel şiddet ve tecavüz işkencesinin bir devlet politikası olduğu, bunun sokaklara kadar taşıdığı bir gerçektir. Örneğin devrimci sanatçı olan Şeyda Girgin devletin kolluk güçlerince tecavüze uğramıştır. Gözaltında kadınlara birçok tecavüz olayı belgelenmiş, ama failler hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır. İskenderun’da iki genç kıza gözaltında tecavüz eden polisler devlet şeref ödülü ile ödüllendirilmiş, emniyet müdürü “o olay ayrı, bu ayrı” diyerek polisleri korumuştur. Burdur Cezaevi’nde kadın tutsaklara tecavüz edenler hala görevlerine devam etmektedirler.

Anket katılımcılarından soruya “devrim” diyerek yanıt verenlerin olması ise, mevcut düzende sorunların çözülmemeyeceğinin farkında olmaları bakımından önemlidir.

* “Ülkede kadının eğitim olanakları ve çalışma yaşamına katılım olanakları erkeğinkine eşit mi?” sorusuna kadınlar, kadınların eğitim olanaklarının erkeklerle göre daha az olduğu ve çalışma yaşamında da bu yönde bir ayrımcılığı olduğu yanıtını vermekteler. Erkeklerin büyük çoğunluğunun yanıtı da, kadın ve erkekler arasında fırsat eşitliği olmadığı doğrultusundadır.

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü genellikle sahiplenilmekte, ancak zaman bulamama nedeniyle katılamadıkları söylenmektedir. 8 Mart etkinliklerine katılım nedeni; eşitlik, kazanılmış hakkı savunmak vb.’dir. Erkek katılımcıların yanıtlarında sahiplenmenin az olduğu gözlenmektedir.

* Kapitalist düzende herşey meta haline gelmiş ve kadınlar da bu sömürünün mağduru haline getirilmişlerdir. Bu konu ile ilgili olarak, “kadının görsel tanıtım aracı olarak kullanılmasına nasıl bakıyorsunuz?” sorusuna, katılımcıların tümünün, “kadının meta olarak görüldüğü, bu düzenden de başka bir şey beklenemeyeceğine” dair yanıtlar vermeleri, bu gerçekliğin eğitim düzeyi en düşük olandan yüksek olana kadar her düzeyde kadın tarafından ifade edilmesi dikkate değerdir. Her kadın yaşanan çürümeden rahatsızlığını kendi diliyle anlatmaktadır. Erkek katılımcıların çoğunluğu da kadının görsel amaçlı kullanımına olumsuz bakmaktadır.

* Sendikaların kadına yönelik çalışmaları, sendikalarda cinsiyet ayrımı,

TİS’ler kadının durumuyla ilgili sorulara verilen yanıtlarda; sendikaların kadına yönelik çalışmaları yetersiz bulunmakta, eğitimin verilmemesi ve çoğu sendikada kadın komitelerinin olmaması eleştiri konusu edilmektedir. Öte yandan kadınların sendikalarda kadın sorununa sahip çıkmamaları da eleştirilmektedir. Kimi sendikalarda cinsiyet ayrımı yapıldığı ve sendikaların kadınların işyerlerinde karşılaştıkları sorunlara ilgi göstermediği belirtilmektedir.

Erkek çalışanlar da sendikalarda kadına yönelik ayrımı gözlemlemekte, kadına yönelik uygulamaları yetersiz ve kağıt üzerinde bulmakta ve kadınların sendikada söz hakkı istediklerini ama imkan verilmediğini düşünmektedirler. Ancak kadına bakışa şu yanıt da bir göstergedir; kadınlar sendika yöneticiliğini ancak “ileri zekalı olursa” hak edebilirler!

Sendikalı çalışan sayısının oldukça düşük olduğu ülkemizde sendikalı çalışan kadın sayısı daha da düşüktür. Çalışan kadınlar hem ev hem de iş kısıncası altında sendikayla uğraşmak için zaman bulamamaktadırlar. Öte yandan evde feodal değerler geçerliyse, sendikalı olmak da erkeğin iznine bağlı olabilmektedir. Yine geleneksel kalıplar kadınlarda, “erkek işi” olarak sendikada çalışmada çekingenliğe neden olmaktadır. Sendikalar ise kadın işçileri, evlenince ya da çocuk sahibi olunca işten ayrılacak “geçici” işçiler olarak gördükleri için, kadınlara yönelik sendikal çalışma pek yürütmemektedirler.

Kadın işçilerin toplumsal yaşamdaki yerinden kaynaklı olarak sınıf mücadelesindeki yeri de geri planda kalmaktadır. Gelenekselliğin etkisiyle sömürüye daha yatkın olmaktadır. Bunu iyi bilen sermaye sınıfı, ucuz ve yedekte olan kadın emekçiyi erkek işçilere karşı kullanmakta, böylece sınıfı bölmeye çalışmaktadır. Bunu kırmak için kadın-erkek işçilerin ortak mücadelesinin ve sınıf bilincinin geliştirilmesi büyük bir önem taşımaktadır.

İşçi sınıfının mücadeleyle kazandığı birçok hak zaten kağıt üzerinde kalmaktadır. Sendika bürokratları buna karşı mücadeleyi örgütlemek yerine, işi sermaye devletine havale etmektedirler. Kadın-erkek işçiler buna sessiz kalmamalı, hip birlikte şu talepler uğruna mücadeleyi yükseltmelidirler:

Tüm çalışanlara grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı, sınırsız grev ve genel grev hakkı!

Lokavtın yasaklanması!

Her türlü fazla mesainin yasaklanması!

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Zorunlu gece mesaisinin yasaklanması!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Tüm çalışanlar için genel sigorta!

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

Eşit işe eşit ücret!

Kadın işçilere kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılma yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm iş yerlerinde kreş ve emzirme odaları!

Cinsel taciz ve tecavüz şiddetine son!

İşçilerle işçi sağlığı ve iş güvenliği üzerine

Deniz Ümit

Çeşitli fabrikalardan işçilere; işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda sorulan birkaç soru ve alınan cevapları burada aktaracağız. Fazla ve zorunlu mesai, bunların ücretlerinin ödenmemesi, maaşlarının geç ödenmesi, ücretlerin düşüklüğü, servis sorunu, sağlıksız koşullarda çalışma, yemeklerin bozukluğu, tuvalet sorunu gibi sorunlar yaşadıklarını ifade eden işçilere; tekstil sektöründe karşılaşılabilecek ne gibi meslek hastalıkları olduğunu sorduğumuzda, işçiler kendi doğal ortamlarında karşılaştıkları veya gözledikleri sorunlardan bahsettiler.

Belirtilen rahatsızlıkları en sık gözleneninden başlayarak şöyle sıralayabiliriz: Tozlu ortamlarda çalışmadan kaynaklı solunum yolu hastalıkları, özellikle akciğer, bronşit ve gripal hastalıklar, mide ve göz rahatsızlıkları, tansiyon düşmesi-yükselmesi, stres, sinir halleri, sürekli ayakta çalışmaktan kaynaklı varis gibi hastalıklar ve ağrılar, kumaş boyalarının kimyasal maddeler içermesinden kaynaklı cilt hastalıkları görülebilmektedir.

Bu hastalıklara karşı koruyucu önlemin olup olmadığını sorduğumuzdaysa hiçbir önlemin olmadığını öğreniyoruz. Oysa ki bahsedilen hastalıklarının çoğu temini oldukça kolay ve ucuz olan bir takım koruyucu madde ve önlemlerle giderilebilir hastalıklardır. Örneğin, özellikle tekstil gibi tozlu ve gürültülü çalışma ortamlarında hava ölçümü ve gürültü ölçümü yapacak aletlerin olması ve gerekli önlemlerin alınması, ki bunların hepsi yasada olmak zorunda olduğu halde iş yerlerinde bulunmamaktadır. Bizdeki sağlık hizmetleri korumaktan çok önlemeye yöneliktir, ne var ki o bile mümkün olmamaktadır. İşyerlerinde alınması gereken tedbirler alınmadığı gibi, ihtiyacı karşılayacak doktor da bulunmamaktadır. Olanlarınsa, yine işçilerin deyişiyle, “pek faydasının dokunmadığı” ortadadır.

Kullanılan makinelerden, yoğun çalışmanın getirdiği yorgunluk ve dikkat azalmasından vb. nedenlerle işyerlerinde sıkça karşılaşılan bir olgu olarak iş kazalarıysa, kapitalistlerin bahsettiğimiz ihmallerinden kaynaklı olarak bir tür cinayete dönüşmektedir. Karşılaşılan iş kazalarında, bahsettiğimiz nedenlerin yanısıra patronların bunlara karşı verilmesi gereken eğitimi vermemesinin de özel bir rolü vardır. Nitekim işçilere, iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı bir eğitime tabi tutulduunuz mu sorusunu yönelttiğimizde, hepsi bu soruya “hayır” yanıtı vermişlerdir.

Peki, sorularımızı yanıtlayan tekstil işçilerinin “işçi sağlığı ve iş güvenliği” ile ilgili talepleri nelerdir?

İşçiler; düzenli sağlık kontrolü, ihtiyaca göre yogurt ve ayran, temiz çalışma ortamı, düzenli beslenme, dinlenme saatlerinin yeterli olması, mesailerin kaldırılması gibi taleplerini ifade etmişlerdir. İşçilere “bu taleplerinizi işverene iletebiliyor musunuz?” sorusunu sorduğumuzdaysa, genelde bu konu da bir sonuç alınmadığını vurguladılar. Kimi işçilerden; “Sorunları ilettiklerinde durumun daha da zorlaştırıldığını”, ya da “bir sürü bahaneyle geçiştirildiğini”, ya da “işe başvururken doldurulan formlardan dolayı hak taleplerinin olmadığı” yanıtlarını aldık. Kimi yerdeyse, “herkesin kendi halinde olduğu için taleplerinin işverene iletilemediği” gibi yanıtlara rastladık.

İşçilere sorunlarının çözümünü nasıl elde edebilecekleri hakkında görüşlerini sorduğumuzdaysa, çoğunlukla işçilerin birlikte olması gerektiği vurgulandı. Kimi yanıtlardaysa; “ülkede iş güvencesi olmadığı için işçilerin seslerini çıkartamadığı” ya da “birlikte hareket etmeyi engelleyen olumsuz bir etken olarak tekstilde işe giriş-çıkışların fazla olduğu, bu nedenle de uzun vadeli birlikteliklerin olmadığı” ifade edildi.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; hiçbir şey kolay elde edilemiyor, en küçük haklar için bile uzun mücadeleler gerekiyor.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; hakkımızı aradığımız için copluyorlar, grevimizi erteliyorlar, yasaklıyorlar.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; insanca talepleri için cezaevlerinde ölüm oruçlarına nice canlar veriyoruz.

Yani hiçbir şey bedel ödmeden elde edilemiyor bu ülkede. Ya hep susacak, baskılara, yoksulluğa, katliamlara, hak gasplarına ses çıkarmayacaksın, ya da direneceksin. İşçi sınıfımızın büyük şairinin dediği gibi;

“Sen yanmazsan, ben yanmazsam, biz yanmazsak,

yağ çıkar karanlıklar aydınlığa...”

Öykü...

Direnç

Dostum Haydar Demir'e...

Yoğun sis, tüm umutlarını alevlendirip, sevindirmişti Haydar'ı. Hep bu günü bekliyordu, büyük bir sabırsızlıkla. Günleri nakış nakış işlemiş, getirmişti bugüne. On yıllık acı, özlem ve hasreti. Kolay mı?

Açlık grevinin ellinci gününde olmasına rağmen, sanki dinleşmişti vücudu. Yerinde duramıyordu. Kah volta atıyor, kah yemekhaneye giriyor. Halsizlikten yatmakta olan arkadaşlarını, son bir kez görmek için, yatakhane çıkıyor. Hepsini tek tek kucaklamak, sıkıca sarıp vedalaşmak istiyor, ama yapamıyor.

Yoğun sis, havanın kararmasıyla beraber iki metre görüş alanı vermiyordu. Bu durum cezaevi kulelerinde nöbet tutan askerleri, tedirgin etmiş olacak ki, düdük üstüne düdük öttürüyorlardı. Her öttürülen düdük, içten bir irkilme yaratıyordu Haydar'da; korkuyla karışık. Bu duygunun rahatsızlığını hissetmişti ki, içinden:

“Korku zayıflığın anasıdır. Başarısızlık doğurur boyuna, ona yüreğimde asla yer yok.” diyerek, son hazırlığını yapmaya koyuldu.

Kaçış için gerekli olacak malzemeyi kolaylıkla temin etmişti: Çarşaf ve battaniye. Bunlar vardı zaten koğuştaki. Yalnızca çarşafı birbirine dürerek, sağlamlaştırmak ve gergin bir ip haline getirmek kalıyordu. Onu da yaptı. Battaniyeyi düzgünce katlayıp sırtına bağladı, artık gitme zamanıydı. Son bir kez daha seslere kulak verdi. Kule nöbetçilerinin düdük sesleri ritmik tempoda devam ediyordu. Hiç aldırmadı.

Çatıya çıkmakta fazla zorlanmadı. Bulunduğu alanın nöbetçi kulelerine baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Rahatladı. Tahmini olarak iki kulenin arasındaki alanda olduğunu biliyordu. Çatının üzerinde birkaç kiremiti yavaşça çıkarıp üst üste koydu. Açtığı yere, çatı iskeletine çarşafı sıkıca bağladı. İki eliyle birkaç kere gerdirip sağlamlığına emin olduktan sonra, ipi boşluğa doğru sarkıttı. İpin aşağıya varıp varmadığını görmüyordu ama, önceden yapmış olduğu göz kararı ölçüme göre varmış olması gerekiyordu.

İpe sıkıca sarılıp, yavaş yavaş aşağıya doğru inmeye başladı. İpin sonuna ulaşmıştı, ama ayakları yere değmiyordu. Kolları çok yorulmuştu. Bitkin bir haldeydi. Bir an paniğe kapılır gibi oldu. Hemen toparladı kendini.

“Kahretsin! Mesafeyi iyi hesaplayamamışım. Kendimi aşağıya bırakmaktan başka çare yok”

diyerek kendini boşluğa bıraktı. Yere çarpmanın etkisiyle bir süre öylece düştüğü yerde kalakaldı. Konuşma seslerini duyunca irkildi yerinden. Cezaevinin dış duvarına iyice yanaştırdı kendini. Seslere kulak verdi. Bu sesler kulelerdeki nöbetçilerin birbirine sataşma konuşmalarıydı.

Birinci kuledeki nöbetçi, ikinci kuledekine seslenerek:

- Laan oğlum Muratt... diye çağırırdı.

İkinci kuledeki nöbetçi de telaşlanarak cevap verdi:

- Ne var leen Zühtü. Ne oldu?

- Bir şey olduğu yok oğlum. Gözlerini dört aç.

- Leen oğlum altı açsam ne olacak. Hiçbir taraf gözüküyor ki. Burnumun ucunu dahi göremiyorum.

- Olsun, oğlum, sen gene dikkatli ol. Bir vukuat olmasın.

- Len de get işine, ne vukuatı olacak.

- Benden söylemesi oğlum.

Diyerek, kısık bir sesle türkü söylemeye başladı.

Nöbetçilerin karşılıklı konuşmasından bir sorunun olmadığını anladı Haydar. Önünde yalnızca bir engel kalmıştı. Dış duvar ve üzerindeki tel örgü. Sırtındaki battaniyeyi çıkarıp iki kat yaptıktan sonra, tellerin üzerine attı. Duvarın ucuna kadar uzanan battaniyenin ucuna tutunup yukarıya doğru çıktı. Dikenli tellere geçen battaniye, Haydar için iyi bir korunaktı. Tellerin vücuduna batmasını engelleyecekti. Tam tellerin üzerine geldiğinde son bir kez daha etrafa kulak verdi. Herşey çok iyi gitmişti. Birinci kuledeki asker, türküsüne devam ediyordu. Tellerin üzerinden kendini, sürülmüş yumuşak toprağın üstüne attı. Yüzükoyun bir süre toprağın üzerinde kaldı. Hasretle gömdü başını toprağa. Kokusunu derin derin çekti içine. Baş döndürücüydü. Bağırarak geliyordu içinden: “Özgürlük, özgürlük, özgürlük!” diye.

Ayağa kalktı, bilinmezliğe doğru koşmaya başladı. Koştu... koştu... koştu. Derinden bir ses daha duyumsadı. Kulağa çok hoş gelen bir sestti. Yabancı değildi bu sesin. Tanıdıktı. Ses gittikçe yükseliyor, yaklaşıyordu sanki. Birden sarsıldığını farketti. Uyandı. Arkadaşının sevinçli haliyle karşılaştı. Ses devam ediyordu:

“Kalk Haydar, kalk. Açlık grevi, taleplerimizin kabulüyle sonuçlandı.” Kucaklaştılar.

Mutlu, gururlu ve onurlu...

Hasan Emre

Kasım '00

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.

“HOŞÇA KALIN!”

Hep mektuplarımızın sonuna yazdık “hoşça kalın”larımızı, başa aldık bu kez. Çünkü bu mektubumuzu elveda ile noktalayacağız. Evet, biz gidiyoruz, siz hoşça kalın. Hoşça kalın, anam, yarım, hoşça kal kardeşim, arkadaşım, hoşça kalın dostlarımız, hoşça kalın geride bıraktıklarımız. Hoşça kalın dağlar, ovalar, sokaklar, hoşça kalın deniz, gökyüzü. Sen de hoşça kal kağıt, kalem.

Yaşam yolunun yeni ufaklarına yelken açıyoruz. Devrim yolumuzun yeni bir engelini aşıyoruz. Gidiyoruz, belki bir daha hiç dönmeyeceğiz. Her kilometre taşında birimiz düşecek. Nihai zafere daha yakın mesafeleri göstereceğiz. Sizleri hep sevdik, terk etmek istemezdik. Bizi bu yola koyan size olan sevdamızdır. Hoşça kalın, ölümü bekletmeyeceğiz. Hoşça kalın işçiler, köylüler, memurlar. Hoşça kalın öğrenciler, esnaflar. Hoşça kalın tüm halkımız. Vatanımızı satanlara bir ders daha vereceğiz.

Sizin için öleceğiz. Ölümü bekletmeyeceğiz. İsterseniz yumun gözlerinizi, tikayın kulaklarınızı... İsterseniz duyun, izleyin bizi. Seyredin hücre hücre eriyişimizi... Anlatın çocuklara masallarda, yıldızlar arasında, yıldızlar gibi kayışımızı... Ama önce hoşça kalın... Belki son vedaya vakit kalmaz. Belki vedalaşmak dar vakitlere sığmaz. Biz gidiyoruz. Bu bizden size son veda...

ELVEDA...”

Ölüm Örneği İstemişler Cevan Cezaevi

Vardiya

Haydar Demir

(Ölüm Orucu direnişçisi/Ceyhan Cezaevi)

I

sırtımıza giydiğimiz ceketlerle
ölülerimiz giderdi fabrikaya
dilovasında erken öterdi çolakoğlunun
düdüğü
ve gökyüzü kurşuni
uyuduğumuz yatakta
düşlerimize girerdi bütün uğultusuyla
ne dermanımız var gece vardiyasına
gidecek
ne bir selama hacet
yürüyen ayaklarımız mıydı bu gece vakti
eriyen demirin akışıyla gelirdi
servis otobüsleri
hava yağmurlu
dil iskelesinde köpek havlamaları karışır
ıslanan rüyalarımıza
esneyen ağızlarımız uyku der biraz daha
biraz daha düş
biraz daha çocuklarımızın yüzü
hiç gecikmez kahrolası otobüs
işte göründü bak
oturduğumuz koltukta ne güzeldir
kestirmek
ejderhanın alevli ağızı birazdan yutacak
ve başlarımızı uzatacağız ağzına

II

tren rayları
dilovasında yağmurun ve ışığın pırıllığında
akar gider
denizin suları
takılır bazan raylara
bütün fabrikaların kokuları
birbirine karışır yirmidört saat
servisi kaçırınlar
cezbeden güzellikleri görmeden
pür telaş koşarlar
rayların
göz alıcı aydınlığında

III

işte geldik fabrikanın kapısına
hafiye tedirginliğiyle
çehremizde dolaşır gözleri bekçilerin
uğultunun büyüğü ve ürkütücü sesi
çıldırır ve boğazlanan boğanın
acı böğürüşüyle
irkildir uykulu gözlerimizi
ahmet usta
ağaran saçlarına
demirin tozunu sürmüş gibi
kömür
selami dayı
hüzünlü gözleriyle acır gençliğimize
bu koca alanın kasveti

açlığıyla kucaklar bizi
yağmur gürültü
ve en güzel kokusu çeliğin
bir de alabildiğine esmer toprağın sevinci
oluktan akar gibi
dolduruyoruz alanları şimdi
soyunmak
öyle zor
öyle zor ki
ne dudaklarımızda espi
ne gülüşlü türküler
soyunma dolaplarımızda
sibel canın resmi gülümser
soyunmaktayız şimdi
morgda unutulmuş ölünün kıpırdanışlarıyla
basılan kartlar
imzalanan kağıtlar
dürülen defterlerimizle
varır gideriz haddaneye

IV

4-12 vardiyasında işçiler tükenmiş
koşarcasına beklerler bizi
gerilen yüzleri
bahtlarının umutsuzluğu
asbestli solukları duyulur
sıcak buharında
bir çırpınıştır son dakikalar
teslim alacak yeni vardiyacılar
beklenir beklenir beklenir
işte görüldük merdivenin başında
gerilen yüzlerinde bir kıvılcım
bekleyenlerin
merhabalar
koşar adım işçilerin ensesinde
biteviye duymazlık olur
sıra bizde şimdi
ırmakta akan tomruk misali
kızıl mı kızıl çubuklar gelmekte üzerimize
kendini ve sesini unutacak kadar
toz bulutlarının gürültüsü başlar
makasın keskinliğinde
çubukların kopan kellesi
kollarımızda
yanıklara sürdüğümüz grez yağı
dindirir acımızı bir zaman
kendimizi atabilsek şimdi yağmura
eriyen vücudumuza verilen suyun
çeliği gibi dirileşsek
içtiğimiz çay döktüğümüz tere karışır
ciğerlerimize sıcak demirin dumanı dolar

V

bir çağrışmanın tufanıyla
çevirdik başlarımızı oraya
ne makinalar sustu

ne makasta iş durdu
rüzgarda dalından sıyrılmaktan korkan
yaprağın ürküntüsüyle çevirdik başlarımızı
oluk oluk kan içen fabrikanın
bir an olsun inmedi şalterleri
gecenin daha biri
ve işçinin ezikleri
toplanıyordu yerlerden
gözleri yoktu
parçaları incecik kağıt
ölüm burnunu yine sokmuştu bu gece
vardiyadan kurtulmanın sevinci mi bu
ölüm
uykulu gözlere paydos
ne servis beklenecek artık
ne çocukların
koklanacak uykuda nefesleri

VI

hangimiz şiddetiyle sarsılmadık
yüreklerimizin
çaresizdik
bir o kadar eğik boyunlu
ilahi takdirdi elden ne gelir
titreyen ellerimizle
sarıldık kızgın demire
üzerimizde vinç
ya düşerse şimdi
sustuk
tabutlandı boynu bükük demirin kefeni
tebessümle bakiştık birbirimize
hayat devam ediyordu yine de
dışarda yağmur dinmiş
ılık bahar rüzgarı sırtımızı yalamakta
gecenin dördü karnımız acıkmakta
şu alacakaranlığın içerisinde
dilovasının şirin gecekonduarının
arasında
güneşin ilk ışıkları sızmakta
alnımıza yıldızların yitikliği çarpıyor
gece dönmekte sabaha
uyku ölümlerin en güzelidir bu saatlerde
sarsarak uyandırıyoruz birbirimizi
koyu demli çay derman oluyor gözlerimize
yine kattık terimizi tonlarca çeliğe
sekiz saat
alan güneşin ışıltılarıyla karşılıyor bizi
yağmurdan kalan toprak kokuyor
yine geleceğiz bu akşam
morgda unutulmuş ölünün
kıpırdanışlarıyla...

15 Nisan '00

Direnişçi yoldaşlarıma mektup...**Zindan direnişi ve ZEBA işçi direnişi**

Sevgili Muharrem ve Özgür yoldaşların sahsında, cezaevlerindeki tüm yoldaşlarıma...

Bu seferki direnişiniz bundan öncekilere oranla dışarıda daha da erken bir zaman zarfında sokaklara maledildi. Türkiye ve Avrupa'nın sokakları sizin direnişinizin görkemiyle yankılanıyor. Avrupalı dostlarımız ve bazı kuruluşlar bu direnişte daha da duyarlı davranıyorlar. Kimileri dayanışmalarını dile getirmek için dostluk mesajları iletirken, kimileri de çalışmalarımızın doğal yürütenleri oluyorlar, eyleminizi sahipleniyorlar.

Kızıl Bayrak üzerinden size mesaj yollayan Markus dostumuzun (ki kendisi fiilen bir BİR-KAR çalışanıdır) da dediği gibi; yaşama ölümüne bağlı olanların direnişlerinin zaferinin ölümler olmadan kazanılması içindir. Zafere olan inancımız sizdeki gibi tamdır. Siz ölümüne de olsa bu zaferin kazancı için yola çıkmışsınız. Biz dışardakiler ise bu defa ölümler olmadan zaferin kazancı için yola çıkmışız. Tüm inanç ve çabamızla biz dışardakiler bu defalık da olsa kazanmak istiyoruz.

Kuşkusuz bu yine de sizin zaferiniz olacaktır. Sizin görkemli direnişiniz olmadan bunlar olamazdı. Bunu da biliyoruz. Bilmeyenlere de direnişin kendisi öğretecektir. Buna rağmen öğrenmek istemeyenler de kendi kaderlerinin kurbanı olacaklardır. (...)

Sevgili yoldaşlar, size biraz da buradaki gelişmelerden bahsedeyim. Avrupa ülkelerinde sınıfın sosyal ve siyasal haklarına saldırılar her geçen gün biraz daha yoğunlaşıyor. Kapitalizmin vitrini olan bu ülkede de durum farklı değil. Daha önce buradaki sosyal haklara yönelik saldırılar vesilesiyle ortaya konan tepkiler *Kızıl Bayrak* sayfalarında yer almıştı. Bu konuda size güncel bir örnek vermek istiyorum.

Burada ZEBA diye bir işyeri var. Umumi çamaşırhane de denilebilir. Bu işyeri hastanelerin vb. kuruluşların yanısıra restoran, kantin, laboratuvar gibi işyerlerinin çamaşırlarını yıkıyor ve ameliyat malzemelerini dezenfekte ediyor. Bu işyeri son dönemde özerkleştirildi. Biliyorsunuz her özerkleştirilme gerçekte özelleştirilmenin yarısıdır. Yeni işyeri yönetimi görevi devralır almaz işçilerin maaşlarında dörtte bir indirim yapacağını açıkladı.

Bir yıldan bu yana bu kavga devam edip gidiyor. Bu hafta içinde görüşmeler kilitlendi, işveren dörtte birden vazgeçti, ama çalışanların bir bölümünü çıkarmakta diretiyor. işçiler de greve karar verdiler. Grevin ikinci günü hükümet işçilere zorla işbaşı yaptırmak için karar aldı ve özel birlikler grev yerine sevk edildi. Dışarının desteğine de sahip olan işçiler direndiler ve zorla işbaşı yapmadılar. Çıkan çatışmada iki işçi yaralandı ve kolluk kuvvetleri geri püskürtüldü. Grev hala devam ediyor.

Bu grev de sizin direnişiniz gibi devletle sınıf arasında bir irade savaşıdır. Eğer devlet burada istediğini elde ederse, sıradaki diğer KİT'leri de özelleştirmek saldırısını daha seri bir biçimde uygulamaya girişecek. Eğer bu grev şahsında sınıf kazanırsa, en azından şimdilik özelleştirmelerin önüne barikat olunacak.

İşte yoldaşlar, demokrasinin beşiği denilen bu ülkenin demokrasisi bu kadar!.. Bu küçük ve zengin ülkenin zenginliğinin yüzde doksanbeşini nüfusun yüzde beşi yiyor.

Bilmeyenlere hatırlatalım, İşte demokrasi, İşte hayranı olduğunuz "Demokratik Cumhuriyet"!

Sevgili Özgür ve Muharrem yoldaşlar,

Burada izin sesiniz ve kulağınız olmaya çalışıyoruz. Mutlaka biz kazanacağız. "Sizleri tek tek tanımıyorum ama sizlerle çocukluğumuzun tadını çıkarırcasına, gamsız kedersiz özlemine çektiğimiz bir toplumda top koşturmuş birer arkadaş gibi kucaklıyorum" ve öpüyorum.

Sizlere yazmaya devam edeceğim ve cevabını da sabırsızlıkla bekleyeceğim.

İsviçre'den yoldaşınız Vedat

Not: Mektubu postaya atmadan önce ZEBA işçilerinin direnişinin zaferle bittiğini sendikacı arkadaşlar hemen, ardından da orada çalışan bir ilişkimiz telefonla bildirdiler. Darısı sizin/bizim başınıza.

Antakya temsilciliğimize pespeşe saldırılar...**Sesimizi boğmaya gücünüz yetmeyecek!**

Sermaye devleti memurlara "0" zam, öğrencilere har(a)ç, işçileri düşük ücreti dayatarak, emekçileri açlığa ve sefalet mahkum etmiş durumda. Bununla da yetinmeyerek, toplumun öncü kesimini hücrelere sokarak teslim almaya çalışmaktadır. Devrimci tutsakların bu saldırılara yanıtı SAG ve ÖO direnişi olmuştur.

3 aralık Pazar günü saat 24:00 civarında otagar sanayi civarında *Kızıl Bayrak* çalışanı Ziya Nihadioğlu, Abdullah Lİf ve *Kızıl Bayrak* okuru Gökhan İsmailoğulları keyfi bir şekilde gözaltına alındılar. Arkadaşlarımıza emniyette hakaret edilmiş, kaba dayak atılmış ve ajanaştırılmak istenmiştir.

Ardından 4 Aralık Pazartesi günü saat 12:30 civarı *Kızıl Bayrak* bürosu kamera çekimi eşliğinde basıldı. Büroda bulunan 3 okurumuz tartaklandı. Yayınlar toplandı. Aynı gün saat 14:00'de temsilcimiz Zeynel Nihadioğlu'nun evi basılarak kitap, gazete ve diğer yayınlara elkondu. Çarşamba günü sabah saatlerinde çalışmamız Ziya Nihadioğlu tekrar gözaltına alındı. 2 saat sonra serbest bırakıldı. Ayrıca her fırsatta temsilcimiz "Zeynel Nihadioğlu'nu istiyoruz" diyerek terör estirmektedirler.

Bu baskıların bizi yıldıramayacağını bir kez daha belirtiyor; yasal olmayan bu keyfi gözaltı ve baskıları protesto ediyoruz.

Kızıl Bayrak/Antakya

Antakya Hücre Karşıtı Platform'un 6 Aralıkta İHD'de yaptığı basın açıklaması:

"Kızıl Bayrak'a yapılmış bu saldırıyı bütün devrimcilere yapılmış sayıyoruz!.."

Burjuvazi emekçi halklara durmadan saldırmaktadır. Emekçi halklara bilinçlendirmeye çalışan devrimcileri her türlü baskı ve işkenceye maruz bırakmaktadır. Bunlardan biri de 3 Aralık Pazar günü gözaltına alınan *Kızıl Bayrak* çalışanlarıdır. Gözaltında hakarete, kabadayağa maruz kalan arkadaşlarımız, ayrıca ajanlaştırmak istenilmiştir. 4 Aralık Pazartesi günü *Kızıl Bayrak* bürosu basılmış, büroda varolan arkadaşlarımız saldırıya uğramıştır. 5 Aralık'ta arkadaşlarımız serbest bırakılmıştır. *Kızıl Bayrak'a* yapılmış bu saldırıyı bütün devrimcilere yapılmış sayıyor, yasa olmayan gözaltı ve baskını protesto ediyoruz.

Hücre Karşıtı Platform

Adana'da Ölüm Orucu'nu destekleme mitingine hazırlık

Devrimci tutsakların süresiz açlık grevlerini ölüm oruçlarına dönüştürmesinin hemen ardından tutsak yakınları ve analar, Adana'daki siyasi partiler, sendikalar ve DKÖ'lere yapılan bir çağrıyla, ölüm oruçları ve F tipi hücrelere karşı bir miting yapılması gerektiği üzerinden yapılan tartışmaların sonucunda, miting kararı alındı. 10 Aralık saat 11:00'de Mimar Sinan'da toplanılıp Uğur Mumcu alanına kadar yürünecek. Yapılan görüşmelerin ardından HADEP, ÖDP, SİP, DBP, İHD, Aydın ve Sanatçı Girişimi'nden oluşan tertip komitesi miting

başvurusu yaptılar.

Miting öncesi afiş, bildiri çalışmalarına hemen başlandı. "Ölüm Orucu'ndakiler ölüyor, biz öldürtmeyeceğiz, ya siz!" yazan afiş, çıkartma ve çağrılar hazırlandı. Mitingi, bölgesel bir miting dönüşürülmesi amacıyla çevre illerdeki sendika, siyasi parti ve DKÖ'lere çağrı yapıldı.

Adana'daki tüm duyarlı kamuoyunu hücrelere karşı tutsakların başlatmış olduğu Ölüm Orucu direnişini desteklemeye çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak/Adana

Hergün 12:30'da Sakarya'da, 18:00'de Yüksel Caddesi'ndeyiz...**"Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz!"**

Zindanlarda SAG direnişinin başlamasının ardından 17 Kasım'dan itibaren tutsak yakınları hergün Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması yapmaya başladılar. İlk gün kitlemiz 50-80 civarında iken, SAG'ın ÖO'ya çevridiği 30. günlerden sonra bu sayı ikiye üçe katlandı.

Ve şimdi hergün tutsak anaları kızıl bantları, tülbentleri, önlükleri, "Evlatlarımızı

öldürtmeyeceğiz!" yazan pankartlarıyla açlık grevine başladıkları ÖDP binasının önünden Sakarya'ya, oradan yine sloganlarla aynı yere dönüyorlar. İlk günler eylemler bu şekilde sürerken, SES'in, Emek Patformu'nun oturma eylemine, Ankara'da yapılan diğer işçi-emekçi eylemlerine katılım, sesimizi daha geniş kesimlerinin duymasını sağladı.

Bir tutsak yakını/Ankara

Sizlerle birlikte karanlıklar aydınlığa kavuşacak...

Merhaba;

Ben bir *Kızıl Bayrak* okuruyum. Uzun süre arada bir okuduğum *Kızıl Bayrak*'a şimdi abone oldum ve düzenli okumaya çalışıyorum.

Dünyada ve Türkiye'deki siyasi gelişmeleri *Kızıl Bayrak* üzerinden takip ediyorum. Cezaevlerindeki ÖO direnişini de öncelikle gazeteniz üzerinden öğrendim ve takip ediyorum.

Direnişi öğrendiğim günden beri büyük bir üzüntüyle izliyorum. *Kızıl Bayrak* aracılığıyla da duygu ve düşüncelerimi dile getirmek istiyorum.

Ben yıllarca kapalı bir mekanda kalmayı tasavvur edemiyorum. Hele bir de tek başına bir hücrede olursa. Bu bir insanın fiziki olmasa da psikolojik ölümü demektir. Zaten devletin amacı yanlış, kötüye, haksızlığa başkaldıran, ezilenlerin ve sömürülenlerin yanında olan ve onlar için canını ortaya koyan saldırılara bedenlerini siper eden, düşünen ve konuşan insanları çökertmek, yok etmektir.

Ama devlet şunun farkında değil, devrimciler bir vücut, bir yürek olup bunu engellemeye çalışacak, ucunda ölüm olduğunu bile bile sonuna kadar direnecek ve kendileri görmeseler bile arkadan kalanlar için bunu yapacak ve miras bırakacaklar.

Direnişi büyük acı ile takip ediyorum, ama bunun yanında direnişçilere büyük hayranlık duyuyorum. Özellikle de '96 ÖO'da yer alan kişilerin büyük yüreklilik gösterip tekrar ölüm direnişine katılmaları hayranlığımı daha da artırıyor. Bir anne olarak evlatlarının yaşamı için direnen annelerin, kardeşlerin ve babaların çabalarına, bulunduğu yerdeki devrimcilerin fedakarlıklarına destek olmaya çalışıyorum.

Yüreklileri ve inançları ile tarihte yeni, temiz ve devrimci bir sayfa açmaya çalışan siz büyük direnişçilere saygı duyuyor ve direnişimizi yürekte destekliyorum. Sizlerle birlikte karanlıklar aydınlığa kavuşacak. Hepinizi anne sıcaklığıyla kucaklıyorum.

İsviçre/Basel'den bir *Kızıl Bayrak* okuru

“Dalgalandırdığınız bayrağı sınıf içerisinde daha da yükseklerde dalgalandırmak için hiç durmadan çabalayacağız!”

Zulme ve zorbalığa karşı onurun ve direnişin kızıl bayrağını dalgalandırarak, zindanlardan devrim ateşini körükleyenlere bin selam!

Faşizmin hücre tipi cezaevlerine karşı; yüzlerce onurlu yürekte, yüzlerce kızıl gülden faşist cellatların suratlarına karşı ölümüne bir kararlılık ve ölümüne bir inançla tek bir sesle haykırıldı:

“Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz”

Devrimci tutsakları kişiliksizleştirme ve teslim alma politikası olan hücre tipi cezaevlerine karşı yakılan isyan ateşi, zindanların duvarlarını çatlatan direniş türküsü, yankılarını başkaldırı çığlığı ve ölüme yatırılan bedenler, zaferin daha şimdiden kazanıldığının teminatıdır. Bu ateş, bu türkü, bu çığlık fabrikalarda, mahallelerde, kondularda büyüyerek, faşist cellatların suratına bir kırbaç gibi şaklatılırken; bir kez daha onurun ve başeğmeziğin simgesi olarak tarihin şanlı sayfalarına adını yazdıracak. Tarihin kızıl yaprağı bir kez daha çevirecek, sayfalarını adına zafer diyerek.

O tarih ki; Pir Sultanların, Bedreddinlerin, Börklücelerin, Torlak Kemallerin, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin, ON'ların ve nice devrim şehitlerinin baskıya, sömürüye, zulme, katliamlara karşı ölümüne bir direnişi armağan etmiştir devrimci tutsaklara. Ve şimdi onlar da bir kez daha zulme karşı direnişin tarihini yazmak için yiğitçe, gülerken gidiyorlar ölümün üzerine. Onlar işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde üzerlerine düşen görev ve sorumluluğu en üst düzeyde yerine getiriyorlar.

And olsun ki yoldaşlar, bu kanlı iktidarı tarihin kanlı çöplüğüne gömene kadar biz de sizlere, davamıza, Partimize ve sınıfımıza layık olmak için üzerimize düşen görevleri layıkıyla yerine getirmeye devam edeceğiz.

Direnişinizi selamlıyoruz. Dalgalandırdığınız bayrağı sınıf içerisinde daha da yükseklerde dalgalandırmak için hiç durmadan çabalayacağız. Ta ki bu bayrağı kapitalizmin burçlarına dikene dek!

Kartal'dan komünist işçiler

Yaşamın paylaşıldıkça çoğaldığını o gün anladım...

Gerçekleri görmek, anlayabilmek, her hücrede hissedebilmek... Bütün yüreklerin tek bir ses olup, aynı anda haykırması, yaşamın anlam kazandığı an...

Yaşamın paylaşıldıkça çoğaldığını o gün anladım. Geriye dönüp baktığımda olmam gereken yere ne de geç geldiğimi daha iyi anlıyorum. Bugüne kadar öylesine boşuna ve bencilce geçirmişim ki zamanı. Bütün istek ve umutlarım kısır bir döngüde ve sadece “ben” etrafındaymış. Oysa tüm umut ve isteklerin, “ben”likten kurtulup “biz”liğe ulaştığında ve çoğunluk halinde haykırıldığında bir anlam oluyor.

25 Kasım hücre karşıtı eylemde Ankara'da ben de vardım. Beni en çok etkileyen önümde duran kadındı. Ona sarılmak, kim olduğumuzun değil insan olduğumuzun önemli olduğunu söyleyip sarılmak geldi içimden. O bir insandı-anaydı ve insani değerlerin

elinden alınmaya çalışıldığı için oradaydı. Sonra vazgeçtim. Çünkü oradaydım ve o yanında olduğumu biliyordu. Gözlerinde o kadar büyük inanç vardı ki, bir tek söz söylemeye cesaret edemedim. Heyecanlıydım. İlk kez o kadar kalabalıkla aynı duyguları, duygusallığı hissetmek coşku vericiydi.

Bugün 136 devrimcinin Ölüm Orucu'na bedenini yatırmalarının 44. günü ve buna destek olarak Kırşehir'de 6 kişi süresiz dönüşümlü açlık grevine başladı. Talepler aynı: “Ölürüz ama hücrelere girmeyeceğiz!” Böyle büyük bir inanç ve direnci, ne faşist sermaye devleti ne de başka bir güç kıramayacaktır.

Ve inanıyorum ki, bilinç ve kararlılık saldırıları göğüsleyebilir, ödenek bedelleri en aza indirir.

Bir genç/Kırşehir

Gebze'de TAYAD'lı ailelere gözaltı

2 Aralık Gebze CHP İlçe binasında açlık grevi yapmak isteyen TAYAD'lı aileler isteklerini, partide bulunan yöneticilere bildirdiler. Parti yöneticilerinden red cevabı alan aileler, partinin gençlik kollarının bulunduğu odaya girerek eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Bu sırada CHP İl Başkanı Rıdvan Alkan ve yönetim kurulu üyeleri partiye gelerek TAYAD'lı aileleri ikna etmeye çalıştılar. Polislin haber almasının ardından Kocaeli ve Gebze Emniyeti'ne bağlı 100'e yakın polis parti binasını sardı. Odadan çıkmayan aileler sloganlar atarak, Ölüm Orucundaki yakınlarının ölümlelerinden

devletin sorumlu olacağını söylediler. CHP İl Başkanı ve yönetim kurulu üyeleri gece yarısına kadar tutuklu yakınlarıyla pazarlık yaptı. İkna olan tutuklu yakınları parti binasından çıktıktan sonra basına açıklama yapmak isterken, polis müdahale ederek ailelerden 7 kişi ile dışarıdan destek veren 1 kişiyi gözaltına aldı.

Kocaeli TMS'ye götürülen tutuklu yakını aileler burada 3 gün boyunca sürekli psikolojik işkenceye tabi tutulduklarını söylediler. 5 Aralık günü Gebze savcılığına çıkarılan tutuklu yakını aileler tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/Gebze

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

TKİP davası tutsağı ve Ölüm Orucu direnişçisi

Resul Ayaz'ın Ankara Aydın ve Sanatçı Girişimi'ne mektubu...

Zaferi birlikte kazanacağız!

Ölüm Orucu direnişimize destek vermek üzere açlık grevine katılan, yürekleri bizimle atan aydın, sanatçı dostlar; alınlarına kızıl bantlar takıp çocuklarımızdan önce bizi öldürün diyen analarımız, MERHABA!..

Direnışte olan tüm tutsaklar adına hepinize kucak dolusu selamlarımızı gönderiyoruz.

Sıcak selamlarımızı, destek mesajlarınızı almanın sevincini yaşıyoruz.

Bu haklı ve onurlu direnişı sizlerle paylaşmanın kıvancını yaşıyoruz.

Dostlar, can analarımız!

Günleri devire devire, ölümü küçülte küçülte zafere koştüğümüz şu günlerde biliyoruz ki, bedel de ödeyeceğiz.

Biz hazırız, ölümün adını zafer, ölümün adını bayram düğün yapmaya...

Biz hazırız, bekliyoruz, ölümü yine Ulucanlar'daki gibi halaylarla karşılamaya...

Yıllardır katlediliyoruz. İliğimize kadar sömürölüyoruz. Kendi ülkemiz, kendi emeğimiz ve değerlerimiz üç-beş emperyaliste peşkeş çekiliyor, aşağılanıyoruz. Son yirmi yıldır oluk oluk kan akıtılıyor bu ülkenin dağlarında, sokaklarında, zindanlarında. Toprak kana doydular. Kanlarımız dallara çiçeklere yürüdü, onlar duymadı. Yine kan diyorlar. Yine ölüm üzerine saltanat kuruyorlar. Ama artık yeter! Bütün dillerde emekçi halklar aynı şeyi söylüyorlar.

Artık yeter! Ya basta! Di bese!

Diyorlar ki bize; boyun eğmez, susmaz ve diz çöküp teslim olmazsanız, sonunuz yine aynı olacak.

Biz de diyoruz ki; bedelse bedel, cansa can, yalnız güneşe boyun eğer bu yüzler. Yalnız doğruluğa boyun eğer bu yürekler.

Bu inanç ve kararlılıkla kazanacağız!

Diyorlar ki işkenceciler; "ananızı ağlatacağız", "doğurduğunuza pişman edeceğiz..."

Ve analarımız düşman karşısında ağlamamayı öğrendi çoktan. Boğazlarından artırdıkları lokmalarla yeni çocuklar büyütürken inadına, kavgaya atıldı onlar.

Bunun için kazanacağız!

Diyorlar ki bu ülkenin namuslu ve aydın sanatçılara; soyunun insanlık değerlerinizden, beyninizi satın, yozlaşın, soysuzlaşın, unutun dökülen kanı, duymayın feryat eden sesi, görmeyin vahşeti, sefalet ve sömürüden size ne, unutun, ihanet edin kaleminize, halkınıza. Ve onlar, kalemlerimizle dövüştüğümüz gibi yumruklarımızla da tarih yapmaya varız diyorlar. Sesimize ses, gücümüze güç katıyorlar.

Bunun için kazanacağız!

Sömürü, sefalet bitsin, açlığın gözü doysun, ölüm sussun diye kazanacağız!

Feri kaçmış gözler umutla parlasın, izbe kulübeler aydınlansın diye kazanacağız!

Bu bataklık kurusun, çürüme yozlaşma bitsin, kan tacirleri yeryüzünden silinsin diye kazanacağız!

Analara feryatları dinsin diye kazanacağız!

Özgürlük, eşitlik, kardeşlik, insanca yaşam, bir özlem olmaktan çıksın diye kazanacağız!

Hücre hücre direnerek, hücreleri başlarına yıkacağız. Hep birlikte mücadele edip, birlikte kazanacağız!

Bu inançla tüm direnişçi tutsaklar adına sizi hasretle kucaklıyorum. Direnişimiz, direnişinizdir. Zaferi birlikte kazanacağız!
Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Daima omuz omuza!

Daima yürek yüreğe!

Daima başımız yukarıda!

*"Umudun öyküsünü yazmak bize düştü
Bize düştü, sunmak hayata ömrünün baharını
Acıları tas tas içmek
kan tükürmek ihanete
Direnci resmetmek bize düştü
Bize düştü, gözyaşsız ağlamak genç ölümlere
Yetim şafaklara kardeş olmak.
Alayla yürümek karanlıklara
Özgürlüğü fethetmek bize düştü
Hasret vurgunuyla yanmak
Vedalaşmadan yürümek sonsuzluğa
Geleceğe köprü olmak, BİZE DÜŞTÜ."*

Resul AYAZ/Bartın Hapishanesi

5 Aralık 2000